Arno Schickedanz

Společenský parasitismus v životě národů

Z německého originálu Arno Schickedanz, *Sozialparasitismus im Völkerleben*, Lotus Verlag, Leipzig 1927, přeložil © Jaroslav Voříšek 2009

Arno Schickedanz

Společenský parasitismus v životě národů

Obsah

I. díl
Rasa, prostředí a svět současníků

II. díl
Rozmach nebo zánik

Úvodní slovo editora českého překladu

V knize Arno Schickedanze z roku 1927 dostává čtenář do ruky mimořádné dílo, a to hned v několika ohledech. Nemusíme se nutně ztotožňovat s autorovým akcentováním „germánského nordictví“ v pasáži rasových resp. etnografických úvah, které byly v meziválečné morální i materiální bídě tehdejšího Německa mimořádně populární. Některé z nich již byly překonány pozdějším historickým bádáním, ale přesto jeho líčení národnostních poměrů na Středním Východě a jmenovitě v dnešní Sýrii se podivuhodně kryje s výsledky nejnovějších poznatků.

Schickedanzova kniha je výjimečná a svým způsobem i jedinečná především komplexností pohledu na „otázku všech otázek“, tedy na židovskou. Ani ten nejzaslepenější fanatický filosemita nenajde věcné argumenty – kromě pokřiku o „antisemitismu“ – proti následujícím autorovým vývodům:

> „Všude, ve všech zemích a dobách, kam přirozenost Židy pudila, se opakovaly tytéž události. Je lhostejné, zda se odehrály v Egyptě, Portugalsku, Španělsku, ve Francii nebo v Německu. Ve všech nordickými kmeny ovládaných územích byli Židé plně tolerováni. Nikdo jim neprojevoval sebemenší zaujatost nebo nedůvěru, nebylo jim bráněno v „putování“, kdekoli se usadili, nikdo se nedotýkal jejich majetku a nijak je neutlačoval. Přirozené snášenlivosti nordické rasy byla zpočátku „intolerance“ něčím neznámým. Zákony, které z rasového instinktu – jako např. u Gótů ve Španělsku – zapovídaly míšení krve s odlišnými, byly přesto v té době provázeny naprostou tolerantností k cizím druhům. Ve všech zmíněných zemích se Židé na svůj způsob brzy domohli velkého bohatství. ‚Odcizené kořisti‘ využívali k získání dalších výhod pro sebe. Uměli se udělat nepostradatelnými knížatům, králům i císařům, všemožně podporovali lehkomyslnost a nádherymilovnost nordických dobyvatelů, která je zaváděla k úpadku. Půjčovali vládcům peníze na stále vyšší úroky a navíc si ještě nechávali potvrzovat privilegia. Jakmile byli takto zajištěni, tím nejkrutějším způsobem vykořisťovali místní obyvatelstvo. Peněžní obchod s knížaty a králi se Židům znamenitě vyplácel, protože je chránil před obrannými projevy vysávaného a ožebračovaného lidu. Všeobecná bída a z ní plynoucí pobouření vůči Židům, ‚vozících se ve zlatem a stříbrem zdobených kočárech‘, musely zákonitě překročit všechny meze dříve, než se panovníci viděli nuceni zasáhnout. Ne vždy včas, aby sebeobrana trýzněného lidu nepřešla v otevřené násilnosti. Nicméně účinek vrchnostenských opatření i svépomocné akce lidu nikdy neměly dlouhého trvání. Úskoky, podvody, úplatky a dary se Židé vždy znovu dostali do dřívějších postavení a hra začala nanovo – na účet obyvatelstva.“

Jen málokdy se podaří v jediné knize přehledně podat rozkladné působení – především militantního talmudského – Židovstva v životě národů. Současného Nežida, který výsledky zmíněného rozkladu vidí všude kolem sebe, snad nejvíc udiví, jak daleko již došel ve dvacátých letech minulého století, jak neuvěřitelně již tehdy postoupila judaizace nežidovských národů ve všech svých zhoubných podobách.

Autor také každou předloženou tezi dokládá nezpochybnitelnými citáty židovských autorit a jeho dílo je téměř nevyčerpatelným pramenem informací a poznávání.

„Je již v povaze parazitní antirasy, že musí působit na zkažení a zničení hostitelského národa ve všech oblastech života, pokud nenarazí na dostatečný odpor. Čím více se Židovstvu dařilo a daří přizpůsobovat způsob života národů svému, tím větší rychlostí pak zmíněný proces probíhá! Zmíněným ‚přizpůsobováním' není nic jiného než již probíhající ‚judaizace', tj. přeměna dosavadního způsobu života národa na takový, který je prospěšný Židovstvu! A vstřícnost národů znovu vyžaduje přizpůsobení Židovstva již dosaženým výsledkům takového procesu, což jen vyvolává jeho další pohloubení a upevnění. V tom je celý význam a smysl jak ‚emancipace Židů', tak i ‚politického sionismu'. Judaizace je postupné zrychlování rozkladu ochromováním duchovních schopností Nežidů!"

Kdo nezaujatě a samostatně myslící by chtěl výše řečené popírat? Co nejstručněji a tím i výstižněji charakterizuje autor proces postupné judaizace nežidovských národů takto:

„Co byly všechny revoluce počínaje francouzskou roku 1789 přes bolševickou na podzim 1917 a německou na podzim 1918? Nic jiného než násilné a krvavé přizpůsobení způsobu života národů stále krutějšímu vykořisťování Židovstvem za pomoci ‚nejvíce judaizovaných domorodců'. Ti nejlepší z nich naopak platí vlastní krví! Bez ohledu na prázdné žvanění hesel zůstává ve skutečnosti jen instinktem vedený společenský parazit, který revolucemi šplhá na vyšší stupeň vykořisťování živících jej národů. Je samozřejmé, že pokračující rasové křížení připravuje Židovstvu půdu a usnadňuje mu další zhoubnou činnost."

Také se sotva kde jinde najde tak výstižná definice současného monetárního hospodářství:

„Mezi současným židovským bankéřem a dřívějším židovským lichvářem není v zásadě žádný větší rozdíl, protože činnost obou je principiálně naprosto stejná. Rovněž moderní bankéř především nedělá nic jiného, než půjčování peněz na zástavy. Zisk, který z toho má, rovněž není menší než ten, který shraboval někdejší lichvářský Žid, spíše naopak. Protože bankéř půjčování peněz na zástavu provádí na vyšším technickém stupni, je i jeho zisk často ještě neporovnatelně větší. A rovněž metody, jimiž bankéř zvyšuje svá aktiva, postrádají jakoukoli stopu sentimentality. Jediný rozdíl spočívá v tom, že rdoušení malých velkými dnes probíhá nehlučněji a skrytěji než dříve. Přesto nebo proto nemá moderní bankéř ve veřejném mínění tak špatnou pověst jako dřívější lichvářský Žid. Prostá příčina toho spočívá v tom, že v naší době se již monetární hospodářství beze zbytku prosadilo. Z toho pak nezbytně plyne, že hromadění a zvyšování individuálních profitů se stalo pro všechny samozřejmým právem, tedy pro křesťany i pro Židy. Tím se všechny funkce monetárního hospodářství staly tak říkajíc ‚počestnými'. Za pohoršující platí tak nanejvýš neobratnost ve vydělávání peněz."

To všechno a ještě mnoho jiného nabízí kniha Arno Schickedanze. Pokud se čtenář dokáže oprostit od masivně mu infikované bajky o „ubohém a

pronásledovaném Židovi“, najde v knize objasnění a odpověď na mnohé z toho, co mu bylo až dosud nepochopitelné a nevysvětlitelné. K tomu ovšem potřebuje klidné studia bez emocí a hlavně bez předsudků, jichž si většinou není vůbec sám vědom, i když tím ze strachu nebo pohodlnosti – kterou obvykle nazývá ‚chytrostí‘ – napomáhá vlastnímu zániku, kope hrob svému potomstvu, prohřešuje se proti budoucnosti národa a zrazuje jej.

Předmluva

„Nikdy nepřestanu kázat, že stojíme buď před novým světem, nebo před zánikem."
Paul de Lagarde

Základem všech nyní vydávaných přírodovědeckých publikací ať už z vědecké nebo nevědecké strany je neudržitelný předpoklad, že všechny lidské rasy, národy a druhy vyšly ze stejného procesu vzniku a životního vývoje. O takovém předpokladu, považovaném za nesporný, dnes nikdo nepochybuje, přestože nebyl znám v celé organické říši živých bytostí, jejíž utváření spočívalo na odvozeném průběhu, který dosud nebyl objasněn. Pro vznik těchto živých tvorů dosud neexistovala žádná interpretace kromě tautologického opakování, které ovšem neříká prakticky nic.

Vědecký důkaz a tím odhalení nové skutečnosti, že se v celé říši organických živých tvorů zmíněný pevně stanovený průběh vztahuje také na lidský druh, a že také na něj má za jistých podmínek zákonitý vliv, přináší právě tato kniha.

Tím do oblasti vědy vstupuje dosud zcela neznámá skutečnost, z níž lze také odvodit důsledky a závěry, k nimž se dříve nedalo dospět. Otvírá se tedy nová cesta, po níž mohou kráčet i jiní.

Jestliže odhalení lidských druhů přinese nové poznání minulosti a přehodnocení dějin, pak tato skutečnost může vrhnout alespoň trochu světla také na současnost a snad i poodhalit roušku budoucnosti, jejíž utváření závisí i na síle naší vůle.

Znovu opakuji, že tento spis, který je přísně vědecky objektivním zjištěním, nemá s nějakou „tendenčností" nic společného. Nicméně předvídám, že mu přesto bude podsouvána a vytýkána vědomá předpojatost a překrucování právě proto, že spočívá na skutečnostech, tedy na projednávání působnosti rasového nadání a vloh, jemuž jsme všichni podřízeni.

Je již v samotné povaze nedostatečnosti lidské představivosti, že nové poznatky bez ohledu na jejich vědomé působení narážejí vždy na odpor tak dlouho, než jsou v hlavách bližních nějaké představy vytlačeny novými. Ve většině případů je umí náležitě zhodnotit teprve nová generace. Přesto jsem přesvědčen a spoléhám na to, že intuitivní tušení hrozících změn, které dnes s rostoucí intenzitou tak udržují lidi v napětí, připraví zde podávaným skutečnostem jiné přijetí, protože zmíněnou intuici plně potvrzují a pozvedají ji do sféry prokazatelné skutečnosti. Lagardeho slova, která jsem uvedlo jako motto svého spisu, se stala skutečností. Ta nám ponechávají volbu pouze mezi hrozným zánikem – nebo novým a skvělým vzestupem. Nikdo neobviňuje bohy nebo poměry, na nichž sám, ať vědomě či nevědomě, spolupůsobí: Náš osud je utvářen našima vlastníma rukama.

A. S.

I. díl

Rasa, prostředí a svět současníků

Nejcennější, co v člověku je,
je krev – chce-li být dobrá.
Ale i to nejhorší, co v člověku je,
je krev – chce-li být zlá.
Mistr Eckehart

Objevení „rasy“

Zkoumání dějin vychází z nesporného předpokladu, že národy a tedy i jejich kultury jsou pomíjivé. Nikdy ještě nebylo zpochybňováno učení, že život národů, byť i v delších časových periodách, je podřízen stejným hranicím přírodního zákona, jaké platí stárnoucímu a umírajícímu člověku.

Z celé nám známé periody lidských dějin také nic jiného nelze odvodit. Jejich zkoumání zůstává tedy popisem konce národů, v němž po krátkém rozkvětu nadchází náhlý pokles do naprosté temnoty. A byť i zůstává jazyk a jméno národa, ba po krátký čas i neblahé následky kdysi živoucího ducha – přesto již zemřel. Dokonce i potomci takového národa, nebo přinejmenším ti, kdo se za ně považují, se mohou cítit jako jeho opravdoví dědici a hrdě vznášet nároky, přesto jazyk ustrnul, opravdová kultura zmizela a dosažený vrchol byl překročen. Co zůstalo, je pouze vnější forma bez obsahu.

Nadarmo lidský duch bádá v tomto zdánlivě nesmyslném dění, zůstává jen historie – pro náš zrak pouze nepronikutelné působení nejistého osudu. Avšak duch, který odkrývá světové systémy i kosmické prostory, se s touto problematikou nemůže spokojit – tam, kde se všechno odehrává podle neměnných a věčných zákonů, musí platit i v dějinách zákony, které pouze unikají našemu nevidoucímu pohledu.

Proto také nikoli z historické vědy, která si ustavičně vede svou monotónní písničku o bytí a zániku, nýbrž ze zkoumání přírody přichází rozhodující objev a jedním rázem přináší tak toužebně očekávané jasno. Klíč k uzavřené bráně dějin byl nalezen! Teprve tím pro nás dostávají organickou formu a pravý význam.

Rasa, druh, to je poslední archetyp, který je náš zkoumavý pohled schopen rozpoznat. Rasa není výsledkem prostředí, nýbrž jednota, která pokračovacím a současně výběrovým procesem plodí jen sobě rovné.[1] Tedy je to rasa – která může být nesmrtelná. „Stáří národa může být, nikdy však stáří rasy. Lidské rasy samy o sobě

[1] H. Günther, *Rassenkunde des deutschen Volkes*.

stárnou a umírají stejně tak málo jako zvířecí a rostlinné druhy. Mohou být pouze vyhubeny, tedy zemřít nepřirozenou smrtí.“[2]

Poznaný zákon je stejně rozhodující jako Koperníkův, protože se týká nás samých i společnosti, a teprve jím můžeme žít. Avšak hlásání a poznávání této nové pravdy halí hrobové ticho. Naše současnost, jinak nijak ostýchavá ve vychvalování svých „vymožeností“, se tvrdohlavě brání vzít ji na vědomí.

Stejně tak, jako je příroda marnotratná ve vytváření jedinců, ukazuje se být poměrně skoupá v tvorbě určitých druhů. Pokud se však jednou takový druh objeví, pak existuje „stupňování života“[3] již jen v těchto vymezených hranicích. S tím je nedělitelně spojena další skutečnost: Rovněž možnost vzájemného porozumění je podmíněna daným druhem. Pouze v něm jsou lidé, byť i nikdy si ne rovní, přesto rovnoprávní. „Kultivovanost“, jak velmi šťastně Günther interpretuje zprofanované slovo kultura, „je střetem rasy s okolím“.[4] Je tedy druhově vymezená a vázaná na krev. Vzájemné pochopení končí na hranicích druhu, přičemž nás nemůže klamat ani totožný jazykový úzus, protože smysl slov zůstává vázán na jej vytvářející druh. Přenášet jej lze jen čistě formálně. Slova jsou značkami, obaly pro pojmy, ale ty spočívají na představě a nazírání, vyplývající z povahy rasy. Lze tedy pouze zjistit a konstatovat rozdílnost druhů, ale jejich hranice nelze nikdy beztrestně překračovat.

Historický přehled
Nordicko-antický svět

V nevědomém prohřešku proti „zachování druhu“ spočívá osud nám tak příbuzných, ale zaniklých národů. Indové, kteří si sami říkají Árijové, Peršané, Heléni i Římané, kteří vytvořili tak vysokou kulturu, tak obrovskou moc, ti všichni zmizeli nebo poklesli, když v nich vyschl pramen nordické krve. Za svůj „rozkvět“ zaplatili „zvrhnutím se“.[5]

V dlouhých historických periodách zaplavovaly postupně jednotlivé kmeny nordické rasy Itálii, Řecko, Persii i Indii, a pronikaly dokonce i do Číny jako například kmen Tocharerů, „bílých ďáblů se zelenýma očima“. Až do Egypta, hluboko do Japonska, ba dokonce i na Malajském poloostrově můžeme dodnes sledovat stopy árijských dobyvatelů. Všude, kde nordická rasa zasáhla do dějin, vystupuje dobyvatelsky. Podmaňuje si domácí obyvatelstvo, zřizuje své panství jako vládnoucí vrstva, a vtiskává nižší vrstvě svou vlastní kulturu a vzor. Postupně se však stále tenčí vládnoucí vrstva mísí s původním obyvatelstvem. Tím se sama sobě odcizuje a je poráženа další vlnou dobyvatelů, kteří nyní sami tvoří vládnoucí vrstvu.

---

[2] E. Fischer in Baur-Fischer-Lenz, *Grundriß I.*

[3] H. Günther, *Rassenkunde des deutschen Volkes*.

[4] H. Günther, tamtéž.

[5] Řečeným „zvrhnutím se“ označuje věda rozmnožení méněcenných dědičných vloh. Pro naše pojednání je však použité zjednodušení účelné.

Počáteční jasné rasové rozvrstvení nahrazuje postupné rasové křížení, které po překročení určitého stupně má nevyhnutelně za následek rychlý úpadek.

V Homérovi nalezneme ještě živou připomínku tohoto procesu. Na Peloponés pronikající nordičtí Achájci si podrobili domácí Pelasgy převážně západní[6] nebo předoasijského rasy, zřídili tam své vlastní panství, rozdělené do jednotlivých říší, válčili mezi sebou, smísili se s podmaněným obyvatelstvem a nakonec byli sami poraženi nordickými Jóny. Ti pak vytvořili své vlastní panství v jednotlivých městských státech a pronikali až hluboko do Malé Asie, kde však docházelo k ještě intenzivnějšímu mísení s tamním obyvatelstvem převážně předoasijské rasy. Poté museli sami ustoupit přicházejícím Dórům, kteří založili Spartu.

Tentýž obraz nabízí Itálie, která za své jméno vděčí nordickému kmeni Italiků. V časech bájných králů lze ještě rozeznat rysy nordických vetřelců. Ukazují nám vzájemně spolu bojující a nad cizorodou nižší vrstvou panující nordické kmeny i jejich postupné vtělování do Říma: Ambrony, Osky, Samnity a Sabiny. V Římě stojí proti vůdčí nordické patricijské vrstvě ovládaná západní a předoasijská vrstva plebejců. V Persii a Indii se opakují tytéž procesy, jen v mnohem větším rozsahu.

Pouze nordické rase je vlastní „vůle k ovládání prostředí“, realizovaná mečem i myšlenkou. Proto se pravěk národů zdá být plný válek. Dobyvatelé s mečem se však stali dobyvateli v duchu. Dokonce i válečnické kastě Árijců, Kšatriům, děkujeme za vznešené učení Upanišád, teprve později převzaté kněžskou kastou bráhmanů.

Obrovská torza dosvědčují indický světový názor, staroperské mravní učení, řecké umění i římské právo, slovem v těchto národech ztělesněnou tvůrčí sílu nordického ražení. Bezcílná, bastardizovaná směs nedokázala nic z toho zachovat, natož v tom pokračovat.

Z nordického mravního základu povstalo římské právo. K zachování Říma bylo zapsáno 12 desek zákonů jako úřední oprávnění nordických patricijů na nižší vrstvu plebejců. Při postupujícím mísení obou rasově odlišných vrstev zůstalo římské právní vědomí – tj. schopnost jeho vytváření – živé jen tak dlouho, pokud byl nordický prvek v Římě zastoupen silněji. Již dlouho před Césarem se v masách, zbavených nordických vlastností, stalo pouhým právem na papíře, jímž se nenechal klamat ani již jen nepatrný počet senátorů, zatím ještě převážně nordické rasy. Ke konci naprostého chaosu bastardizace za císaře Juliána bylo již pouhou sbírkou paragrafů. Helénské básnictví, umění i věda se změnily v pouhou karikaturu, v prázdnou rétoriku a užvaněnou dialektiku, a převahu začala získávat západní a ještě více orientální krev, až nakonec nordická zcela vymizela. Vznešená přísnost staroperské mravouky se s postupujícím přílivem orientálně-předoasijské rasy změnila na tajemně „magickou“ pavědu.

Ze všech těchto pokřivených a vlastního smyslu zbavených zlomků nordických tvůrčích činů, ještě navíc smíšených s vymírajícím hamitsko-egyptským učením, vznikala v rasovém chaosu římského impéria všechna myslitelná mystéria a kulty, až poslední nordická vlna Germánů tento děsivý jev alespoň místně a dočasně zastavila. Římská světová říše se udržovala jen naverbovanými legiemi germánských

[6] Zvaná také středomořská nebo mediteránská.

žoldnéřů, kteří v Ilyrii a Egyptě krváceli v bojích na Dunaji a Rýnu proti vlastním kmenům.

Čisté rase je vlastní instinkt k zachování druhu. Pokud překročí určité hranice, ztrácí se mísením krve. Tím je odstraněna přírodou daná zábrana k dalšímu míšení. Zákony, které mají sloužit zachování druhu, pak ztrácejí svou působnost. Potom už se z nich stávají jen překážející, „přežité“ předpisy, které jsou nakonec jako „překonané stanovisko“ zcela odstraněny „přeludem pokroku“, který je ve skutečnosti úpadkem. Je to stále znovu tatáž cesta, vedoucí od přísně druhové podmíněnosti síly vzestupu k „rovnosti všech lidí“ a zániku.

Je velmi pravděpodobné, že putující nordické kmeny dostaly křížením s místním obyvatelstvem slabé cizí rasové složky (ukazují na to „zelené oči“ Tocharerů), ale všechno ještě zůstávalo v poměrně úzkých mezích. Pokud nordické kmeny v některých oblastech založily své trvalé panství, přecházely z dobytkářství k zemědělství a zaváděly přísné separování na rasovém základě. Jejich instinkt byl ještě bdělý. Přesto však ustavičné války se sousedními národy i vzájemné sváry a rozepře, které vedly k vymření celých rodin a rodů, přispívaly k míšení krve z obavy před úplným vymřením. Heroický pravěk národů je plný takových bojů, jako byl např. boj patricijů proti Sabinům, v Řecku boj sedmi měst proti Thébám, městských států vzájemně mezi sebou a později boje Sparty s Athénami. V Persii to byly boje Médů s Peršany, v Indii vzájemné spory Árijů, jako je např. v Mahábharátě oslavováno vzájemné vyhubení Kurů a Pandžábců. Bezstarostné, ba svévolné plýtvání vlastní krví měla prostě „hrdinská rasa“ – v krvi.

V ranných dobách Říma jsou ještě děti smíšeného původu vedeny „pevnou rukou“. Ve Spartě staví Lykurgos své zákonodárství na přísně rasovém členění. Totéž je vidět, byť i ne tak zřetelně, také na struktuře athénského státu. V Athénách, Korintu i Malé Asii bylo rasové křížení nejrychlejší a nejintenzivnější. Do Indie vpadlí Áriové zřídili z rasového cítění kasty. Indické slovo pro kastu „varna“ znamená tolik co barva. Ustavičné vzájemné boje, rozšiřování panství na stále větší a hustě osídlené oblasti spolu s usedlejším životem pak jen dále vedly k pokračujícímu míšení krve. Instinkt pomalu vyhasínal. V Římě následovaly děti příkladu otců stejně tak jako v Indii. Pojem kasty jako barvy se změnil v rodový původ „džati“. Rasová hranice se posunula. Nordická rasa slábla víc a víc. Nastal obrat v nazírání a představách, šířil se obrovský úpadek mravů, druhově přísně podmíněná a omezená nordická mravnost a kultivovanost se kazila a upadala. Hranice jednotlivých stavů se posouvaly, klasifikace zpočátku byla ještě postavená na vlastnictví půdy, ale nakonec se změnila v oceňování movitého peněžního majetku: Niterná rasová proměna byla dokonána.

„Nordické vůdcovství“ druhově stejných, přenášené vždy na toho nejschopnějšího a nejnadanějšího, které bylo zpočátku dědičnou vlastností, postupně ustrnulo v rasově cizí „orientálně-předoasijský despotismus“ a skončilo pak lží o „rovnosti všech“. V Indii, kde světonázorový a religiózní směr Árijců je vtištěn celému obyvatelstvu až do našich dnů, hlásal v souladu s tím Buddha roku 500 před Kristem „rovnost všech“ v oblasti víry a rozbil tím poslední val proti rasovému míšení. Nordická krev, k vůdcovství již příliš slabá a znavená, nachází již jen poslední rozhodnutí – rezignaci. Vstup do nirvány (= nicoty) jeho učení znamená rezignaci na ja-

koukoli tvůrčí činnost, upadnutí do bezobsažného, avšak jako politický cíl postaveného popírání a odmítání. Je hotovou sebevraždou. V Řecku a pozdním Římě nacházíme stejný proces v podobě stoicismu, který v naprosto zkaženém prostředí působí nejsilněji právě na nejušlechtilejší povahy a jen ještě urychluje proces odcizování. Z indicko-syrsko-římské rasové stoky jej pak zdědily národy, až jej František z Assisi poznovu zušlechtil přirozenou jistotou nordického citu. Perská světová říše projevuje svůj pokročilý úpadek orientálním byzantismem v době Alexandra Velikého. Řecko prosazuje nesmysl rovnosti, jakmile i tam dostatečně pokročilo míšení krve.

V době nejhlubšího úpadku procitá v nejušlechtilejších povahách poznání hrozícího osudu. V Indii, Řecku i Římě však bylo na obrat již příliš pozdě. Příliv nordické krve vyschl. V Indii jsou děti smíšené krve znovu řazeny k nejnižší kastě, avšak samotné kasty již mají význam pouze historické reminiscence. V Římě je situace podobná, protože tam již nejsou lidé, jimiž by mohlo být kastovnictví realizováno. V Řecku nedokáže Platon reformovat Athény z nedostatku „Athéňanů". Disraeli to již před 70 lety řekl jasně: „Rasa je všechno, a není žádná jiná pravda. Každá rasa musí zaniknout, když svou krev bezstarostně mísí."

Nový nordický svět

Všechny evropské národy povstaly z rasového míšení, jemuž nordická rasa vtiskla svou kultivovanost. Historie nám ukazuje, že takto ovlivněné národy s vyschnutím nordické krve také samy zanikají. Stávají se bezvýznamnými, upadají do mravní zkázy, a jsou hříčkou cizích národů, které ještě zůstaly nordické. Z germánské vlny vzešly dnešní evropské národy. Právě ona nanovo oživila odumřelou latinskou řeč s její tvůrčí silou, vytvořila z ní tzv. románské jazyky, ale také anglický.

Sotva byl vnější svět dobyt a zřízeny nejnutnější struktury, pak rod, který „z temnoty touží po jasu", přistoupil k vytváření niterného. V severní Francii, kde se Frankové zpočátku usadili, a také v Německu začíná netušený rozvoj básnictví. Vzniká gotika čistě nordické výrazové formy a zasahuje rovněž do Itálie a Španělska. Všude se projevuje nesmírná tvůrčí síla. V Itálii však bylo již zřetelné první odchýlení od čistě nordického druhového směru. Objevuje se národní umění, které s postupující různorodostí smíšené krve dostává stále výraznější rysy. Teoretická definice „klasiky" a „renesance" vyvolaly politováníhodné myšlenkové zmatení. Nic necharakterizuje bezcílnou lidskou masu římského impéria více, nežli fakt, že musela být netvůrčí a nikdy se nedokázala pozdvihnout ani k napodobení hotových vzorů. Teprve „barbaři" znovu přinesli umění. Leonardo a Michelangelo, Rafael a Tizian, Donatello a Masaccio, velcí umělci a stavitelé byly čistě nebo převážně nordické postavy.

Současně také povstala věda a začala svůj nezadržitelný nástup s Rogerem Baconem. Je přesně tak druhově vymezena a dostává tím zdání „internacionality", protože je nesena a vedena nordickým elementem v evropských národech tak, jako

kdysi helénstvím.[7] S vysycháním resp. mizením nordické krve – pokud bychom takovou možnost připustili – by byla nordická věda odsouzena ke zkáze podobně jako indický světový názor nebo staroperská mravouka. Nanejvýš by mohla zdegenerovat v tajuplnou „magii“ jiného rasového panství.

Spolu se vznikem evropských národů se nordická krev šířila mezi stále větší masy a úměrně k tomu se také ředila. Počáteční rasové rozvrstvení postupně přecházelo ve stavovské dělení, vedle nějž probíhalo stále rychlejší rasové křížení a přetvářelo národy. V raných dobách však byl druhový instinkt ještě živý. Gótům ve Španělsku bylo například uzavírání smíšených manželství zakázáno pod trestem smrti. Maurským panstvím zvýhodňované rasové míšení urychlilo mizení řečeného instinktu, což v Německu, zčásti kmenové země rasy, dokázala až třicetiletá válka. Svébytné mravy, umění i hospodářství, které se během války ovšem změnily, byly rozkládány působením cizích ras a staly se charakteristickým znakem „středověku“ v Německu. Nicméně teprve zvrácenému pojetí dějin zůstalo vyhrazeno podávání středověku jako „temného“ a tím také interpretování nástupu nového světa jako odstranění politováníhodného chaosu. Ve středověku nebylo nic temného, jak tvrdí teorie a instituce chaosu, které nepřetržitě sledují své snahy a v obraně proti nimž nordický element ve všech národech z největší části vykrvácel. Tento proces pak ve Francii ještě urychlila revoluce roku 1789. Na popravištích tenkrát končili „jen plavovlasí“. (Tento proces je viditelný dodnes.) Všeobecné potlačení nordického elementu je nejjasněji zřejmé na skutečnosti, že jižní Francie a severní Itálie byly kdysi tak nordické, jak je dnes již jen Švédsko a Norsko.

Křížová tažení, spory vysoké šlechty i vzájemné národnostní boje byly vedeny převážně nordickým prvkem v národech. Jde o stejnou vlohu k „ovládnutí okolí“, která vedla s Koperníkem do kosmu, s Kolumbem pak ke znovuobjevení Ameriky, s Magalhãesem k prvnímu obeplutí světa, ale také v Itálii k bojům všech proti všem. Např. v Perugii se nordické kmeny navzájem doslova vyhladily. V dlouholetých bojích francouzské a anglické šlechty, ve sporech mezi bílou a červenou růží v Anglii, ve válkách Francie s Burgundskem i měst a vysoké šlechty v Německu je vždy obětí nordický prvek. Švýcaři Reißläufer a Söldner zavedli ve Švýcarsku hotový chaos a udělali z něj hlavní město „východní rasy“. Nakonec je třeba ještě zmínit kolonizaci Severní Ameriky. Také ta byla uskutečněna převážně nordickými lidmi z různých národů jako nejpodnikavějšími a nejodvážnějšími. Dnes jsou potomci kdysi do Ameriky vysídlených Němců odhadováni na 20 milionů. Ti pak účinně zasahovali do světové války na bitevním poli protiněmeckých kampaní.

[7] „Hyketas ze Syrakus“, přímý žák Pythagorův, jež učil o každodenní rotaci Země. Další krok, učení o ročním oběhu Země kolem Slunce, je (*Plac. II. 24*) jako prvnímu připisováno astronomu Aristarchovi ze Samosu v roce 260 př. Kr. „Aristarch počítá Slunce mezi fixní hvězdy a nechává Zemi kolem něj obíhat.“ Srv. také *Plut. De facie Lunae 6*, kde se vypráví, že stoik Kleanthes obvinil Aristarcha z bezbožnictví „jako člověka, který otřásl budovou univerza, protože se snažil objasnit nebeské jevy domněnkou, že hvězdné nebe je nehybné, zatímco Země se valí kolem Slunce v šikmém kruhu a současně se otáčí kolem své osy“. P. Deussen, *Allgemeine Geschichte der Philosophie*, díl 2,1.

Přibývající povinnosti spolu s touhou po poznatcích vedly ke snížení porodnosti právě u nordických elementů. A přitom na nich spočívalo „břemeno kultury“,[8] tj. utváření mravů. To pak na druhé straně vedlo ke stále rychlejšímu růstu porodnosti jinorasového obyvatelstva. Vývoj a rozkvět nordické rasy jsou těsně spjaty s okolní přírodou a lidmi. Každé znesnadnění této spojitosti se ukazuje jako škodlivé až zhoubné. Nadměrně vzrostlá a od přírody odtržená města jsou proto nejhorším ničitelem nordické krve. Stala se doslova pařeništěm méněcenných, zbastardizovaných a zkřížených elementů, množících se na úkor nordických. Nejnovější bádání k tomu uvádí až děsivá čísla. Dějiny národů se mění, objevuje se stále více rasově chaotických rysů, ba postupně získávají převahu.

Odcizení národů vlastnímu druhu

Není úkolem tohoto pojednání líčit podrobnosti duchovního odcizení, které s postupujícím rasovým křížením nacházelo stále více živné půdy. Postačí nám zde odkaz na skutečnost, že vždy šlo o princip popírání vlastního druhu až k jeho potírání, jak si ukážeme na několika příkladech. Dědictvím římského rasového bahna byl také „intelektualismus“. Z římského rasového chaosu se pak jeho působení šířilo na nově se utvářející národy v Evropě, podporováno převzetím odcizené latinské řeči vzdělanými a vládnoucími kruhy, a na dlouhou dobu dospělo až k všeobecné nadvládě, obvykle označované jako epocha scholastiky, která byla jen pomalu odstraňována.

„Intelektualismus“ je průvodním jevem pokročilého rasového křížení a úpadkem národů. Míšení krve ztěžuje poznání vzájemné souvislosti mezi vládnoucí rasou a od ní přejímaných pojmů. Tím se opouští půda skutečnosti.

Boj proti „intelektuálnímu„ dědictví římského rasového chaosu, „druhově pomíchaného universalismu“, tj. všeobecně platnému, vedl k odhalení „individualismu“, tedy k individuu jako jeho zdánlivému protikladu. Je jen dobře, že tento „protiklad“ má cizojazyčné označení, protože s osobností nemá nic společného. Individuum zůstává vykořeněné a neohraničené, vytržené z veškeré spojitosti se životem. Slouží k podpoře všeobecného principu, který představuje jen schematický souhrn všech „stejných“ jednotlivostí. Toto čistě „intelektuální řešení“ pak bylo přeneseno také na vzájemné vztahy lidí. Určité skupiny pevně utvářených lidí tedy už zde nebyly, nýbrž jen jednotlivá „totožná“ individua a jejich vzájemné vztahy. Pozadím celé teorie byl vždy nevyslovený pomocný pojem „lidstva“, na nějž bylo bezprostředně vztahováno také individuum. Na tom pak také spočívá pojetí „státu sama o sobě“, pseudoideálu „vzorného státu“ nikdy neexistujícího stejného „lidstva“, atd.

Ze svérázného právního vědomí vzešlé právo bylo po třicetileté válce nahrazeno mumií tzv. „všeobecně platného“ římského práva. (Její nabalzamování uskutečnili dva Židé v časech císaře Justiniána.) Spoutáno do fikce bezbřehého (absolutního) Já, které má za předpoklad stejně tak bezbřehou všeobecnost „lidstva“, bylo vlast-

[8] Goethe.

nictví vpravdě odosobněno. „Jeden jediný římský zákon, podporující absolutní soukromé vlastnictví, jediné nařízení, rušící vrozené a zděděné poměry, dokázalo zničit veškeré potřeby ke státním účelům spolehlivěji než všechny války“, napsal Adam Müller.[9] Zde se projevuje celý protiklad k německo-germánskému směru, usilující o co nejpřísnější závazky a povinnosti. To je však možné pouze v přirozených hranicích, v rámci stejnorodé společnosti.

Podobný průběh můžeme pozorovat také ve vědě. Zde bylo nezbytné mechanistické přírodovědecké bádání, které je v našem způsobu myšlení pouze metodou, zfalšovanou na materialistický světový názor.

Každé sebenepatrnější skutečně odhalené pravdě předchází myšlenky. Ty však bezprostředně nespočívají na pouhém vnímání přírody. Aby se mohly stát myšlenkami, formulovanými názory, musí k tomu ještě přistoupit niterné dění, intuice a utváření. Odhalení jako takové nám zůstane „věčným tajemstvím“ bez ohledu na to, jakými slovy jej později chceme popsat. Teprve po tomto niterném utváření můžeme skutečnost odhalit, prostě ji konstatovat jako jsoucí.

Leonardo měl smělou „myšlenku“ krevního oběhu, ale teprve William Harwey tuto skutečnost odhalil 150 let po něm předložením „teorie“, kterou pak i prokázal.

Materialismus jako světový názor sesadil z trůnu již Kant bez ohledu na to, v jaké formě nebo podobě se objevuje.

Druhová provázanost jazyka, víry a světového názoru

Také jazykovědě se odhalením rasy otevírají zcela nové cesty. Nemůže pominout pojednávání změn jazyka a dokonce již pouhé výslovnosti v souvislosti s rasovým křížením. Bude muset věnovat zvláštní pozornost niterné rasové proměně národa v důsledku míšení krve, aby mohla důkladně sledovat zachování vnějších forem dřívějšího jazyka, tedy převzetí cizorodé řeči a její pozdější proměny.

Pouze indoevropské jazyky, jak jazykověda podmínečně nazývá nordické, mají slovesa. „Vytvoření sloves je hlavním duchovním činem indoevropských národů.“[10] Indoevropské jazyky, z nichž vyšla nordická řeč, vděčí za své vzájemné odchylky pozdějším různorodým míšením krve, která se dostala do jednotlivých nordických kmenů. „Teprve střety s cizím prostředím a hlavně formující se nordická horní vrstva pak spolu s nenordickou nižší vrstvou vytvořily jednotlivé, navzájem rozdílné indoevropské jazyky.“[11] Jisté je tolik, že „současný evropský národ by nebyl schopen třeba jen uvažovat o vytvoření některého z těchto prapůvodních jazyků nebo dokonce jej utvořit z vlastního ducha. … Duch dobyvatelství, činorodosti a smělosti, stejně jako duch hlubokého myšlení a

[9] A. Müller, *Versuch über eine neue Theorie des Geldes*.
[10] Naumann. Podle H. Günthera, *Rassenkunde des deutschen Volkes*.
[11] H. Günther, *Rassenkunde des deutschen Volkes*.

nádherné poezie dovolují rozpoznat indoevropské jazyky již podle jejich utváření a struktury“.[12]

Obzvlášť názorné výklady o formě samotného jazyka přináší L. Clauß ve svém díle „Nordická duše“,[13] z něhož jsou následující příklady. O německém slově můžeme říci, že jeho kořen spočívá na samohlásce (vokálu), nesoucí celý slovní útvar. Souhlásky (konsonanty) mu dávají pouze vnější soudržnost, pevnou formu. Samohláska se zde mění v přehlásku, ale přesto zůstává původním prvkem, např. Wald, Wäldchen[14] atd. Německý jazyk formuje svá slova ze spatřeného. Proto jsou také pojmy bez nazírání prázdné, jak prokázal již Kant a doplnil Schopenhauer: „Veškerá pravda a moudrost skutečně spočívá v nazírání.“ V názornosti a jasnosti jazyka je jeho osobitost. Dorozumíváme se pomocí příměrů.

Zcela jinak je tomu se semitskými jazyky. Tvorba slov v nich spočívá na vzájemném vztahu myšlení. Kromě samotného označení je slovo čistě formální rozumovou konstrukcí, takže např. arabské slovo „walad“, vytvořené ze stejných souhlásek jako německé slovo „Wald“ („les“), znamená „dítě“, v množném čísle „awalâd“ znamená „děti“, a jako zdrobnělina „wulàid“ znamená „dětátko“. V dalších tvarech pak „wàlada“ znamená „(ona) rodí“, „wùlida“ značí „rodí (se)“, „walïd“ znamená „rozený“, „wâlid“ značí „zploditel“ atd. Stabilním je tedy ve slově pouze to, co nazýváme „souhlásky“, mezi něž jsou podle určitého pravidla vkládány samohlásky, které teprve činí slovo vyslovitelným. Můžeme se tedy naučit označení písmen, ale forma jazyka nám zůstává zcela uzavřená. Arabské slovo je pro nás kromě označení něčeho pouhou slupkou bez jádra, nekonkrétní a formální myslitelností. Ke zmíněným semitským jazykům patří i hebrejský, užívaný izraelitským národem. „Sanskrt zná jen šest skutečných ‚guturál‘,[15] hebrejština deset. Nejnápadnější je však rozdíl u guturálního spiransu, tedy ‚h‘, pro nějž indoevropské jazyky mají odedávna jedinou hlásku. Naproti tomu semitské jazyky mají pět různých hlásek. Na druhé straně je v sanskrtu sedm různých linguál, v hebrejštině jen dvě.“[16] – „Na hebrejské půdě nikdy nemohl povstat skutečný filosof, protože duch hebrejského jazyka absolutně znemožňuje tlumočení metafyzických myšlenek. Z téhož důvodu nemohl mít semitský národ mytologii ve stejném smyslu jako mají Indové a Evropané. Podle Renana není hebrejština schopna vyjadřování filosofických myšlenek, pocitu nekonečna, hnutí lidského nitra, ani pozorování přírody.“[17]

Slova a „slova“ jsou tedy něco zcela rozdílného. Slova jako pojmy jsou a zůstanou pomocnými prostředky naší vlastní nedostatečnosti. „Nejlepší není zřetelnější slovy.“[18] – Naše slova vycházejí z utvářeného nazírání; bez něj by zůstala prázdná, tedy beze smyslu. Jejich smysl nelze přenášet, protože je druhově vázán.

---

[12] H. Günther, *Rassenkunde des deutschen Volkes*.

[13] V originále *Die nordische Seele*.

[14] Tj. les, lesík; pozn. překl.

[15] Guturála je hrdelní souhláska, tj. souhrnný název pro hlásky zadopatrové: *k*, *g*, *ch*, zadopatrové *n* (např. banka) a hrtanové: *h* (v češtině); pozn. překl.

[16] H. S. Chamberlain, *Die Grundlagen des XIX. Jahrhunderts*.

[17] H. S. Chamberlain, *Die Grundlagen des XIX. Jahrhunderts*.

[18] Goethe.

Při sledování pravěku nordických národů již nacházíme dokonalou jednotnost pojetí a chápání. A právě tato jednotnost, která je základem všeho, je oním „božským“. Projevuje se pouze ve vnější rozličnosti, ne však v ní samé, nýbrž jen v nedostatečnosti naší vlastní přirozenosti. Je to vláda věčných zákonů, za nimiž se našim zrakům skrývá ono „božské“. Můžeme je vnímat pouze v mnohosti jeho výrazových forem, pochopit však jen v niterném tvůrčím procesu. Proto také nordická moudrost odedávna ve svém učení, příměrech a výrocích vždy kladla důraz na niterné obrácení. Nordické kmeny a národy si nikdy nedělaly dřevěné, kamenné nebo jiné „podoby božstva“. Vyjadřovaly svou úctu celé přírodě. Nikdy nebylo fetišů. Teprve s míšením krve pronikl do nich cizí směr a nastával úpadek. Božstva a bůžkové působili a působí jen v hlavách „věčných materialistů“. S ubohou převráceností „monoteismu“ nemá ovšem nordické pojetí nic společného. Podle této domněnky měly všechny národy holdovat „polyteismu“, z něhož se pak postupně pozdvihly k „vyššímu“ monoteismu. Obě slova spočívají na záměně symbolů se skutečnou podstatou. A právě to je materialismus, zaměňující označení s vlastním smyslem. Germáni pociťovali veškerý život jako cosi božského.

Židovstvo
Vznik Židovstva

Veškerý zde uvedený materiál již shromáždili jiní. Dnes disponujeme více materiálem a informacemi o Židovstvu, než kolik mohly poznat a nahromadit stovky generací, a každý další den, ba doslova každá hodina nám dodává další a další. Navykli jsme si k řešení židovského problému ustavičně pátrat po „pramenech“, hromadit důkazy na důkazy, pod nimiž téměř klesáme a které jen opakují to samé, aniž bychom jim dávali skutečnou interpretaci. Avšak nechat mluvit skutečnosti, to znamená správně je uspořádávat. Všechno ostatní jen ztěžuje zkoumání a posuzování židovské otázky. Pochopení Židovstva a zhodnocení jeho významu je neoddělitelné od poznání jeho vzniku. Tam je klíč k jeho pravé povaze. Svévolné domněnky musejí i v tomto případě vést k mylným závěrům a největším rozporům. Také v jinak skutečně vědeckých dílech nacházíme stopy nevědomé předpojatosti, která brání jasnému poznání.[19]

[19] H. Günther v dodatku ke své *Rassenkunde des deutschen Volkes* píše: „Co víme o pobytu v Egyptě? Koho? Izraelitů? Nebo Hyksósů? A co ti mají společného se Židy? Jistě není vážně myšlena školní bajka o robotě Židů během jejich několikatisíciletého pobytu v Egyptě.

Historická věda dospěla k následujícímu závěru: „V současnosti nejsme schopni prokázat nějakou stopu o tom, že Izrael byl v Egyptě. Nedá se však také prokázat, že tam Izrael nebyl, protože je to v nějaké formě docela dobře myslitelné. Stopa Hebrejců je historicky viditelná až v éře Tell el-Amarna, krátce před rokem 1400 př. Kr., tedy nejméně 150 let po vyhnání Hyksósů z Egypta. Izrael jako jméno kmene se až dosud objevuje pouze jednou v egyptských nápisech, a to za Merneptaha (1230 př. Kr.), který je dnes mnohými považován za „faraóna odchodu resp. vystěhování“. Charakter zmínky však ukazuje, že Izrael byl již v době tohoto panovníka usedlý v Palestině.“ H. Helmolt, *Weltgeschichte*, díl III.

Rasová hypotéza Houstona Stewarta Chamberlaina v „Základech devatenáctého století“ se prokázala jako nevhodná. Přesto se to jeho díla téměř nedotýká. A zůstává poznání, kterým se zde jako jediným budeme zabývat, totiž důkazem sekundárního vzniku Židovstva, jehož biologickou základnu ovšem Chamberlain zcela přešel. „Vlastní Žid povstal teprve v průběhu staletí postupným psychickým vyloučením z ostatní izraelitské rodiny, stejně jako rozvojem jednotlivých duchovních dispozicí i systematickým chřadnutím ostatních. Žid tedy není výsledkem normálního národního života, nýbrž do jisté míry umělým produktem, vytvořeným kastou, která odporujícímu lidu vnutila kněžské zákonodárství a kněžskou víru s pomocí cizích panovníků.“[20]

Nálezy v Tell el-Amarně i vykopávky v Babylónu a Sýrii již poněkud rozptýlily světlo okolo temna duchovních událostí v Malé Asii kolem roku 3000 př. Kr. Objevené záznamy nám odhalují obraz překotně se vynořujících a zase stejně tak mizících městských států, kmenových panství i říší, které svou moc rozšiřovaly, ale poté byly zaplavovány jinými národy, až se nově příchozí etablovali jako dobyvatelská vrstva, načež po nějaké době začala hra nanovo. V tomto stěhování velkých mas se ještě v historické epoše nechají rozeznat dvě protichůdná proudění. Jedno z nich, zcela obecně nahlíženo, ve směru ze severu na jih z Malé Asie do Mezopotámie a dále nížinou Eufratu k Perskému zálivu, Sýrii a Palestině, zatímco druhé probíhalo opačným směrem z jihu na sever, a sice z Arábie do Mezopotámie, do roviny Eufratu a Tigridu, a dále do Sýrie, Palestiny a Egypta. První proud byl tvořen hlavně lidmi předoasijské, druhý orientální rasy. „Pravlastí orientální rasy byl asi Arabský poloostrov diluviální doby, který si ovšem nesmíme představovat pustý jako dnešní Saharu, nýbrž v důsledku dešťové periody jako úrodnou oblast, jako velmi vhodné místo pro vznik a vývoj zvláštní rasy.“[21]

Dosavadní bádání ukazuje jako velice pravděpodobné, že Malou Asii ve čtvrtém tisíciletí př. Kr. obýval více či méně jednotný druh lidí. Jejich výběžky sahaly na jedné straně až k Perskému zálivu, kde docházelo k míšení s mongoloidními nebo západními kříženci. Na druhé straně přinášeli nepřetržitě svou krev do vždy pestrého obyvatelstva Palestiny. Obyvatelstvo nížiny mezi Eufratem a Tigridem, rozčleněné tehdy do nejrůznějších kmenových panství a městských států, dosáhlo již v předhistorické epoše vysokého stupně civilizovanosti. Později tam z Arábie pronikaly početné semitské davy orientální rasy v kmenových formacích, napadaly a dobývaly jednotlivé městské státy, v průběhu tažení se sjednocovaly a postupně také splývaly s domácím obyvatelstvem. Do jisté míry přejímaly silnější a vyšší civilizaci, která tím ovšem byla semitizována, a snažily se prosazovat jako dobyvatelé. Výraznější vůdci postupně silou zbraní slučovali dosud oddělená kmenová území i městské státy, a zřídili první velkou říši Sumer a Akkad na Eufratu, která se

---

Podstata otázky však spočívá v biologickém poměru Židů k Izraelitům i ostatním semitským kmenům, který empiricko-chronologická historiografie nemůže objasnit. Pozn. překladatele: Hyksósové jsou známi také pod jménem Hyksové.

[20] H. S. Chamberlein, *Die Grundlagen des XIX. Jahrhunderts*, str. 347.

[21] E. Fischer in Baur-Fischer-Lenz, *Grundriß I.*

rychle rozšířila na střed Malé Asie a sahala pak přes Sýrii a Palestinu až na Kypr i hluboko do Arábie.

Historická věda rozlišuje čtyři takovéto po sobě jdoucí orientální vlny, trvající v periodách tří až čtyř století, kdy opozdilci předchozí vlny byli vždy vytlačováni předvojem příchozích. Z těchto orientálských tažení a výbojů spolu s následným míšením s místním obyvatelstvem pak vznikly nám z dějin známé národy a velké říše. Po druhém velkém zaplavení celého středu Malé Asie semitskými kmeny se pozdvihá Babylón ke své druhé a nejznámější nadvládě ve starověku mezi lety zhruba 2200 až 1900 př. Kr.

Babylónská říše se stala obětí opačné vlny, vycházejí z Malé Asie, složené z předoasijských kmenů a národů, které mohutným náporem pronikly hluboko do Mezopotámie, Sýrie a Palestiny. Důsledkem bylo založení velké chetitské říše Mittani v Mezopotámii a Sýrii s oporou v Malé Asii. Mittani založila Assúr a vedla pak k osídlení pozdější Asýrie. Říše Mittani se udržela jen několik málo století a musela ustoupit rovněž z Malé Asie pronikajícím kmenům Chatti, kteří vytvořili novou vládnoucí vrstvu, jejíž vliv sahal až hluboko do Palestiny.

Zmíněné předoasijské proudění je mimořádně zajímavé, protože jak v říši Mittani, tak i v Chatti byly přítomny nordické vládnoucí vrstvy, Charri, které postupně splynuly s obyvatelstvem. Již počátkem druhého tisíciletí př. Kr. postoupily nordické kmeny přes Kavkaz a podrobily si řadu kmenů i národnostních skupin, s nimiž pak jako vládnoucí vrstvy pronikaly do Mezopotámie, Sýrie a Palestiny. Některé z takových předoasijských kmenů se silnými nordickými prvky resp. vrstvami dosáhly Palestiny kolem roku 1700 př. Kr. Zhruba v téže době se také z íránské vysočiny pronikající kmeny Kasitů se slabými nordickými prvky zmocnily Babylónu.

Kanaánsko-hebrejská semitská vlna zahrnuje přibližně stejnou periodu, v níž proběhlo šíření Chetitů z Malé Asie. Sýrie je v té době převážně maloasijská, zatímco Palestině se dostává možná ještě silnějšího přílivu orientální krve. Kolem roku 1700 př. Kr. je také Egypt dobyt z východu vpadajícími pouštními kmeny, které mají souhrnné označení Hyksové.[22] Panství Hyksů však netrvalo dlouho. Pod vedením Horního Egypta, který se jako první zbavil jejich jařma, byli Hyksové poraženi a vytlačeni do Palestiny, kde se smísili s ostatními semitskými a předoasijskými kmeny a národy. S opozdilci kanaánsko-hebrejského přílivu pak začíná nám ze Starého zákona známé dobytí „země Kanaán“. V časech Hyksů existoval izraelitský národ stejně tak málo jako německý, a už vůbec ne Židovstvo, které až teprve později vzniklo z izraelitského národa.[23]

---

[22] Existuje také domněnka, že Hyksové mohly být chetitské národy, představující výběžky proudu národů, vycházejících z Malé Asie.

[23] Ve zprávách pozdně egyptského kronikáře jménem Manetho kolem roku 280 př. Kr. je také velmi zajímavé tradované líčení bojů proti Hyksósům. „Podle něj,“ říká Manetho, „se králové Théb i ostatního Egypta pozdvihli proti pastevcům a začala dlouhá a těžká válka. Avšak král jménem Thutmos III. pastevce porazil, vyhnal je ze zbytku Egypta a obklíčil v místě zvaném Auaris. Celé místo Hyksové obehnali kamennou zdí a ukryli tam svůj majetek i kořist. Ale král Thutmos přitáhl na místo se 480 000 muži a začal obléhání. Když pak již sám ztrácel víru ve vítězství, Hyksósové sami nabídli vzdání a vyklizení Egypta, avšak vymínili si, že nebudou

Celá historická epocha Střední a Malé Asie vykazuje pestrou směs rasového mísení a křížení, nepřetržitě pronikající také přes Persii, Egypt i pobřežní města Sýrie a Palestiny. Z tohoto křížení pocházející národy pak zažívají další změny vlivem sotva jen pozorovatelné změny prostředí i „sociálního“ výběru.

Obrátíme-li nyní pohled na Palestinu, pak již jen její poloha napomáhala v historické periodě nepřetržitému procesu křížení mezi nejrůznějšími lidskými rasami, národy a druhy. Z Arábie proudila do země orientální vlna a narážela zde na předoasijské rasové typy, přicházející z Malé Asie. Egypt se zase staral o nikdy nevysychající příliv hamitské krve s příměsí černošských prvků, zatímco do pobřežních měst Sýrie a Palestiny přicházel příliv západních prvků z Kypru, nordického okraje Afriky a možná i přes Egypt. Nakonec pronikl nordický rasový prvek přes Chatti, Churrity neboli Amority, a ve dvanáctém století ještě zesílil z Kréty přemístěnými, západonordickými Pelištějci a pod Aššurbanipalem usídlenými Peršany, kteří hluboce zasáhli do osudů Palestiny. Ta již kolem roku 1400 př. Kr. byla obrazem nesmírné bastardizace.

Avšak zmíněný proces křížení mezi nejrůznějšími lidskými druhy, národy a variacemi se v Palestině musel odrážet již v předhistorické době. Palestina tvoří úzký pás země mezi třemi kontinenty, přes nějž v temném pravěku musely putovat nejrůznější kmeny a národy. Palestina nikdy nebyla uzavřeným a izolovaným světem, který by umožňoval vytvoření rasy. Po dlouhé periody byla pouze průchozí, bojovou a přechodnou sídelní oblastí nejrůznějších lidských kmenů a národností, které spolu při svém putování bojovaly, mísily se a zase navzájem vytlačovaly. Palestina byla již od přírody místem bastardizace, které umožňovalo vzájemné míšení a ovlivňování nejrůznějších národů, a jen ještě napomáhalo dalšímu sekundárnímu biologickému procesu.

Nález v Tell el-Amarnu tyto procesy v Palestině jasně osvětluje. Tehdy byla znovu pod lenním panstvím Egypťanů, kteří po vyhnání Hyksů zažívali období nového rozkvětu a rozšířili svůj vliv i na Sýrii. „Roku 1400 př. Kr. nacházíme Palestinu jako zemi pod egyptským vlivem, jejíž jednotlivé distrikty s opevněnými městy byly spravovány místodržícími neboli lenními vladaři. Mnozí z nich žili spolu v míru, jiní navzájem bojovali a ve svých listech líčí, jak bylo jejich hlavní město obleženo a dlouho by se již neudrželo, kdyby faraón urychleně neposlal pomocné jednotky nebo peníze. Jiní se zase v listech obracejí na krále, prosí o vyslání egyptských rozhodčích k vyšetření sporných případů, ale všichni se klaní před faraónem, nazývají jej svým pánem a králem, svým Bohem, Sluncem i všemi frázemi z hymny na slunečního Boha v osobě krále. Naproti tomu jsou jednotlivé distrikty znepokojovány hordami nomádských lupičů, mezi nimiž jsou jmenovitě uváděni Chabirové, řádící především na severu u Tyru a Sidonu i na jihu kolem Jeruzaléma. Je možné, že Chabiri, odpovídající hebrejskému slovu ‘Ibri plur, ‘Ibrim‘, což obecně znamená „ti z druhé strany“, jsou označením z druhé strany

---

obtěžováni a mohou odtáhnout, kam se jim líbí. Tak to bylo také dojednáno, a na 240 000 mužů se svými rodinami i veškerým majetkem odtáhlo přes poušť do Sýrie. Protože se však obávali Asyřanů, ovládajících tehdy Asii, vybudovali si město v zemi, zvané nyní Judea, a dali mu jméno Jeruzalém.“

hranic pronikajících pouštních kmenů, a toto jméno pak již zůstalo z východního Jordánska přicházejícímu kmeni Hebrejců.“[24] – Zmínění Chabiri pronikali stále důrazněji, dobývali ustavičně více měst, podrobovali si stále nová kmenová panství a zčásti se také pomalu mísili s obyvatelstvem. Zatím se ještě nedá mluvit o soudržnosti těchto izolovaných a na vlastní pěst jednajících kmenových společenstev a jejich kmenových vůdců. Tato invaze se mnohem spíše jeví jako chaos masového zabíjení, přepadů a bojů všech proti všem. Ve Starém zákonu najdeme tyto události vylíčeny v „časech soudců“. Řečený proces mohl zahrnovat několik set let, během nichž bylo nepevné egyptské panství stále více otřásáno a pak úplně skončilo. Označení „Izrael“ se poprvé a jedinkrát objevuje kolem roku 1230 př. Kr. v egyptském nápisu, tedy více než čtvrt tisíciletí po vyhnání Hyksů.[25] Ve dvanáctém století př. Kr. se bouřlivě pronikající Filištíni z největší části podrobili ještě rozděleným a teprve vznikajícím semitským kmenovým vládcům a městům. V průběhu osvobozovacího boje s Filištíny se při současném míšení s obyvatelstvem vytvořila na severu země jednotná vláda. Krátce poté z určitého počtu jednotlivých kmenových panství – zpočátku ještě s podporou Filištínů – vznikla na jihu podobná říše, která však svou sílu brzy proti nim obrátila. Na severu je to bájný kmenový náčelník Saul, na jihu stejně tak bájný David, kteří se o zmíněné sjednocení zasloužili. Když krátce poté první z nich padl v boji, připadla severní říše Davidovi, pod nímž se Izrael dočkal největšího rozšíření. Teprve od této doby lze vlastně mluvit o „izraelitském národu“ s hebrejskou řečí. Po Davidovi následoval kněžstvem podporovaný Šalamoun, po jehož smrti se však říše znovu rozpadla na severní, větší a obecně vyspělejší Israel, a na jižní Judsko.

V hraniční oblasti mezi velmocemi, bojujícími o nadvládu v Malé Asii, a Egyptem, vedly obě nevýznamné říše žalostný život a byly hračkou proměnlivých vlivů. Roku 950 př. Kr. do nich zasáhl Egypt, což bylo vlastní příčinou rozpadu říše na dvě části, poté Sýrie a ve stejnou dobu vzniklý velký stát Dimašti, jemuž byla severní říše poplatná, nakonec Asýrie atd. V obou izraelitských státech udržovaly velmoci své straníky a měly tam také vlastní stoupence. V obou státech zuřil trvalý a nesmiřitelný boj mezi střídajícími se vojenskými stranami a kněžstvem s vlastními stoupenci, jehož výsledek nakonec dopadl ve prospěch kléru.

V kanaánském bastardizačním chaosu byli Izraelité vždy jen „vypáčený“ lid, složený převážně z orientální dobyvatelské vrstvy. „Izraelité si starší obyvatelstvo nepodmaňovali systematicky, nýbrž se spíše mezi ně vtlačovali. … O naprostém dobytí země se v tomto případě nedá mluvit,“ říká Wellhausen.[26] – A také z dějin

---

[24] P. Deussen, *Allgemeine Geschichte der Philosophie*, díl 2,2.

[25] „Ještě dřívější zmínkou se zdá být nápis faraóna Merneptaha (kolem 1230 př. Kr.). Zda však jde o pod tímto názvem nazývaný kmenový svaz nebo pouze o jeden ztracený kmen, o němž z biblické tradice zůstalo právě jen jeho jméno, musí zůstat nerozhodnuté.“ H. Helmolt, *Weltgeschichte*, díl II.

Zmíněný nápis líčí boje proti Merjeji: „Knížata se vrhla na zem a řekla ‚Buď pozdraven‘. Žádný z národů nepozdvihl hlavu. Tehenu je zpustošeno, Kheta mlčí, Kanaán zajat, Aškalon odveden do otroctví, Jenuam rozbořen, I z r a e l zpustošen a jeho sémě vymizelo. Palestina se stala bezmocnou vdovou vůči Egyptu. Všechny země tam zachovávají mír a všichni vůdci byli zkroceni králem Merneptahem.“

[26] J. Wellhausen, *Israelitische und Jüdische Geschichte*.

zmizeli jako všechny ostatní národy v důsledku bezbřehého křížení s nejpestřejším rasovým chaosem v této zbastardizované zemi. Vysidlování za Sabina roku 721 př. Kr. i zpustošení země za Sanheriba kolem roku 700 př. Kr., které mělo za následek také velice rozsáhlé deportace obyvatelstva, mohlo jak v severní, tak i v jižní říši urychlit rozpuštění izraelitského národa ve všeobecnou předoasijsko-mediteránskou rasovou směs. Z Izraele neboli Hebrejců zůstalo stejně tak málo nebo hodně jako ze Sumerů, Babylóňanů, Chetitů a Asyřanů.

Ve druhém, souběžně probíhajícím procesu, se z jednotlivých kmenů pokračujícím křížením s bastardizovaným obyvatelstvem Palestiny nejprve pomalu, a pak stále rychleji formovalo Židovstvo. Postupné rasové míšení jako výsledek procesu mnoha generací je současně nejhlubším rozdílem Židovstva od „izraelitské rodiny", v níž vykrystalizovalo přijímáním nejrůznější krve. Tvořilo se tedy jen postupně jak v severní, tak i jižní říši. „Převzalo" resp. „zdědilo" od Izraelitů jak označení, tak i hebrejskou řeč, které se však brzy zase vzdalo, protože ji nedokázalo udržet.

Skrze kněžstvo, do něhož formující se Židovstvo postupně pronikalo, dosáhlo v jižní Judské říši postupně panství v období, začínající asyrskou nadvládou a končící perskou. Prostřednictvím židovských prvků v kněžstvu přebíralo Židovstvo pomalu vedení rasové směsi v Palestině, z níž se samo zformovalo. A od té doby byla „vyvolenost" krok za krokem „zákonně" kodifikována, až přes Ezechiela a po něm následující velekněze nachází konečně svůj výraz a dokončení v Talmudu a jeho pozdějších doplňujících resp. výkladových spisech jako třeba Šulchan Aruchu. Do tohoto druhého mezidobí také spadají častá přepracování historických daností, zkompilovaná s časovými posuny, zpětným datováním, vsuvkami a doplňky, vypůjčenými ze spisů jiných národů, které známe jako Starý zákon.

K lepšímu pochopení stavu věci je třeba znovu opakovat, že obyvatelstvo jižní izraelitské říše – Judska – nebylo identické se Židovstvem. Rovněž je třeba se vyhnout povrchnímu zaměňování všech obyvatel severní izraelitské říše – Izraele – s Izraelity. Smíšený izraelitský národ povstal a také zmizel v obou státech, jak v Izraeli, tak v Judsku, ale v obou se současně vytvářelo Židovstvo v pomalém zpětném formovacím procesu.

Celý řečený proces nepovstal ovšem ze svobodné volby Židovstva, tzn. ze svévole nebo z ničeho, jak se to dnes téměř bez výjimky chápe a vykládá. Skutečností je, že tento proces se odehrál jako nezbytný a zákonitý přírodní jev, jehož výsledkem je právě Židovstvo. Pro nás je na věci nejpozoruhodnější v Židovstvu vznikající pokrevní pocit jednoty. Toto pokrevní vědomí je stejně přirozený jako tajemný proces, který se navenek projevuje svým stanovením v „zákonu". V tomto případě máme před sebou užitečný příklad vzniku skrze mnohonásobné křížení klíčícího druhového instinktu, který se musí projevit pouze ve zvláštní formě!

Vymýcení všeho nevhodného za měnících se podmínek i pozdějšímu přísnému dodržování odloučenosti od ostatních na základě pokrevního vědomí děkuje Židovstvo za svůj stále výraznější charakter. Výběrový proces v Židovstvu také napomohl posilování „nejžidovštějšího" a odstraňování všeho ostatního. Pozdější přestupy k židovství nepřinesly do rasového složení a svérázu žádné podstatné změny. Konvertovaní Řekové přinesli do Židovstva převážně západní a maloasijskou krev, jižní Arabové zase orientálně-předoasijskou. V důsledku mnohem pozdější konver-

ze Chazarů došlo ještě k rozmnožení přílivu mongoloidní, středoasijské a východobaltické krve[27] do již existujícího východního Židovstva.

Před námi je nyní otázka: Co je Židovstvo? Naše věda odpovídá bez rozpaků označením „národ“ a Židovstvo považuje za „rasové společenství druhého řádu“, které „bylo na cestě stát se rasou“.[28] Je však v samotnou vědou užívaném smyslu slova výstižné a souhlasí s jejími vlastními zjištěními?

Názvy Židovstva

Všechny národy povstaly z rasového rozvrstvení, spojeného s rasovým křížením. Mají nebo měly převládající druhový ráz jedné nebo obou ras, z nichž vznikly. Všechny národy mohly a mohou upadat, měnit se i zanikat, pokud pokračuje rasové křížení, další příliv krve a vysoká porodnost nižší rasy, podporovaná výběrovými procesy a ústupem nadřazené rasy, která národu vtiskla svou kulturu. V pojmu lidské rasy jsou již obsaženy její tvůrčí vlohy. Přesto můžeme konstatovat, že jsou rasy, které nikdy nedospěly ke komplexnímu vytvoření svého celku, protože jim jejich kultura byla vnucena jinou rasou, jako například východní rase nordickou. S niternou rasovou proměnou ovšem není ještě podvázána možnost tvůrčího života. V takovém případě dochází k jistému bludnému stavu, jestliže se nyní převládající krvi jiné rasy podaří prosadit svůj svéráz i v přejatých formách. Pokud se však na vytváření národa podílejí více než dvě rasy, nebo do již vytvořeného národního tělesa proniká ve velké míře jinorasová krev, pak při ubývání krve vůdčí rasy nelze dobu trvání chaotického stavu již vůbec odhadnout.

Za egyptsko-syrsko-římskou rasovou bažinu označujeme bastardizované a zkřížené obyvatelstvo římského impéria, v níž nepřevažoval žádný vlastní druh, protože všechny byly narušeny mísením krve. Bylo složeno ze zvrhlých národnostních skupin, které právě proto již nebyly národy a obsahovaly pouze možnost zárodků nových národů.

Lidská masa římského impéria nám nabízí obraz zpustlého „lidstva“. Ojedinělí, dosud převážně rasově čistí lidé, kteří v takové rasové bažině pořád ještě mohli být, nemění nic na celkovém jevu. Základ bytí takové rasové směsi tvoří čirý „intelektualismus“, tj. rozumová technika a beztvaré požitkářství, zaměřené vždy jen na uspokojování sebe sama. Kultovní služby končí v sexuálních výstřelcích. V uspokojování sexuálního pudu je pro druhovou bažinu „člověka“ smysl bytí, jediná mu zjevná podobnost jeho přirozenosti s božským. Falus je jediným božským symbolem, který může mít. V Indii, Řecku a Itálii římského impéria máme před sebou vždy tentýž proces zanikajícího helénství zvráceného Říma v roce 100 př. Kr.

---

[27] H. Günther ve své *Rassenkunde des deutschen Volkes* uvádí jako „východobaltickou“, na rozličných vývojových procesech spočívající další evropskou skupinu lidí. Různými autory je tato skupina označována také za „východní rasu“.

[28] H. Günther, *Rassenkunde des deutschen Volkes*, dodatek.

Na druhé straně čiré „intelektuálství“ vede nemožností chápat spojitosti k popírání všeho přirozeného v askezi.

Pokud jde o Židovstvo, spočívá v nejpestřejší a navzájem neodlučitelné rasové směsi. Jeho základ tvoří předoasijská a orientální krev, k níž jsou přimíšeny ještě prvky černošské, hamitské, nordické a později ve východním Židovstvu i mongoloidní, středoasijské, východní a východobaltické. Nepřevažuje zde žádný druhový směr a také v Židovstvu nikdy nemůže nabýt svrchovanosti. Nemůže v něm dojít ke skutečné proměně, protože by se to rovnalo vzdání se židovství! Pro Židovstvo neexistuje žádný skutečný rozvoj stejně tak, jako ani skutečný úpadek, žádné „stupňování života“, žádný zánik.

Židovstvo se v římské rasové bažině odlišuje svým pokrevním vědomím, které mu dodává soudržnost i formu. Jeho vědomí krve lze od „zákonodárství“ – domnělé víry – oddělit stejně tak málo, jako od čistě „intelektuálního způsobu myšlení“, jímž se jedině může projevovat. Vědomí krve je přírodou daná skutečnost, která představuje jeho nezrušitelné vlastnictví. Poté, co již Židovstvo jednou vzniklo, mohlo užívat pouze rozumového mechanismu. Zde je ovšem třeba rozlišovat od každé „niterné zkušenosti“ ostatních národů, od jejich tvůrčích schopností. Vědomí krve, jak jsem si již ukázali, je stejně přirozený jako tajemný proces, v řadě generací míšenců vzniklý druhový instinkt. Takovým druhem jako všechny ostatní se však tím Židovstvo nestalo. Ovšem stejně tak jako druhový instinkt chránil Židovstvo před zánikem v egyptsko-syrsko-římské rasové směsi, bez nějž by v něm vůbec nemohl povstat, současně mu také jednou provždy nezměnitelně vtiskl jeho povahu! Všechny ostatní rasy a národy beze stop zmizely v rasovém bahně římského impéria, z jehož nejranějších počátků jako jediné vzniklo Židovstvo změnou podmínek výběru.

Židovstvo je „přirozeně umělým produktem“ se všemi průvodními vlastnostmi. A jako v každém člověku bastardizované rasové žumpy, je i v každém jednotlivém Židovi zkažena svázanost s přírodou. Nikdy v něm nebyla, protože tomu brání již jeho samotný vznik. Tím je jeho bytí na jedné straně omezeno čistě „odživotnělou rozumovou technikou“, na druhé straně pudy a instinkty, nad nimiž jako jediná stojí Židovi niterně daná skutečnost, jeho pokrevní vědomí.

Naše věda se až dosud zaměřovala na velice časté projevy zvráceností, na rozplývání sekundárních znaků v Židovstvu, aniž by vzala v úvahu jeho celkové projevy. Pokud bychom přirovnali náš rozum se zářivým světlem v nás obklopující temnotě, pak je to „oživující mysl“, která rozumu dodává materiál. Co se stane, když tento tvořivý, z myšlenkových schopností pozůstávající „přítok“ vyschne, to nám ukazuje Židovstvo, v němž totiž nikdy nebyl. U každého Žida se dá prokázat takový „způsob myšlení“ formálního „bezobsažného intelektualismu“, který opustil půdu čiré empirie. V takovém případě se práce nutně jeví jako cosi příliš obtížného a nestojícího za námahu. U Spinozy již Chamberlain tento jev prokázal.[29] Jako příklad budiž uveden Otto Weininger, jediný Žid, který možná dospěl k nejasnému tušení této souvislosti, ale jinak lze u něj prokázat stejně příznačný „způsob myšlení“ jako u každého jiného Žida. Nakonec žádný Žid nemůže vystoupit z „dané

[29] Stiegler, *Sitzungsberichte der anthropologischen Gesellschaft*, Vídeň 1919-1920.

formy“ své přirozenosti, pokud by zde nebyl jiný proces, kterým se budeme zabývat později. Otto Weininger o tom soudí takto: „Židovstvu v nejširším smyslu slova je vlastní ten směr vědy, který je především prostředkem k danému účelu a vylučuje všechno transcendentní. Árijec pociťuje spíše nutkání chtít všechno pochopit a odvodit z toho závěry, než znehodnotit svět, protože cítí, že právě nezbadatelné dodává jeho bytí cenu. Žid nemá ostych před tajemstvím, protože je nikdy netuší.“[30] – Weininger nám jen potvrzuje fakt, že Žid nedokáže tušit vyšší tajemství, protože v sobě žádné nemá. „Odživotnělý rozum“ musí operovat pojmy, které přebírá od tvořivých národů. Přitom je nezbytně musí oprostit od jejich organických souvislostí, připisovat jim „všeobecnou platnost“ (absolutnost) a zacházet s nimi jako s „existujícími skutečnostmi“, přestože jsou pouze předstíráním jeho formálního „intelektualismu“.

Werner Sombart při zkoumání podstaty Židovstva dochází k následujícímu závěru: „Často u Židů nacházíme zakrnělé instinktivní porozumění. … S touto vlastností těsně souvisí jistý nedostatek názornosti, pojímavé i tvořivé síly. … Žid vidí velmi ostře, ale příliš nedbá. Především nevnímá své okolí jako živoucí. Proto mu také schází smysl pro jedinečnost všeho živého, pro jeho celistvost a organickou nedělitelnost.“[31] – Sombart tím vystihuje naprosto netvůrčí povahu Židů. Na místo slepého instinktu nastupuje u kulturního člověka vědomě tvořivý intelekt. ... Pokud se zdaří naprosté odpoutání od všech instinktů, pak máme před sebou génia s jeho absolutní niternou nezávislostí na přírodním zákonu. Úlohou kulturního života je emancipovat se od veškeré mystiky, temnoty i pudovostí instinktivního života, a prohlubovat racionální formu intelektu.“[32] – „Vědomě tvůrčí intelekt, který „reflektuje“ namísto „pouhého percipování“, není nic jiného, než „bezživotný rozum“, jenž vždy jen přejímá cizí pojmy, tím je zbavuje jejich souvislostí a pojednává je jako skutečnosti, které existují jen v jeho představě. „Reflektovat“ znamená – „komentovat“. „Pouhé percipování“, tedy tvůrčí utváření, je odmítáno, protože je Židovi odepřeno. Syntéza „vědomě tvořivého intelektu“ atd. je prostě slovním přívalem, protože „intelekt“ nic „netvoří“. Na místě toho slova by mohl stát také „rozum“. „Absolutní génius“ je cosi naprosto netvůrčího, přičemž užití slova génius je zde zcela nesmyslné. „Absolutní nezávislost na přírodním zákonu“ je pouhou zástěrkou „neživotného rozumu“ každého příslušníka bastardizovaného rasového chaosu, který svou vlastní podstatu není nikdy schopen pochopit, a proto mu také naprosto netvůrčí vázanost na přírodní zákon připadá jako nezávislost na něm! Odtud také „svévole“ namísto „nutnosti“ v každém židovském pojetí.

Židovstvo nikdy nemůže nic vytvořit, a také nikdy nic vlastního nezplodilo. Počínaje jazykem, který převzalo nejprve do Izraelitů a později od jiných národů, až po všechny ostatní mravní hodnoty zde naprosto není žádný židovský výtvor. Žid může vždy jen přejímat, ale ne přejaté dále rozvíjet. Také sám sebe může vyjad-

[30] Otto Weininger, *Geschlecht und Charakter. Das Judentum*.
[31] W. Sombart, *Die Juden und das Wirtschaftsleben*.
[32] J. Zollschan, *Das Rassenproblem unter besonderer Berücksichtigung der theoretischen Grundlagen der jüdischen Rassenfrage*.

řovat pouze v cizí formě, jejíž obsah je tím pro skutečného tvůrce zfalšovaný. Slovem, Žid je odsouzen k naprosté duchovní neplodnosti. „Les juifs n'ont jamais rein inventé“ (Židé nikdy nic nevynalezli), řekl volnomyšlenkář Voltaire. Gutmann roku 1920 rovněž mluvil o „nepřítomnosti génia u Židů“, a Lenz to sice nazývá „laskavým přeháněním“, ale řečený náhled jen potvrzuje.

Uvedeme si zde také klasická slova Žida Auerbacha:

„My Židé jsme přece nejinteligentnější rasa. Vezměte jen takového v hadrech oblečeného polského vetešnického Žida a postavte jej proti nejinteligentnějšímu švarcvaldskému sedlákovi; pro koho byste se rozhodli? Jistě pro Žida, protože germánský sedlák je hloupý, naproti tomu i ten nejzchátralejší Žid je pořád ještě Žid.“

Židovstvo bylo vždy cizím jen prvkem, proniklým do jiného kmene. Nespočetné jsou národy, z jejichž vytvořeného bohatství Židovstvo žilo výpůjčkami a přejímáním. Počínaje národy Přední Asie, Sumery, Babyloňany, Egypťany, Chetity, Filištíny, Izraelity, Indy, Peršany, Helény – a konče národy západní Evropy. Celý Starý zákon pozůstává ze shromážděného bohatství tvořivých národů. Nic v něm není opravdu židovského původu kromě nesmyslných doplňků a zkomolení mýtů a ság, zfalšovaných jako historické události, protože „intelekt“ všechno „ví“ tak, jako v Talmudu i velikost „Boha“ a jeho údů počítá na míle.[33] Nejšílenější příklady tohoto ohavného, jen na sobě samém postaveného „intelektualismu“ nabízí Talmud, v němž na rozdíl od Starého zákona jsou výpůjčky z myšlení ostatních národů omezeny na minimum. Právě zde se v celé prázdnotě a fádnosti projevuje to, co se vydává za „zákon“! List „Allgemeine Zeitung des Judentum“ proto správně tvrdí, že Talmud je židovská duše, „stejně břitce jako výstižně charakterizovaná“.[34]

Bylo by zbytečné hledat v Talmudu skutečné myšlenky. Je přímo nesnesitelné číst třeba jen několik stránek této „učebnice“, v níž sám Bůh o šábesech studuje. Několik málo příkladů nám ukáže druh a způsob takového „uvažování“.

Ex 8,2 praví: „Žáby vylézaly, až pokryly egyptskou zemi.“ Podle rabína Eleazara to byla pouze jedna žába, která se však rozmnožila a naplnila celý Egypt. Tanaité jsou naproti tomu jiného názoru. Rabín Akiba řekl: „Byla to pouze jedna žába, a ta pokryla celou egyptskou zemi.“ Tu mu odvětil rabín Eleazar ben Asarja: „Akibo, co to povídáš, zadrž svá slova, byla to pouze jedna žába, ta však zahvízdala a ostatní za ní přišly“ (Sanhedrin f. 67 a, b).

Gn 2,22: „A Hospodin ji vytvořil z žebra.“ Rab a Samuel se v názorech na to různí. Podle jednoho to byl obličej (podle nějž byla Eva stvořena), podle druhého to byl pohlavní úd. Pravdu má ten, který říkal „byl to obličej,“ neboť Ž 139,5 praví: „Zezadu i zpředu jsi mě utvořil“ atd.

Rabín Jehuda: „Když Mojžíš vystoupil na horu, spatřil Svatého, jak sedí a připojuje korunky na písmena. ‚Pane světa!, zvolal, ‚kdo ti brání [užívat písmen bez korunek]?‘ Odpověděl: ‚Po mnoha a mnoha pokoleních bude jednou

[33] Bližší k tomu uvádí W. Erbt, *Das Judentum. Weltgeschichte auf rassischer Grundlage*.

[34] *Allgemeine Zeitung des Judentum*, 1907, č. 45. (*Central-Vereins-Zeitung deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens*.)

jistý muž, Akiba ben Josef zní jeho jméno, který každou čárečkou [korunkou] vyloží celé hory zákonů.‘ ‚Pane světa!,‘ zatoužil Mojžíš, ‚dovol mi jej spatřit!‘ Svatý pravil: ‚Pohleď tam dozadu!‘ Mojžíš šel a posadil se na konec osmé řady [Akibových žáků]; nevěděl však co říkají a zmalomyslněl. Když [Akiba] přešel k jisté věci, žáci mu řekli: ‚Rabíne, odkud to víš?‘ ‚To je učení [halacha],‘ odpověděl rabín, ‚od Mojžíše ze Sinaje.‘ Mojžíšova mysl se uklidnila a řekl: ‚Pane světa! Ty máš člověka jako je tento a chceš dát tóru skrze mne?‘ ‚Mlč,‘ řekl Bůh, ‚takto mi to přišlo na mysl‘.“

Mojžíš pravil před Bohem: „Pane světa, ukázal jsi mi svou tóru, dovol mi také spatřit jejího syna!“ „Obrať se,“ řekl mu Svatý. Obrátil se tedy a viděl své maso vážit na řeznickém stole. I pravil: „Pane světa!, to je tedy tóra, a to je tvůj syn?“ „Zmlkni!“ pravil Svatý, „takto se mi uzdálo.“

Tu mu řekl: „Pane světa! Ukázal jsi mi svou tóru, dovol mně spatřit i jejího syna.“ „Obrať se,“ řekl mu Svatý. Mojžíš se obrátil a viděl, že se jeho maso váží na řeznickém pultu, i řekl mu: „Pane světa! To je tedy tóra, a toto její syn?“ „Mlč,“ odvětil Svatý, „takto mě to napadlo.“

Když byl Šalamoun ještě v matčině těle, zanotoval si, jak říká žalm 103,1: „Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu. „A když sál z matčiných prsů, zpíval verš 2: „Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní.“ Podle rabína Abahu slova „všechna jeho dobrodiní“ znamenají, že Bůh dal matce prsy místo rozumu, nebo že v nich [Šalamoun] podle Jehudy nespatřoval nečisté místo (Berachoth f. 10 a).

U vchodu do chrámu Věčného, mezi dvoranou a oltářem, stojí dvacet pět mužů zády k chrámu a čelem k východu. „Říká-li se: ‚Jejich obličeje jsou proti východu,‘ pak nevím, zda jejich záda jsou obrácena k západu, protože to by znamenalo: ‚Zády k chrámu Věčného?‘ ‚To nám říká, že se obnažili a pouštějí své větry proti Nejvyššímu‘…“

Rabín Janai se tak bál hmyzu, že nohy své postele postavil do čtyř nádob s vodou. Jednou natáhl ruku a našel v posteli hmyz; tu s poukazem na žalm 66,6 řekl: „Vyzdvihněte postel z nádob, já se raději svěřím Boží ochraně.“

Rabín Ismael učil: „Leviticus 14,9 říká: ‚Sedmého dne si oholí všechny vlasy na hlavě, bradu, obočí, všechny chloupky si oholí.‘ Všechny vlasy na hlavě, to je všeobecně, bradu a obočí jmenovitě, a všechny chloupky opět jen všeobecně. Při všeobecném, jmenovitém se uvádí norma, a ty můžeš pouze prokázat, co je jmenovitému podobné, tzn. že jmenovité je místem, kde jsou vlasy shromážděny, tedy musí být také místem všeobecným, které v sobě zahrnuje i nahromadění vlasů.“[35]

Tento zákon vrozeného způsobu myšlení, který se nedá odložit jako kus oděvu, nám také odhaluje podstatu některých otázek, jež byly ve Vratislavi roku 1862 předloženy v židovském semináři k přezkoumání. Znamenitě nám objasňují způsob vzniku „talmudských zákonů“, a znějí následovně:

[35] Všechna zde uváděné místa z Talmudu včetně následujících jsou z drobného spisu A. Rosenberga *Unmoral im Talmud*, který současně přináší přesný přehled pramenů.

„1. Když je kus drůbeže poražen a poté je z něj čtvrtina tuku smíchána se 20 čtvrtkami tuku jiného kusu drůbeže, a stejně tak přidán kousek jeho masa o velikosti olivy ke 20 dalším stejně velkým kouskům, a těchto 21 částí znovu mezi 100 dalších, a rovněž tak 21 kousků masa o velikosti olivy je přidáno ke 100 dalších stejně velkých kousků, avšak poté se na žilách řečeného ptáka nalezne poranění, co pak soudit o tuku, a co o mase? A také je-li žaludek ptáka přimíšen mezi ostatních 100 jiných žaludků, co pak o něm soudit?

2. Jsou-li plíce dobytka po straně přirostlé, avšak plíce jako takové jsou libové, a jsou poté pečeny, avšak ne vařeny na vývar, co o nich soudit? Jsou-li však plíce nezávadné, ale v hrnci je zbytek vývaru, co potom?

3. Když je ryba nasolena a tím zbavena krve, ale poté položena na nějakou dobu vedle ptáka, který je také nasolený, co o rybě soudit?

4. Když od nás přijde rozvodový list, v němž je muž označen jako Ruben, řečený Abrahám, a poté vystoupí dva svědci, kteří tvrdí, že musí být nazýván obráceně, tedy Abrahám, řečený Ruben, ale potom přijdou další dva svědci s tvrzením, že v rozvodovém listu je psáno zcela správně Ruben zvaný Abrahám, může se žena na základě řečného listu znovu vdát? A nemá to být dovoleno, když se již znovu vdala?

Smí být do rozvodového listu vložena podmínka, a co se pak může stát? Musí být podmínka vyjádřena ve dvojí formě, když rozvodový list je tím označen za platný okamžitě?“[36]

Při převzetí nějakého jazyka Židovstvem vždy dochází k přizpůsobení jeho „způsobu myšlení“, tedy k procesu, který např. němčinu přemění v „jiddiš“. Jeden z vynikajících a ještě žijících židovských teoretiků, Klaztin, o tom soudí následovně:

„Žargonem mluvící Židovstvo se vzdor staletému jazykovému ztotožnění kulturně neasimilovalo s němectvím. Také židovské vědomí zůstává národnostně nedotčené. Není zde sebemenší pocit příslušnosti k němectví. Cizí řeč jsme si zjudaizovali, a také se nazývá židovská.“[37]

Takové deformování německého jazyka na vlastní židovský způsob můžeme dále zjistit v našich novinách, které jsou ze tří čtvrtin psány Židy. Tentýž proces je rovněž základem tzv. „oživování“ hebrejského jazyka, o něž v novější době usiluje mimořádně horlivě „politický sionismus“.

Národ bez tvořivosti však není žádným národem. Pokrevní společenství, které nemá nic vlastního, se bez ohledu na své rasové založení a vědomí nestává národem! Na takové rasové společenství, v němž je ochromena každá možnost vytvořit někdy něco vlastního, nelze použít označení národa. Vztahování pojmu „národ“ na Židovstvo svádí k čistě zdánlivé analogii, která je prázdná a tedy nesmyslná.

Nyní ještě několik poznámek k označení Židovstva za „rasové společenství druhého řádu, které bylo na cestě stát se novou rasou“. Günther k tomu uvádí: „Křížením dvou ras nemůže vzniknout ‚smíšená rasa‘ jako dědičná lidská skupina.“ – Vznik nové rasy je křížením nemožný. Křížení může vytvořit jen nové kombinace,

---

[36] P. de Lagarde, *Deutsche Schriften*.
[37] *Der Jude*. 1917/18.

aniž by při něm zmizely staré rysy a atributy. Zmizení starého a skutečné vytvoření nového je možné pouze výběrem.

Židovstvo vzniklo v již civilizovaném prostředí, v němž byl „společenský“ výběr podmiňující. Nebylo to vše zahrnující prostředí, nýbrž úzce ohraničený „svět současníků“, který způsobil výběr i vylučování. Vlivy prostředí spolupůsobily na vytváření Židovstva jen skrze současníky.

Přírodní věda až dosud učila, že paraziti vznikli „v důsledku“ parazitního způsobu života. Tomuto chybnému pojetí propadl i Houston Stewart Chamberlain.

Možnost přechodu k parazitnímu způsobu nastává teprve s vnitřními změnami jistých a již existujících druhů, tj. křížením mezi vzájemně vzdálenými variacemi.

Tomuto přírodnímu procesu vzniku v důsledku dlouhodobého křížení vzájemně vzdálených lidských variací odpovídá mezi všemi lidskými rasami, druhy i národy pouze Židovstvo. Tímto sekundárním procesem vzniku, spojeným s klíčícím pokrevním vědomím a druhovým instinktem, které jej doplňují a dokončují, se Židovstvo odloučilo od všech lidí i životního prostředí. Samo již po dva a půl tisíce let mluví o „vyvolení“ – k parasitismu. Pro Židovstvo tak charakteristický atribut, který je dodnes ne zcela pochopitelný, zůstává ovšem typicky židovský.[38]

Jako osvětlující příklad si nejprve povíme o přestupu části Arabů a Řeků k židovství, přičemž je třeba zdůraznit, že se z těchto konvertitů ještě dávno nestali rasoví Židé. Konverzí posíleného křížení mezi nimi a Židy však vyšla bohatá škála tzv. míšenců neboli mixovariací. Nové atributy jako takové, které již v těchto rasách byly křížením obsažené, však zmíněné mixovariace nemají. V nich se pouze koncentrují různé dědičné dispozice v proměnlivých kombinacích. „Tento zákon nezávislosti dědičnosti jednotlivých atributů, jimiž se původní zkřížené rasy rozlišují, má velký význam právě pro dědičné procesy u lidí.“[39] – Všechny zmíněné mixovariace se samy hlásí k Židovstvu a jsou jím také k němu až dodnes bez odporu počítány, ale bez ohledu na to nebyly ještě dlouho Židy. Mezi těmito míšenci se mohou objevit rasové vlohy s tvůrčími schopnostmi. A právě mezi tyto zcela jasně rozpoznatelné mixovariace patří „tvořivý Žid“, který však rasově není Židem, i když se k Židovstvu hlásí a nese mnoho vnějších židovských „atributů“.[40] Výše ukázané podmínky výběru působí také mezi míšenci na posilování těch, kteří svými zděděnými parazitními vlohami byli nejschopnější k vykořisťování svého okolí, zatímco nežidovské komponenty u nich postupně mizí! Vcelku pak vytváření východního Židovstva před naším letopočtem proběhlo stejným způsobem v židovských koloniích, které pronikly až k Černému moři. V průběhu řečeného procesu

[38] Ze sekundárního procesu vzniku Židovstva také plyne, že v jeho případě selhávají obvyklé antropologické metody. Výhradně vlastních rasových atributů má Židovstvo stejně málo jako v témže procesu vzniklí paraziti živočišně říše. Pro Židovstvo nejsou příznačné jednotlivé atributy, nýbrž jeho celý ráz.

[39] E. Baur v Baur-Fischer-Lenz, *Grundriß I.*

[40] Nauka o dědičnosti rozlišuje mezi překrývajícími (dominantními) a překryvatelnými (recesiními) atributy, takže z pouhého vzhledu nelze s neklamnou jistotou soudit na jeho genetický obraz. Nám zde postačí konstatovat, že proto z vnějšího „židovského rázu“ nelze soudit na naprostou příslušnost k Židovstvu.

bychom našli středoasijské, mongolské, východní atd. tvůrčí druhové vlohy i k Židovstvu se hlásící mixovariace, což je ovšem spojené s určitými potížemi.

Tyto indicie, které mají zdánlivě jen čistě historický význam, jsou však schopné osvětlit všechny až dosud protikladné a matoucí projevy. Navzdory uzavřenosti Židovstva vůči okolí, ale také např. Árijům v Indii, Helénům v Řecku nebo Gótům ve Španělsku, nezná život žádné hermetické izolování, a to zvláště ne u parazitní antirasy, která je zatížena nejvýraznějšími křížícími se dědičnými vlohami. Vysvětlením tohoto zdánlivého protimluvu se však budeme zabývat až v následující kapitole. Ke křížení Židovstva s odlišným obyvatelstvem, mezi nímž jako příživník bylo a je nuceno žít, vždy ve větším nebo menším rozsahu docházelo. Dokonce i v čase nejostřejší uzavřenosti Židovstva v období ghetta nikdy nebyla zcela přerušena vzájemná výměna krve. Jeho důsledkem byly a jsou mixovariace, z nichž část zůstala a zůstává v Židovstvu, další se počítaly a počítají k dotyčnému hostitelskému národu. V průběhu mnoha generací se takto musely do Židovstva dostat odlišné dědičné vlohy, a také se musely a musejí objevovat ojedinělé míšenecké projevy, skutečně vybavené tvůrčími schopnostmi ostatních ras, zvláště pak nordické. Vzhledem k tomuto základnímu procesu, který v následujícím křížení vyvolal tytéž mixovariace, můžeme prakticky odhlédnout od pozdějších přestupů k Židovstvu. Lidská parazitní antirasa, ustavičně žijící z využívání a vykořisťování ostatních ras a variací, nejenže může, nýbrž přímo musí být obklopena pestře odstupňovaným okruhem míšenců, kteří se zčásti počítají k němu, ale z naprosté většiny k hostitelskému obyvatelstvu.[41] V řečených mixovariacích, hlásících se k Židovstvu, vždy probíhá tentýž proces: parazitními vlohami vybavení jedinci se rychleji množí a jejich potomci se stále intenzivněji kříží se Židovstvem, nejméně židovští mezi nimi jsou naopak postupně eliminováni. V určitých hranicích probíhající proces a ustavičný výběr však u Židovstva jako celku nevede k druhové změně. K názornosti nám pomůže jednoduché schéma.

Vnitřní kruh *a* označuje Židovstvo, menší kruh *b* jsou k Židovstvu počítané mixovariace, z něhož vždy mohou vyjít tvůrčími dědičnými vlohami nordické rasy nadaná, i když zcela ojedinělá individua. Kruh *c* by potom představoval k obyvatelstvu *d* se počítající mixovariace.

Tím je ukázán zdánlivý rozpor mezi poznáním, že Židovstvo představuje netvůrčí antirasu, a zjištěním, že zdánlivě i v něm se zcela ojediněle ukazují zjevy s tvůrčími schopnostmi. Dosud panující pojetí, že Židovstvo povstalo z „ideje“, jak

[41] *Katechismus pro Židy v Rusku*, tedy nesporně židovský dokument, tyto míšence nazývá výstižně „nezbytnou životní biosférou“ pro Židovstvo; pozn. editora českého překl.

je zastával ještě Houston Stuart Chamberlain a ostatní je přejímali, již tedy není třeba nijak zvlášť vyvracet. Řečené pojetí svedlo dokonce i význačného rasového badatele k následující větě: „Současně zjevujíce, zuříce, hrozíce i slibujíce vytvořili proroci svým slovem židovský národ.“[42] – Celé toto tzv. „židovské proroctví“, v němž se projevují velice rozdílné a mnohdy i přímo protikladné snahy, má vzdor své mnohomluvnosti s utvářením Židovstva společné přesně to, jako bučení krávy s procesem jejího vzniku.

Proti tomuto pojetí by mohla být vznesena již dříve odbytá námitka, kterou si zde raději předem osvětlíme. Mohlo by se tvrdit, že naše vývody neslouží k potvrzení naprosté tvůrčí neschopnosti parazitní antirasy, nýbrž naopak jsou důkazem, že Židovstvo není parazitní antirasa – nýbrž národ, protože v něm i bez dřívějšího, byť i omezeného míšení krve s jinodruhovými vždy byly tvořivé elementy, vybavené rasovými vlohami v důsledku křížení v Židovstvu.

Jakkoli tato námitka působí na první pohled svůdně, o to méně je důvodná. Pokud by Židovstvo bylo národ jako všechny ostatní a jako ony by vyšlo z primárního procesu křížení mezi různými lidskými druhy a variantami, pak by v egyptsko-syrsko-římském rasovém bahně vůbec nemohlo vzniknout.

Tak Günther píše: „Když chtěl Ezra roku 458 př. Kr. po babylónském zajetí znovu konsolidovat židovský lid pomocí mimořádně přísných zákonů víry a založit polonezávislý stát i chrám v Jeruzalémě, muselo tehdy Židovstvo tvořit orientálně-předoasijsko-hamitsko-černošskou rasovou směs. Národní svéráz se Ezrovi podařilo obnovit skutečně jedinečným způsobem. „Vytvořil ustrnulou víru zákonů, která lidu především přikazovala přísnou odloučenost Židů od všech Nežidů a všeho nežidovského.“[43]

Židovský „zákon“

Při zkoumání židovského zákona trpíme dodnes mylnou představou, připisující Židovstvu myšlenku, kterou nikdy nemělo, protože ji mít nemohlo. Klameme sami sebe tím, že Židovstvu podsouváme cosi, co s jeho podstatou nemá nic společného. Přibásnili jsme mu vztah k našemu životu, který je ovšem pouhá fata morgana. Své vlastní myšlení jsme judaizovali lpěním na „vyvoleném národu“. A že Židovstvo naší chyby a slabosti využívalo a využívá, je už zakořeněno v jeho přirozenosti.

Legenda o „stvoření monoteismu“, kterou Židovstvu přikládáme, je velice hezká, ale bohužel jde jen o náš vynález, protože monoteistou dodnes Žid nikdy nebyl bez ohledu na to, k jaké konfesi se hlásí. Monoteismus dokonce u zvrácených Helénů znamenal něco jiného, než u Židů. Monoteismus sám je stejně tak málo náboženství jako znalost počtu obyvatel Německa německého patriotismu, a vědomí, že člověk má pouze jednu matku, je dětská láska,“ vyložil již Lagarde. Rozhodnutí otázky, kdo je Žid, je současně vysvětlením otázky, jaké má niterné

[42] H. Günther, *Rasse und Stil*.
[43] H. Günther, *Rassenkunde des deutschen Volkes*, dodatek.

hodnoty. Slovo „víra“ je na židovský „zákon“ stejně tak málo použitelné, jako slovo „národ“ na Židovstvo. V dodatku své knihy „Rassenkunde des deutschen Volkes“ Günther píše: „Jedině Židovstvo umělo tak důsledně zakotvit vlastní pokrevní vědomí i do své víry v Boha.“

S naprostou zřetelností již odedávna židovští historici, rabíni atd. tvrdili: „Židovství je jediné mezi všemi náboženstvími, které nevytvořilo žádnou mytologii, ba dokonce zásadně jakékoli mytologii odporuje. … Náboženství je prosté každé mystiky a všeho tajemného.“[44] – Proto také Žid všechno „ví“. Pro něj existuje jen „vnějšková zkušenost“. Jeden z nejznámějších židovských orientalistů, James Darmesteter, píše: „Biblická kosmogonie, narychlo přejatá z cizích pramenů, nad níž celá pokolení křesťanů trávila bezesné noci, našim izraelitským doktorům nikdy nedělala těžkou hlavu, ani nezatěžovala jejich myšlení.“[45] – Jablka a hadi, všechna božstva i démoni nikdy nebyly a nejsou Židům symboly a podobenstvími, nýbrž vždy „skutečnostmi“. Proto také musí Talmud mít jablko za jablko a hada za hada. „Ve chvíli, kdy had přišel k Evě, vložil do ní svou nečistotu; když však Izraelité stáli na hoře Sinaj, její nečistota ustala. Avšak u národů, které na hoře Sinaj nestály, jejich nečistota neustala.“ – Montefiore píše: „Jahve se ovšem postupně stal světovým Bohem, přesto však zůstal Jahvem. I když se již stal neomezeným vládcem univerza, nepřestal být Bohem Izraele.“ – Jahve tedy musel předem vypudit ostatní „bohy“, které podle židovských představ měly všechny národy, aby mohl zvnějšku trůnit univerzu. „S myšlenkou vyvolenosti je samozřejmě spojena jistá uzavřenost a odloučenost,“ říká rabín L. Baeck.[46] – „V religiózních věcech nezná Žid toleranci a znát nesmí, na to je mu náboženství příliš důležité,“ soudí dr. A. Ruppin.[47] – Totéž stojí v Talmudu: „Pro národy světa neexistuje žádné dobro, neboť je psáno: ‚Žádné dobro bezbožníkům a rouhačům. Svět pohanů tvoří samí bezbožníci a rouhači. Svět pohanů je určen pouze k tomu, být souzen. Od počátku stvoření se Svatý zabývá původem pohanů, aby neměli žádnou omluvu, aby si stvoření byla vědoma svého potupného původu. Proč jsou potomci Ezaua vypočítáváni? Aby se tím ukázalo, že povstali z krvesmilného spojení‘“ atd. – Nezbytnou pravdu těchto výroků pro Židovstvo nelze naprosto popřít. Je také lhostejné, jaké jiné „bohy“ Žid považuje za vládnoucí: Při změně konfese se pro něj mění pouze slova a jméno, jeho podstata, jeho „víra v Boha“ tím není nijak dotčena! Dokonce i když se domnívá popírat „mosaický zákon“, zaměňuje jen označení „Jahve“ nebo „Bůh“ za jiné, vypůjčené z tvůrčího bohatství ostatních národů.

Jméno Jahve (Jaho) měla modla pochybného kmene Juda, kterou stejně jako všechny semitské kmeny nosil všude s sebou jako „schránku úmluvy“.[48] „Zákon“ udělal z nouze židovskou ctnost. Protože niterná proměna je pro Židovstvo nemožná, zakazuje zákon i každý pokus o ni. „Víra v Boha“ je u Židů neviditelný (abstraktní) fetišismus. Již Houston Stewart Chamberlain ve svých „Základech“ intuitivně rozeznal „abstraktní materialismus“ Židovstva. Dokonce jej velmi přesně

---

[44] L. Baeck, *Wesen des Judentums*.
[45] Cit. podle H. S. Chamberlaina, *Die Grundlagen des XIX. Jahrhunderts*.
[46] L. Baeck, *Wesen des Judentums*.
[47] A. Ruppin, *Die Juden der Gegenwart*.
[48] Bližší k tomu uvádí F. Delitsch, *Die große Täuschung*.

označil za „abstraktní modloslužbu". Pro pouze reflektující intelekt Židů byl a je Jahve nikoli symbolickým vypodobněním, nýbrž nad univerzem trůnící modla, která působila a působí v zájmu „vyvoleného národa", ale o šábesu studuje v Talmudu, aby věděla, jak má co nejúspěšněji udělat…

Vlastní Žid zde byl již dávno před tím, než mohl viditelně vstoupit do dějin. Přechod od materiálního k neviditelnému fetišismu proběhl ve velmi krátké řadě generací za zhruba 400 roků, jakmile se kněžstvu podařilo chopit se otěží vlády. Přibližně v letech 700 až 300 př. Kr. je dokončena změna, která ovšem svými počátky sahá ještě před zmíněný rok 700 př. Kr. Je tedy možné a dokonce velmi pravděpodobné, že ve stejném období zaváděná reforma po vzoru perského učení v Samaří a Judsku podpořila řečenou změnu jako vnější podnět k jejímu urychlenému realizování. Tento čin, což je třeba stále znovu zdůrazňovat, neprovedlo Židovstvo z nějaké pouhé svévole, nýbrž způsobil jej znovu klíčící druhový instinkt. Ten povstával nejprve v pouhých jedincích ještě před tím, než se stal vlastnictvím celých čeledí a rodů, a teprve z něj vzniklo vlastní Židovstvo! Druhový instinkt resp. pokrevní vědomí může a mohlo i ve vzájemně odlišných variacích, z nichž pozůstává parazitní antirasa, v malých mutačních krocích vést k různým stupňům projevu a bohaté škále odstínů. Pokrevní vědomí je jediným „zjevením", kterého se kdy Židovstvu dostalo a současně vylučuje jakékoli jiné, protože jej odloučilo od přirozenosti a obklopilo nepřekročitelnými bariérami! Pro Židy a Židovstvo zahrnuje ve skutečnosti „život" pouze „instinktem spojené" druhové společenství, a všechno ostatní je jim pouze k využití. Vzniklým druhovým instinktem a pokrevním vědomím byl „vyvolený národ" skutečně navždy odloučen od všeho skutečně životného. Sesbíraný „zákon" jen vyslovil to, co zde již bylo, a dal klíčícímu pokrevnímu vědomí i vnější oporu. Tím je „Jahve" jen „uvolněným intelektem" vyprojektovaným pokrevním vědomím Židů. Je skutečností, která Židům zůstává nepochopitelná, s níž však jako se svým „zevnějším Bohem" uzavřeli čistě obchodní smlouvu.

Tato „dohoda" s „Jahvem" rovněž nestála a nestojí na libovůli Židů. Muselo k ní dojít v okamžiku, kdy „odživotnělý rozum" pochopil niternou skutečnost. Pro na sobě samém postavený intelekt Židů je jistotou Jahve – jistotou klíčící „vyvolenosti".

Protože Žid po ztrátě tvůrčí myšlenkové schopnosti již nikdy nemohl vyjít a nevyjde ze zajetí čistě smyslového vnímání holé empirie, nezbytně přenesl čistě mechanický a povrchně vnímaný obraz lidské podoby na svého „Boha", kterému jednoduše zůstalo označení „Jahve" jako semitské kmenové modly. Symbolické vypodobnění tohoto „Jahveho druhového instinktu" pak vyloučilo jakoukoli tvůrčí schopnost parazitní antirasy, pročež Houston Stewart Chamberlain mohl plným právem napsat, že Jahve „vlastně není nic jiného než starý Žid".[49]

Vyřešení dosud neobjasněné a tolik badatelů velkým úžasem naplňující záhady, proč ve Starém zákonu není a nemůže být ani potuchy po něčem nepomíjejícím a nepochopitelném v čase a prostoru, je možné pouze po vysvětlení sekundárního procesu vzniku Židovstva. Kde je ve Starém zákonu taková myšlenka zdánlivě vy-

[49] H. S. Chamberlain, *Mensch und Gott*.

slovena, byla převzata od jiných národů, avšak s tím výsledkem, že právě tento smysl byl z něj tím odstraněn.

Poté, co byl „zákon“ vznikajícím židovským kněžstvem a velekněží postupně vnucován obyvatelstvu, v němž Židé stále ještě představovali nevýznamnou kolonii, napomáhal svým působením příbuzenské plemenitbě a stále výraznějšímu formování Židovstva.[50] Talmud říká: „Člověk (Žid) nesmí mít nic společného s gójem (Nežidem).“ – „Vy jste nazýváni lidmi, avšak národy světa se nenazývají lidi, nýbrž zvířaty.“ – „Bůh dal gójům lidskou podobu jen proto, aby si Židé nemuseli nechat sloužit zvířaty“… atd.“ – „Zákon“ zakázal smíšená manželství, aby tím nebylo pošpiněno posvátné sémě“, jak se říká v Talmudu: „Neberte si dcery gójů, neboť ti jsou ohavností, a jejich dcery jsou havěť,“ jak se tam vykládají slova Deuteronomia (27,21): „Buď proklet, kdo obcuje s nějakým zvířetem.“

Druhový instinkt lidského společenství ještě není sám o sobě totožný s očerňováním a hanobením všeho odlišného. Jak tomu bylo ve starověku u nordických kmen, vede k zákonům na ochranu před mísením v jinorasovém prostředí, v nichž však není ani stopy po nějakém nepěkném znevažování cizího druhu. Teprve v netvůrčí antirase vyklíčené pokrevní vědomí resp. druhový instinkt potřeboval to, co vidíme v Židovstvu. Jen životu vzdálený rozum, neschopný jakékoli tvořivosti, dává výraz niterného pocitu svého odloučení z lidského světa změtí takových urážek a nadávek. Tato kombinace ovšem vylučuje jakoukoli snášenlivost. Její převzetí s přirozeností Židovstva spojeným pojetím lidmi římské rasové stoky i další vnucování „religiózní“ netolerance zanechalo v dějinách nordických národů neblahé náhledky.[51] Pokrevní vědomí a hanobení i urážení všeho odlišného k sobě navzájem patří jako hláska ke slovu. Rab Dimi říká: „Manželka u pohanů neexistuje, protože není jejich skutečnou ženou.“ – „Co znamená slovo děvka? Všechny nežidovské dcery…“ – To jsou právní ustanovení Talmudu. Zvláště v urážení osoby Ježíše podalo Židovstvo dodnes nepřekonatelný „výkon“. Je tam nazýván „bastard“, „syn menstruující“, „syn incestu“, „pes“, „na hnojišti zahrabaný pes“, atd. Trest, kterým má údajně trpět, je zcela mimořádný. Má být odsouzen do „vroucího kalu“, neboť se tam říká: „Každý, kdo by se posmíval slovům mudrců, bude odsouzen do vroucího kalu“ atd. Alespoň jeden příklad za mnoho dalších:

> V Cincinnati vycházel židovský rodinný časopis „Deborah“. U příležitosti vánočních svátků 1880 jeho vydavatel rabín Wise napsal: „Je to vlastně masel (štěstí), že tento Taliu (Ukřižovaný) přišel na svět. Stará bajka, že Ukřižovaný vyšel ze Židů, má ještě dnes svoji platnost. Obraťme si na chvíli pořádek věcí a řekněme si, že Židé tomuto synovi Marie děkují za vynikající profit. Výlohy mají lákavý vzhled a jsou plné žádoucích věcí. A tak mnozí jsou obšťastněni,

[50] Nelze zde jen tak přejít skutečnost, že násilným zaváděním židovského „zákona“ se z celého obyvatelstva Palestiny ještě nestali rasoví Židé. Židovstvo i nadále tvořilo pouhý zlomek veškerého obyvatelstva Palestiny obou říší, tedy jak Izraele, tak i Judska. Zákon jen navenek vyjadřoval odloučení Židů od celého okolního prostředí, které pro ně bylo a je vždy pouze světem současných lidí, a jenom sobě přiznávali lidství a lidskou důstojnost od chvíle, kdy již proběhl sekundární proces vzniku Židovstva. Nikoli zákon udělal Židy, nýbrž Žid od Izraelitů i ostatních národů převzatá právní ustanovení přizpůsobil své vlastní podstatě a charakteru.

[51] Bližší k tomu viz v díle A. Rosenberga, *Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten*.

když nastává svátek narození tohoto ‚dobromyslného a pokorného‘, narozeného mezi osly a jim podobnými. Ostatně je pořád lepší mít Vánoce než neštovice, a kdyby s tím panna Maria byla srozuměna, porodit v létě ještě jednoho kluka, takže bychom měli dvoje Vánoce, klidně bych ji přenechal našim Číňanům.”

Toto zákonem stanovené izolování Židů je však neoddělitelné od jejich způsobu bytí, které však zůstává odkázané právě na okolní lidský svět, od nějž jej jeho pokrevní vědomí odděluje! Zákon potvrzuje nezbytnost vykořisťování světa Židovstvem a dokonce z něj dělá židovskou ctnost tím, že jakýkoli podvod a klam vůči pohanům označuje za „Boží příkaz“. Talmud: „Rabín Jehuda pravil: ‚Majetek pohanů je jako poušť bez pána. Kdo se jí zmocní, tomu patří‘“ atd. V Šulchan Aruchu, doplňujícím zákoníku Židů, stojí psáno: „Když někdo s sebou přivede Nežida, pak je v některých městech zakázáno s ním obchodovat, aby se tím neuškodilo svým bližním (Židům). Jiní to nejenže dovolují, nýbrž říkají, že je dovoleno mu půjčovat peníze, podplácet jej a mít z něj prospěch, protože majetek Nežida je jako něco, co bylo opuštěno, a kdo přijde první, má na to právo.“ – Maimonides, „největší muž po Mojžíši“, toto pojetí potvrzuje a výslovně se hlásí k učení Levi ben Gershoma: „Přikázání o tom, že se má s cizinci lichvařit, je jedním z 248 přikázání, jejichž dodržováním nás Bůh zavázal, a to v tom smyslu, že cizinci máme nejen půjčovat peníze na úrok, ale také mu působit tolik škody, kolik je jen možné, a nezáleží na nás, zda chceme nebo nechceme lichvařit. Je to Boží přikázání, protože cizinci slouží cizím božstvům!“

Svým vznikem, zaměřením výběru i svým pokrevním vědomím je Žid nezbytně omezen na parazitní způsob života! V něm zůstává okolní prostředí navždy nehybné a němé. Je částí za živa zkamenělé přirozenosti, mrtvým pod maskou živého, v jehož rukou ztuhne všechno, čeho se dotkne. Pouze Žid se nemění jako stvoření mezi stvořeními, ve svých představách totiž nikdy mezi nimi nebyl. Nikdy také neměl možnost rozlišovat mezi formálně převzatým vědomím svého intelektu a vlastním pokrevním vědomím. Byla mu dána uzavřenost před přirozeností. Intelekt, schopný pouze hrubě smyslového vnímání pojmů, mu to mohl pouze dějinně potvrdit. Z mýtů Sumerů, potom z celého maloasijského okruhu mravů Babylóňanů, pak z čistě smyslového učení nesmrtelnosti Peršanů, smíšené s vlivy Egypta, jsou historií stvoření světa a jeho zvěstování, v němž vystoupil na scénu člověk, kterým byl on sám. „Židovská etika nevyžaduje oběť ani nic nepozemského, nýbrž realizaci v tomto bytí,“ říká sionistický vůdce F. Weltsch[52] tak, jak to před ním vyjádřily už nespočetné tisíce jiných Židů. Neschopen ničeho jiného, než jen hrubého smyslového pojetí, představuje si podle učení rabínů „vzkříšení“ takto: „Všichni Židé, kteří samozřejmě jako jediní budou vzkříšeni, se podzemními jeskyněmi jako kanály plazí do země Kanaán, kde pak znovu vystoupí na povrch.“ – Salomon Jarchi ve svém komentáři ke Genesis (27-29) píše, že Jákob chtěl být pochován v zemi Kanaán, protože předvídal, že se v Egyptě prach změní ve vši, a také že kromě Kanaánu zemřelí neobživnou jinak, než obtížnou podzemní

[52] F. Weltsch, *Selbstwehr*, 1925, č. 49.

cestou. Talmud učí: „Až mrtví obživnou, Olivová hora pukne a všichni zemřelí Izraelité z ní vylezou, a také spravedliví, kteří zemřeli v zajetí, se podzemními chodbami dostanou ven z Olivové hory.“

Očekávání příslibu se ovšem také mění podle postavení, které Židovstvo zaujímá, i podle moci, kterou právě má. Mesiášů, kteří je měli přinést, mělo již Židovstvo značný počet, jako byli např. Sabbatai Zevi, David Reubeni atd., kteří ovšem ještě nesledovali světovládu, a proto byli falešní. Také v současnosti má Židovstvo několik mesiášů, kteří podléhají pozdějšímu náhledu a jeho působnost přemrštěně vychvalují. Se světovládou začíná „mesiánská říše“. Jde o naplnění „vzájemně“ uzavřené „smlouvy“ se svým „Jahvem“. Talmud říká: „Svatý pravil Izraelitům: ‚Učinili jste mne jediným vládcem světa, a proto já vás učiním jedinými vládci světa.‘“ – Tato slova lze právem nazvat „zákonem Židovstva“, protože je to přírodní zákon, jemuž Židovstvo jako parasitismus podléhá. Jako účinným instinktem spojené společenství může své usilování zaměřit výhradně na rozšiřování okruhu vykořisťování, na ovládnutí světa svých současníků, z jehož duchovně-tvůrčích a materiálně-produkčních sil se živí jako celek i jako jednotlivý Žid. Pokud se Židovstvu jeho cíle podaří v požadovaném rozsahu dosáhnout – a dnes je k tomu na nejlepší cestě –, pak celý druhově mnohotvárný svět zcela zničí, ale spolu s ním s sebe, což ovšem nikdy nepochopí. Židovská mesiánská říše je – zkázou světa! Židovstvo je všem národům již v patách jako příšerný jezdec smrti v Apokalypse!

Podstata Židovstva

Židovstvo se nikdy nezabývalo svým životním prostředím, nýbrž výhradně současníky, z nich žilo a žije. Mluvit o židovské kulturnosti, židovském umění a vědě, jak se v současnosti tak často děje, je hrubým sebeklamem. Kulturnost je vnějším projevem usměrněného a mimořádně nadaného tvůrčího podnětu. Ten jej pozdvihuje k vůli vytvořit co není, ale má být, ve snaze přiblížit se k nejvyššímu dobru. „Ražený tvar, který se životně rozvíjí.“[53] – Židovstvo tuto schopnost nikdy nemělo, protože mu procesem jeho vzniku byla a je odepřena. I jeho samotný druhový instinkt a pokrevní vědomí je amorfní, netvůrčí jistotou. Jediným měřítkem, jímž je obdařen, je oceňování veškerého jednání. Co Židovstvu škodí, je prokleté – co mu prospívá, je Boží vůle. Toto oceňování však nemá s morálkou ani vzdáleně nic společného. Morálka je pro Žida nepochopitelným předsudkem, stojícím v cestě dokonalému uplatňování jeho přirozenosti! Nemá pro Žida jiný význam, než jako drobná součást oděvu, kterou lze libovolně vyměnit. Proto je Židovi každá morálka na překážku. On sám se čistě navenek vždy přizpůsobuje morálce svého momentálního okolí, aniž by ji ovšem kdy niterně přijal za svou. Proto také proti ní vždy bojuje. Teprve kolem roku 1000 po Kr. převzalo Židovstvo od nordických národů barbarské „jednoženství“ (monogamii). „Je pozoruhodné, že se v Navaře

[53] Goethe.

mezi Židy udržela polygamie až do XIII. století," píše židovský historik Kayserling.[54] „Je známo, že navarští Židé svým obyčejem mnohoženství nijak nejednali proti náboženství. Klatba, kterou Gershom – ‚levita diaspory' – se souhlasem většiny autorit své doby vynesl nad polygamií Židů na synodě, konané počátkem XI. století ve Wormsu, se jak známo týkala pouze Německa a severní Francie, ne však jižních oblastí Evropy. Navarští Židé tedy nejednali proti svému náboženství, když žili v manželství s několika ženami."[55] – Jediným nemorálním člověkem mezi všemi jedinci všech lidských ras a národů je Žid. Jeho morálkou je – nemorálnost.

Výše řečené nám jen potvrzuje Talmud i pozdější spisy Židovstva. Pro jakékoli jednání se nechá v židovském zákonu najít ospravedlnění! O proslulém rabínu Meïrovi víme, že nelze zjistit jeho skutečné mínění, neboť zdánlivě jednoznačný zákon dokonale uměl příměry a závěry z jiných pasáží obrátit v přesný opak řečeného zákona. Celý splácaný chaos zákonných ustanovení, k němuž se „intelektualismus" umí vyjadřovat jen v „komentářích", je v zásadě absolutním nedostatkem mravnosti a kultivovanosti. Druhový instinkt spolu s pokrevním vědomím vylučuje Židovstvo z každého prostředí a současně podvazuje jakoukoli tvořivou schopnost. Tím se stalo Židovstvo odumřelou větví přírody. Pro svůj „intelektualismus" si vypůjčilo „zdánlivou formu", která ve skutečnosti žádnou formou není, protože kromě „převrácení smyslu a účelu" zůstává bez obsahu. Odtud pak také od jiných „vypůjčený" a z nezbytí „reflektujícími komentáři opatřený židovský zákon", do něhož jsou převzaty nejrůznější interpretace primárních národů, které však pro samotné Židovstvo byly bezvýznamné a navždy nedosažitelné. Proto také nemůžeme na Židovstvo nikdy použít smysl našich slov, ba předem je musíme přímo zbavit jejich smyslu, chceme-li je k tomu účelu použít. Židovstvo nebylo a není ničím jiným než skořápkou bez jádra. „A prohlížíme-li náboženské knihy – jmenovitě Talmud – ohledně jednotlivých učení, záhy dojdeme k přesvědčení, že se tam pro každou věc nacházejí nejprotichůdnější názory, že všechno je „kontroverzní", nebo, chceme-li to vyjádřit jinak, že se z každého takového spisu (a znovu především z Talmudu) dá ‚dokázat' doslova všechno," píše Sombart.[56]

Pokud je lidská tvořivá schopnost ztížena nebo úplně znemožněna, pak život zůstává uvězněn v pouhých pudech, resp. se do nich znovu propadá. Instinkt, pud se však nyní ukazuje pouze jiným způsobem, protože ztratil směr, stal se netvůrčím, a zůstává omezen na pouhé uspokojování požitků. Jestliže je takto narušeno spojení s přírodou, pak se „uvolněný intelekt" stává pomocníkem bezuzdného pudu a vede k destrukci. Taková je biologická základna i veškeré politické činnosti Židovstva. Z pouhé sebezáchovy se stává chtivost po kořistění z druhého, z rozmnožování života – touha po požitcích.

„Fenomén židovské energie",[57] který byl dosud nevysvětlitelný, není „vůle", jak se domníval Houston Stewart Chamberlain,[58] a rovněž ne Sombartem zkomoleně

[54] M. Kayserling, *Die Juden in Spanien und Navarra*.
[55] M. Kayserling, *Die Juden in Spanien und Navarra*.
[56] W. Sombart, *Die Juden und das Wirtschaftsleben*.
[57] A. Rosenberg, *Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten*.
[58] H. S. Chamberlain, *Die Grundlagen des XIX. Jahrhunderts*.

užívaná a přibájená „účelovost“,[59] nýbrž netvůrčí pud, který je příčinou zdánlivého, protože jen vnějšího „neklidu“ Žida, jeho „přičinlivosti“. – „Kořist“ a „touha po požitku“ se v židovském zákonu pojí v organický celek. Jsou jeho nejvlastnějším obsahem, a to i tam, kde jsou zamítány, protože zamítání je potvrzuje jenom jako pouhý výchozí bod. Právě ty dodatky k židovském zákonu, které se obracejí proti „smilstvu“, jen odhalují, že to ono ovládá jeho povahu, která nikdy v sobě neměla příslušnou kázeň a nikdy také mít nebude. Proto je rovněž zbytečná snaha těch, kteří ukazují na zdánlivé protimluvy v židovském zákonu. Ty naopak plně odpovídají oněm „srdečným“ předpisům, které Židům dovolují nebo přikazují pouze vykořisťování cizinců a mají asi stejnou hodnotu, jakou kočka rozkazuje myším. Židovský zákon nám neodhaluje zdánlivě dvojakou morálku, jak se mylně chápe, nýbrž velmi prostou a nezbytnou „morálku“ netvůrčí parazitní antirasy, spojené pokrevním vědomím a druhovým instinktem, „morálku“, která představuje převrácení jakékoli morálky a je ve skutečnosti jen „nemorálností“!

Chtivost kořisti

Civilizace semitských národů starověku, postavená na základě, stvořeném Sumery, dosáhla svého vrcholu v Babylónu, jehož moc kolem roku 3000 př. Kr. dosahovala až na Kypr a měla větší či menší zpětný účinek i na všechny ostatní semitské národy, které by samy tak vysokého stupně kulturnosti nikdy nedosáhly. Již Sumery sepsaná právní ustanovení přecházejí s menšími nebo většími odchylkami do nejrůznějších babylónských sbírek zákonů a zvláště pak kodex krále Chammurapího z roku asi 2100 př. Kr., i do zákoníků později se objevujících a zase mizejících semitských říší v Malé Asii. Dospěly také k Izraelitům a posloužily jim jako základna, na níž ovšem mohly působit také určité zákony egyptské. Kulturní vliv Babylónu na ostatní semitské říše a městské státy bez ohledu na jejich tehdejší mocenské postavení byl rozhodující a postupně mizel teprve s jejich dobytím Peršany.

Ve formujícím se a zčásti již existujícím Židovstvu, jehož jádro postupně tvořilo kněžstvo, pak převzatá a v izraelitském národu ještě platná právní ustanovení doznala v průběhu mnoha generací postupných změn v souladu se změněnými rasovými dispozicemi.

Řečené změny probíhaly v etapách tak dlouho, až bylo dosaženo naprosté shody změněných právních ustanovení s dispozicemi parazitní antirasy. Jejich zápis na základě ústní tradice se uskutečnil v Talmudu, který jako dokonalý výraz židovství lze právem označit za naprosté zvrácení všech mravních představ a náhledů.

„Pět věcí přikazuje Kanaán svým synům: ‚Milujte se navzájem, milujte loupež, výstřednosti, nenáviďte své pány a nikdy neříkejte pravdu!‘“ – V našich časech interpretuje Rathenau tento příkaz následovně: „Bezpráví musí být zařízeno tak, aby

[59] W. Sombart, *Die Juden und das Wirtschaftsleben*.

se stalo právem.“ – „Mesiánská říše“ je představou intelektu, který slouží pudům a je jím užívána k dosažení neomezeného parazitního panství. V tomto duchu ustavičného vykořisťování ostatních vrcholí všechny přísliby. „Žáci našeho otce Abraháma užívají tohoto světa a dobudou i budoucího, jak stojí psáno v Přísloví 8,21: „Já naplním jejich pokladnice.“ – Naproti tomu učedníkům Bileáma (křesťanům) se dostane geheny a upadnou tam, jak píše žalm 54,9 „… pád nepřátel spatřilo oko mé.“ atd. „Rabín Ismael praví: „Kdo chce být chytrý, zabývá se peněžními záležitostmi, neboť má při tom oporu v tóře, která je jako tryskající pramen.“ – Svého řádění jako pudu si Žid nemůže být nikdy vědom, protože to jako parazit nikdy nedokáže pochopit. Pokud by tomu tak mělo být, musel by přestat být Židem, což by bylo možné teprve po vnitřní rasové proměně, kterou však jeho pokrevní vědomí prostě nepřipustí, jestliže se již plně rozvinulo, a nemáme zde co dělat s mixovariacemi, které se k Židovstvu hlásí. Neexistuje žádné konání a jednání Židovstva, které by nebylo zaměřené proti svému lidskému okolí a přímo či nepřímo by nesloužilo k jeho vykořistění. Důvodem k dodržování „zákona“ je, že se to „vyplácí“, jak přiznává Montefiore.[60] Podle Talmudu rabín Josua ben Levy řekl: „Toto slovo je psáno v tóře, opakováno proroky, a za třetí se nachází v hagiografech: ‚Kdo se zabývá tórou, tomu se jeho záležitosti podaří!‘ Raba řekl: ‚Važte si svých žen, abyste byli bohatí‘“ atd. „Tím je prokázána závislost národů na mesiáši a Izraeli, které jsou mu povinny poplatky. A pohani, žijící mezi Izraelem, jsou jeho sloužícími a dělníky“, atd.

Židovstvu se připisuje zvláštní nadání na obchod a ustavičně se to odvozuje od jeho předoasijského rázu. Nic není chybnější než takové pojetí, protože spočívá na bohužel již velmi pokročilé judaizaci našeho myšlení. Lichva zůstává lichvou a podvod podvodem, ať už jsou páchány ve velkém nebo v malém, zvláště jsou-li skrývány pod státnickou moudrostí, která sama však spočívá na pokročilém rozkladu. „Správné může spočívat na zřejmém omylu, a zvrácené na zjevené pravdě,“ říká s výsměchem Rathenau.[61] Národy si nechaly nasadit bláznovskou čapku s rolničkami, v níž se mohou cítit dobře, protože již ztratily schopnost to poznat.

Židé nikdy nebyli rolníky tak, jako nikdy nebyli skutečnými nomády. – Bajky o tom, že zanechali rolnictví „z donucení“, jsou již definitivně pohřebeny vzdor početným nesmyslným pokusům židovských historiků, rabínů atd. o prokázání opaku. Sám Sombart konstatuje: „Bylo by už opravdu načase, aby zmizela zkazka o tom, že Židé byli během evropského středověku – a v zásadě až ‚od křižáckých válek‘ – přinuceni k lichvářským obchodům, ‚protože jim byla všechna ostatní povolání uzavřena‘. Dvoutisícileté dějiny židovské lichvy až do středověku prokazují naprosto jasně nesmyslnost takové historické konstrukce.“[62] – Tím automaticky padají také ostatní zkazky o nomádství. Židovstvo je přirozeným protikladem přírody, jehož životními podmínkami není prostředí, nýbrž umělý a omezený svět lidí. Na tom spočívá také označení Židovstva“ za „umělý produkt“ u Chamberlaina i Lagardeho. Pokud by bylo Židovstvo vyloučeno z lidského prostředí, kdyby bylo

[60] H. S. Chamberlain, *Die Grundlagen des XIX. Jahrhunderts*.
[61] *Berliner Tageblatt*, 12. 2. 1918.
[62] W. Sombart, *Die Juden und das Wirtschaftsleben*.

odkázáno na přírodní prostředí, muselo by svou „vlastní vyvolenost“ zaplatit stejně tak „vlastní smrtí“. A protože se svět lidí dobrovolně nestává objektem jeho vykořisťování, musí jím být podváděn, zcela lhostejno jakým způsobem, nejlépe ovšem tak dlouho a tak intenzivně, až takovému vykořisťování samo vychází vstříc jako v současnosti. Lež a podvod jsou nezbytnými prostředky Židovstva, a chceme-li to tak definovat, jsou současně jeho přírodou „posvěceným“ způsobem bytí, jímž může vůbec existovat![63] Židovstvo jej uplatňuje ve velkém i v malém, v klamání celých národů jako v podvádění jednotlivců. Jinak prostě nemůže! Židovstvo mluví o „hospodářství“ a myslí tím „vykořisťování; mluví o „rovnoprávnosti“ a myslí tím své „panství“; mluví o „svobodě“ a má tím na mysli svou „nesnášenlivost“ – slovem, Židovstvo je jedna jediná lež!

Výsledkem jeho přítomnosti je rozklad a zánik, definitivní konec těch národů, v nichž žije. Ostudně Židy pronásledovaný Eugen Dühring je poznal dokonale. Píše o tom: „Jednostrannost abstraktního národohospodářského učení, které vždy počítá jen s normálním během věcí, si jako takové vůbec nevšímá nesmírného vlivu podvodu. Také ekonomické rozdělování se utváří tak říkajíc podle přírodního zákona podvodu, tj. podle míry působnosti všech špatných osobních i věcných prostředků a velikostí přivlastňování. Výbojům v politice odpovídají podvodná vymámení, lsti a lup v ekonomice. V této oblasti Hebrejci v dějinách vždy vynikali, a to, co nazývám velmi zdvořilým slovem rasová ekonomie, není v zásadě nic jiného, než obchodní lež a podvod. Kromě toho se rozumí jaksi samo sebou, že to není obchodní jednání, ani kapitálová moc, co má za následek tak obrovskou míru podvodu a národohospodářského vykořisťování lichvou tak, jak jich Hebrejci vždy a všude dosahovali. Funkce pouze nabízí příležitost, ale je to rasové založení, které teprve obchodu dodává zlodějský a loupeživý charakter.“[64] – Nezřízený pud, chtivost kořisti nestrpí žádných přestávek; Židovstvo se jich nemůže zřeknout stejně tak, jako nemůže vyjít z vlastní kůže. Nejhroznější ze všech představ Pro Židy je, kdyby jim jejich Bůh přikázal: „Žid už nadále nebude cizincům půjčovat peníze.“ – Zajisté, neboť to by byl neodvratný konec, protože z „půjčování peněz se zrodil kapitalismus“, uvádí Sombart. „Právě v půjčování peněz se zcela zřetelně poprvé objevuje možnost vydělávat peníze bez vynaložení nějaké zvláštní námahy, jinak řečeno i bez použití síly nechat na sebe pracovat jiné.“[65] – To je řečeno zcela správně, protože v půjčování peněz na úrok je jedna z možností parazitní formy bytí, přizpůsobené svému lidskému okolí.

[63] Z mnoha židovských výroků o jeho způsobu jednání se všemi národy si zde uvedeme pouze vyjádření „Ústředního svazu německých státních občanů židovské víry“, které výše uvedený důkaz plně potvrzuje: „Vnější osud být vždy cizincem a odsouzeným k porobě daroval Židům génia přizpůsobivosti. Co se v říši zvířat a rostlin nazývá zákonem ochranného zabarvení, muselo být také často použito na život Židů ve vyhnanství. Tím má být řečeno, že bytost přijímá zabarvení svého okolí, aby se chránila před nebezpečím. Židovstvu je jen ke cti, že navzdory vnějšímu tlaku na takové ochranné zabarvení udrželo své niterné bytí hrdé a nedotčené. Pud sebezáchovy, který Žida mnohokrát vedl k předstírání zdánlivé podřízenosti vůči svým pánům a trýznitelům, v něm také vyvolal přirozené herecké schopnosti, které se pak organicky dále rozvíjely.“ *Central-Vereins-Zeitung* z 31. července 1925.

[64] E. Dühring, *Die Judenfrage als Frage des Rassencharakters*, 5. umgearbeitete Auflage.

[65] W. Sombart, *Die Juden und das Wirtschaftsleben*.

Teprve poté, co způsob života i hospodářství různých národů Malé Asie dosáhly ve starověku vysoké úrovně, což spolu také přineslo zavedení peněz, byla možná i obživa a nabývání bohatství pro čistě parazitní involuci mezi nimi. Teprve s penězi jako prostředkem směny bez ohledu na jejich formu vznikla tedy i možnost nechat bez použití síly „jiné lidi na sebe pracovat“ a získávat obživu nikoli vlastní prací z přírody, nýbrž ze svých současníků.

Otázku po původu peněz nelze s obecnou platností zodpovědět. „Instituce peněz sahá k počátkům všech identifikovatelných kultur.“[66] Např. u Babylóňanů lze prokázat kovové peníze již velice záhy. „Již z početných obchodních dokladů z poloviny 3. tisíciletí př. Kr., které se zachovaly v různých babylónských městech v klínovém písmu, vyplývá, že se obchodovalo s kovovými penězi. … Tento systém se z Babylónu rozšířil do Malé Asie a užívali jej také Izraelité.“[67] Naproti tomu u tehdy ještě pohanských Helénů bylo např. kolem roku 700 př. Kr. vlastnictví zlata a stříbra zakázané. Jejich početní jednotkou byl – stejně jako u nordických Peršanů té doby – dobytek, kdežto např. ve Spartě se jako měny užívalo hrotů oštěpů.

Teprve možnost výhradního zaměstnání ve směně a půjčování peněz měla za následek po dlouhou řadu generací probíhající proces regresního vývoje z primárních lidských ras a čeledí.

Proto se také vznikající i již vzniklé Židovstvo mohlo zabývat pouze podvodem a lichvou, a stejně tak se může udržovat výhradně podváděním a klamáním, jak poznamenal již Sombart i mnoho dalších.[68]

Není pochyb o tom, že parazitní antirasa musela nesmírně silně ovlivnit „hospodářské smýšlení“ a „hospodářské chování“ u svých hostitelských národů. Stejně tak nelze pochybovat, že „rasová ekonomie“ Židů měla ustavičný a urychlující vliv na přechod evropských národů od přirozeného zásobovacího hospodářství k finančnímu, protože právě to Židovstvu zajišťovalo mnohem větší manévrovací prostor k uplatnění svých rasových dispozic. **Přesto se však často zcela přehlíží, že povahou čistě parazitní Židovstvo vložilo do zdravého vývoje chorobné zárodky, které pak působily tím silněji a vytrvaleji, čím více se Židům dařilo učinit hospodářský život hostitelských národů závislým na svém kapitálu.** „Aby se mohl kapitalismus rozvinout, musely být nejdříve národům zlámány kosti v těle,“ píše Sombart, „specificky racionální duševní mechanismus musel nejdříve nahradit přirozený a svérázný život; bylo tedy nezbytné převrácení všech životních hodnot a myšlení. Homo capitalisticus je umělý výtvor, který nakonec vyšel z výše zmíněného převrácení.“[69] – Doufejme jen, že Sombartovi a jeho čtenářům je jasná nesmyslnost „specificky racionálního duševního mechanismu“. Přesto již po tisíciletí v nor-

---

[66] H. Moeller, *Die Lehre vom Gelde*.

[67] H. Moeller, *Die Lehre vom Gelde*.

[68] E. Dühring svého času napsal: „Přirozeným smyslem lichvy není překročit jistá procenta, stanovená zákonem. Takové zákonné stanovení úrokové míry je stejně tak moderním, jako bezmocným výmyslem. Skutečná lichva vždy a kdekoli spočívala bez ohledu na nějaká zákonná ustanovení v tom, že využívala něčí tísně a vlastní případné riziko kompenzovala nesmírnou prémií, jinak řečeno vždy byla a je lupičským obohacováním se ke škodě bližních.“ E. Dühring, *Die Judenfrage als Frage des Rassencharakters*, 5. umgearbeitete Auflage.

[69] W. Sombart, *Die Juden und das Wirtschaftsleben*.

dických zemích poznenáhlu se rozvíjející zdravé peněžní hospodářství samo o sobě národům „kosti v těle nezlámalo“. Byl to nikoli „homo capitalisticus“, nýbrž „homo parasiticus“ v pláštíku monetárního hospodářství, který ve všech oblastech vytvořil v hostitelských evropských národech „homo paralyticus“. Vždyť i sám Sombart přiznává, že dnešní „hospodářské myšlení“ lze „z největší části odvodit ze židovského vlivu“, který označuje za „bezmeznou touhu po zisku“, a píše: „Není to sice přímo zjevně nezákonné, zločinné jednání, ale přesto praktiky, které nebyly zcela čisté“.[70] – Národohospodářská nauka, jako hypnotizovaně zírající na teoretické jevy „normálního“ ekonomického chodu, dodnes nezpozorovala, že již dávno byla neustále měněna „nenormálním“ působením parazitní antirasy. Národohospodářská nauka vychází dodnes z principu jakéhosi „rozvoje“, který je podle ní nezbytný k pochopení současné hospodářské situace všech evropských národů. Není pak divu, že se nikdy nestala „astronomií“, nýbrž zůstala pouhou „astrologií“, za níž ji označil již Friedrich List. Ve skutečnosti se tento „třesk“ Sombartovy „kultury“[71] skládá ze dvou navzájem zcela odlišných rasových vloh, ze dvou tendencí: jedné tvůrčí a budovatelské, druhé rozkladné a vykořisťovatelské. A mnohými tak obdivovaná „rozvojová linie“ by se při bližším pohledu ukázala být jen „křivkou úpadku“.

Kant rozpoznal Židovstvo jako národ „samých podvodníků“, jakým také instinkty se řídící parazitní antirasy zákonitě musí být pro ostatní lidstvo. Židovství je ustavičně postupují „společenský parasitismus“, jímž jsou jako jediným příkladem v celé přírodě napadány všechny lidské společnosti, a většinou právě ty nejvýše stojící.

I jen letmý pohled na působení židovských rasových dispozic ve všech dobách a zemích nám to potvrzuje. Z historie Židovstva je bohužel neznámé právě to, co by bylo třeba znát, zatímco obecně známé většinou spočívá na překroucení a zamlčování. Již dávno před rozbořením Jeruzaléma Babylóňany roku 580 př. Kr. „nejžidovštější“ představitelé zčásti již vzniklého, zčásti teprve vznikajícího Židovstva dobrovolně odcházeli a usazovali se v největších obchodních místech, kde jim místní obyvatelstvo nabízelo ty nejlepší možnosti k uplatňování jejich rasových vloh. V Mezopotámii existovaly již v sedmém století př. Kr. židovské bankovní domy. Také za Sargona roku 721 př. Kr. a ještě více za Sanheriba 700 př. Kr. tam žili vysídlení Izraelité, jejichž jednotliví potomci pak již v Médské říši po pádu Ninive zastávali vysoká místa. Je však třeba dodat, že Babylóňané nezničili ani jediný židovský stát, protože jako takový nikdy neexistoval a existovat nemohl, nýbrž jen narušovali dočasně se tvořící vládu židovského kněžstva nad bastardizovanou rasovou směsí. Dovolení k návratu z exilu, které jim udělil Kýros po dobytí Babylónu, využili jen ti nejchudší, tj. „nejnežidovštější“ potomci někdejších zajatců, kteří se navíc jen stěží mohli všichni počítat mezi Židy. Početně pak tato deportace za Nabukadnesara byla daleko za dřívější asyrskou. Podle W. Erbta jí bylo celkem postiženo jen asi 4 500 osob.[72] Naprostá většina všech

[70] W. Sombart, *Die Juden und das Wirtschaftsleben*.
[71] W. Sombart, *Die Juden und das Wirtschaftsleben*.
[72] W. Erbt, *Das Judentum*.

deportovaných však dala přednost zůstat u nově objevených „plných hrnců“ a posouvala okruh své činnosti stále dál na východ. Stejně tak tomu bylo pod nordickými Peršany. Také „nejžidovštější“ z nich, kněží v Palestině, se lichvou a vykořisťováním obyvatelstva nezabývali teprve od časů Ezechiela, jak dosvědčují početné texty. S průnikem Židovstva do kněžstva země se změnila také chrámová služba a nabyla takových forem a obyčejů, které jsou mezi všemi lidskými rasami a národy přizpůsobeny výhradně pudem vedené antirase. Touhou po kořisti se stal chrám uzavřeným „trhem“, synagogou, parasitismem v lidské podobě. Tato zákonitá souvislost pozoruhodně unikla všem našim badatelům, kteří v Židovstvu vidí „religiózní ideu“ nebo „historické náboženství“.[73]

Ezechiel, který se plně zasazoval za židovství, v naprostém nedocenění souvislosti obrací svůj bolestný hněv právě proti Židům, vytouženému výsledku svého neúnavného snažení. Vykresluje „vyvolený národ“ výrazy, které nám dnes již nepřipadají přiměřené, ale jádru věci se přesto velice blíží:

> „Odhalují hanbu otců a spí se ženami v čase jejich nečistoty. Hanobí své vlastní snachy smilstvem a činí to samé se svými sestrami, otcovými dcerami. Berou úplatky a prolévají krev, lichvaří a navzájem se podvádějí, jsou lakomí k bližním, vzájemně si činí násilí, a zapomínají na mne, říká Jahve. Hle, lomím nad nimi rukama i nad krveprolitím, které je mezi nimi.“

Čím silněji se Židovstvo vyhraňovalo z místní populace a rostly jeho počty, tím více si navzájem v Palestině překáželo. Začalo odcházet na východ i na západ, kam již dávno před zničením chrámu jeho předchůdci odešli s Babylóňany, a kde mu smíšené obyvatelstvo v největších obchodních centrech starého světa poskytovalo největší prostor k jeho rasovým vlohám a sklonům. Židovstvo se postupně šířilo a pronikalo do velkých měst Sýrie, Egypta, celé Malé Asie, Řecka, Kartága atd., kde vytvářelo pevně organizované kolonie. Pokrevní vědomí znamenalo, že vzdor rozptýlení Jahve zabrání oslabení jejich soudržnosti. Jednotlivé kolonie udržovaly čilé spojení mezi sebou i s Palestinou, odkud ustavičně přicházel příliv nových Židů, který ve skutečnosti znamenal masové vystěhovalectví. Kolonie pronikaly pořád dál a zakládaly nové, až se staletí před Kristovým narozením uzavřel jejich kruh kolem Středozemního, Egejského a Černého moře. Strabo píše: „Tak se stalo, že tou dobu nebylo jediného obydleného místa na světě, kde by nežilo a nevládlo toto pokolení.“ – Strabo z nechuti k Židům zde snad poněkud přehání, ale skutečností zůstává, že „bez nějaké viditelné nutnosti zvenčí byli Židé v průběhu několika staletí usedlí téměř všude, odhlédneme-li od izolovaného Španělska – ve všech krajích od Médie po Řím, od Pontu k Perskému zálivu, a od Makedonie až po Etiopii. Na tomto obrovském území nebylo jediné významnější obchodní město, v němž by nebyli Židé zastoupeni“, říká L. Herzfeld.[74] – „Bez nějaké viditelné nutnosti zvenčí“, protože to bylo přímo v přirozenosti této antirasy, z čehož plyne plná oprávněnost Strabových slov, kterou Herzfeld připisuje jeho „nechuti“. Dokonce i za Césarovy vlády se útočný Cicero odvážil mluvit v senátu o Židech jen potichu, přestože jinak ve svých projevech napadal všechno a každého. Tak

[73] H. S. Chamberlain, *Die Grundlagen des XIX. Jahrhunderts*.
[74] L. Herzfeld, *Handelsgeschichte der Juden des Altertums*.

velká byla již moc „fermentu rozkladu“ v césarském státu. Můžeme právem konstatovat, že v Ježíšově čase žil v Palestině již jen mizivý zlomek Židovstva, ovšem v čele s veleknězem, veleradou a mnoha zákoníky neboli talmudisty, kteří se soustřeďovali především v Jeruzalémě a tvořili nadřazenou židovskou kolonii. Naprostá většina Židovstva byla rozptýlena ve všech významných městech celého římského impéria, Persie atd., kde se ustavičně množila. Tam, kde se Židům podařilo stát se většinou, jako např. ve druhém století po Kr. na Kypru, kde se snažili vytvořit „národní stát“ způsobem, jež plně odpovídal jejich rasovému založení a který své nachází uplatnění i na celé hostitelské národy v současnosti! Jedné noci povraždili veškeré zbývající nežidovské obyvatelstvo ostrova v počtu 240 000 a navíc i 220 000 obyvatel Cyrane na pevnině, aby tam měl židovský stát opěrný bod.[75]

Všude, ve všech zemích a dobách, kam přirozenost Židy pudila, se opakovaly tytéž události. Je lhostejné, zda se odehrály v Egyptě, Portugalsku, Španělsku, ve Francii nebo v Německu. Ve všech nadřazenými nordickými kmeny ovládaných územích byli Židé plně tolerováni. Nikdo jim neprojevoval sebemenší zaujatost nebo nedůvěru, nebylo jim bráněno v „putování“, kdekoli se usadili, nikdo se nedotýkal jejich majetku a nijak je neutlačoval. Přirozené snášenlivosti nordické rasy byla zpočátku „intolerance“ něčím neznámým. Zákony, které z rasového instinktu – jako např. u Gótů ve Španělsku – zapovídaly míšení krve s odlišnými, byly přesto v té době provázeny naprostou tolerantností k cizím druhům. „Neurážej učení, které není tvoje,“ říká Gót Agila, „přestože nevěříme v to, co oni, neurážíme je. Nepovažujeme za zločin věřit tak či tak. Není trestné prokázat úctu oltáři pohanů i Božímu kostelu.“[76] – Ve všech zmíněných zemích se Židé na svůj způsob brzy domohli velkého bohatství. „Odcizené kořisti“ využívali k získání dalších výhod pro sebe. Uměli se udělat nepostradatelnými knížatům, králům i císařům, všemožně podporovali lehkomyslnost a nádherymilovnost nordických dobyvatelů, která je zaváděla k úpadku. Půjčovali vládcům peníze na stále vyšší úroky a navíc si ještě nechávali potvrzovat privilegia. Jakmile byli takto zajištěni, nejkrutějším způsobem vykořisťovali místní obyvatelstvo. Peněžní obchod s knížaty a králi se Židům znamenitě vyplácel, protože je chránil před obrannými projevy vysávaného a ožebračovaného lidu. Všeobecná bída a z ní plynoucí pobouření vůči Židům, „vozících se ve zlatem a stříbrem zdobených kočárech“, musely zákonitě překročit všechny meze dříve, než se panovníci viděli nuceni zasáhnout. Ne vždy včas, aby sebeobrana trýzněného lidu nepřešla v otevřené násilnosti. Nicméně účinek vrchnostenských opatření i svépomocné akce lidu nikdy neměly dlouhého trvání. Úskoky, podvody, úplatky a dary se Židé vždy znovu dostali do dřívějších postavení a hra začala nanovo – na účet obyvatelstva.

Karel Veliký povolal Židy na svůj dvůr a od té doby začala rychle sílit jejich působnost jako věřitelů francouzských králů, německých císařů a knížat, a brzy obsadili „výnosné úřady množstvím svých bratrů“. Přestože ne všude, jako třeba ve Španělsku a Portugalsku, se stali neomezenými pány, ministry a kancléři, biskupy i

[75] T. Mommsen, *Römische Geschichte*.
[76] Helfferich, *Der westgotische Arianismus*.

kardinály, rozhodně nelze vliv Židů na dějiny a osudy evropských národů sebeméně podceňovat, protože až příliš často byl doslova rozhodující.[77] Během domácích i zahraničních sporů, v nichž vykrvácely nordické vladařské vrstvy ve Španělsku a ve Francii, Židé stále více bohatli a zdánlivě se stávali velkým pánům nepostradatelnými. Šlechtici zastavovali své statky a majetky, aby bojovali a padli za národ, nebo aby mohli na sebe vzít kříž a dobývat Palestinu, zatímco Židé si za svou lichvu zajišťovali privilegia a všeobecně prospívali. Např. v Navaře pouze Židé nesměli být zatčeni a vězněni pro finanční záležitosti. Byli také osvobozeni od daní na jakékoli zboží a rovněž neplatili dědickou daň. Zákonem stanovená úroková míra byla vysoká, ale ve skutečnosti se ještě výrazně překračovala. Pokud Žid dlužil křesťanovi, ten musel přivést dva svědky, „z nichž však jeden musel být Žid".[78] – Dokonce i Kayserling je nucen přiznat: „Nepopíráme, že Židy požadované úroky podle všeho dosáhly nadměrné výše. Všechno sloužilo jako zástava – venkovan dal svůj pluh, rytíř hrad, králové klenoty a biskup svůj prsten."[79]

„Ještě dnes koluje bajka v tom smyslu, že Židé byli v Německu utiskováni a odstrkováni. To je naprostý nesmyl. Mohli se zpočátku volně pohybovat, všude se usazovat, ale nejen to – rovnoprávnost se zemským obyvatelstvem šla dokonce tak daleko, že Židé mohli být obžalováni pouze u svých soudců. Nejstarší dokument, který toto staré privilegium dokazuje a potvrzuje, pochází z roku 1230. Zasedání židovského soudního dvora se pořádala většinou v synagoze, a dokonce preláti katolické církve se tam museli odebrat, pokud měli spor se Židy."

„S pradávnou vrozenou nestydatostí se Židé všude snažili svá privilegia ještě dále rozšiřovat. U jejich rozsáhlého zastavárenského obchodu mělo být považováno za postačující, když u něj nalezené kradené zboží prohlásil Žid za poctivě koupené! Při požadavku na navrácení zastaveného majetku byl zákonný vlastník povinen zaplatit cenu, o níž Žid tvrdil, že za ni zástavu přijal. Guslarské právo zaručovalo Židům – a výhradně jen jim – privilegium půjčovat i na věci, o nichž věděli, že jsou kradené. A zatímco Němec byl v případě neprávem nabytého zboží povinen vrátit je majiteli bez náhrady, mohl Žid od něj požadovat cenu, kterou si sám určil."

„O volnost lichvy Židé neústupně a vytrvale usilovali, a většinou také svého cíle dosáhli. Zákonem stanovená úroková sazba se pohybovala mezi 33 až 120 procenty, častokrát však bylo požadováno ještě výrazně víc. Proto stále znovu vidíme šlechtu, měšťany i rolníky v tíživé závislosti na Židech, jak dosvědčuje ohromné množství dokumentů. Např. hrabě Walram von Zweibrücken upadl do rukou sedmnácti židovských lichvářů, v malém městečku Oberwesel bylo roku 1338 jmenovitě uvedeno 217 dlužníků Židů. Hrabě z Öttingenu zastavil svou zlatou korunu a durynští lankrabí Balthasar, Friedrich a Wilhelm byli zcela v područí pěti frankfurtských Židů. Roku 1385 se pouhý

[77] Podrobněji viz O. Kernholt, *Vom Ghetto zur Macht und Deutschlands Schuld und Sühne*.
[78] M. Kayserling, *Die Juden in Navarra*.
[79] M. Kayserling, *Die Juden in Navarra*.

> jeden Žid v Ulmu mohl pochlubit 43 dlužními úpisy a 55 směnkami na dva erfurtské Židy."
>
> „Listujeme-li v norimberské kronice a ptáme se, co asi měšťany roku 1499 přimělo k vypovězení Židů z města, pak lakonická odpověď zní: ‚Opravdu dobře se vedlo v Norimberku usazeným Židům. Proto byli bujní a nevázaní. Nesmírná lichva, kterou provozovali, nenasytná lakota i urážení křesťanů se množily tou měrou, že se nakonec městská rada i občanstvo rozhodli nadále u sebe netrpět takové pijavice ke škodě všech…' – Roku 1499 byli Židé pod vojenskou ochranou vyprovozeni z města, ‚kde tak dlouho sídlili a ohavnou lichvou nabyli tak nesmírného bohatství.'"
>
> „Že byla žaloba plně oprávněná, je zřejmé již ze skutečnosti, že roku 1310 císař Jindřich VII. Norimberským poskytl ‚zvýhodnění', kterým bylo Židům zakázáno brát od místních více než 43,3 procent a od cizinců více než 45 procent týdenního úroku! Opravdu krásné zvýhodnění!
>
> Také v ostatních městech to vypadlo stejně. A všude si obyvatelstvo vydechlo, když byli Židé donuceni město opustit… Čteme-li zprávy německých kronikářů o židovském obchodu ve středověku, pak si rychle povšimneme jejich úžasu nad stále novými a novými židovskými triky a chytráctvím. Padělání směnek, fingované bankroty, svádění mladých a nezkušených lidí bohatých rodičů k marnotratnosti, vystavování dlužních úpisů v hebrejštině věřiteli, které později po přeložení do němčiny neobsahovaly nic jiného než několik vulgárních vět…"[80]

Zde ustávám, protože řada důkazů by byla téměř nekonečná. Ještě horší to bylo ve Francii, Španělsku a Portugalsku, kde míra vykořisťování překročila hranici, která pak vyvolala – bohužel vždy nedostatečnou – svépomoc a nedůsledné pokusy lidu o obranu.

Halasný pokřik o „pronásledování Židů", o „ubohých a utiskovaných dítkách Izraele" rovněž patří k životnímu stylu parasitismu. Jde o stejný podvod jako popírání důvodů, které vedly k sebeobraně hostitelských národů. „Není zde sebemenší důvod k obviňování křesťanů, že by se jako první chovali k Židům nepřátelsky nebo je utiskovali pro jejich náboženství. Naopak, právě křesťané měli důvody pro své žaloby na Židy!"[81] – Sám židovský historik Kayserling přece říká: „Od nejstarších dob se Židé zabývali peněžním a směnkovým obchodem, který protižidovští kronikáři označovali za lichvu. … V potřebách lidí podle příkladu vladařů pak lichva nacházela všude živnou půdu."[82] – Rozlišovat mezi reálnou produkcí a lichvou je pro každého Žida zcela nemožné, což Kayserling svými slovy bezděky potvrzuje. Co však ve všech vědeckých i nevědeckých podáních není vůbec zmiňováno, jsou zoufalství a bída, které zmíněnému „peněžnímu a směnkovému obchodu" vytvářely živnou půdu. Židovská lichva působila zničení hospodářské existence tisíců a tisíců, ba spíše milionů křesťanů, rozvrat rodin a manželství, zničení celých pokolení, zkázu veškeré mravnosti, sebevraždy – které

---

[80] A. Rosenberg, *Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten*.
[81] C. F. Heman, *Die historische Weltstellung der Juden*.
[82] M. Kayserling, *Die Juden in Spanien und Navarra*.

dnes Židovstvo drze nazývá dobrovolnou smrtí –, a především „nenarozené“ ze vzmáhajících se středních vrstev všech národů, jejichž zplození zabránila.

Právě tyto společenské vrstvy byly odedávna v trvalém styku se Židy ve městech, byly tudíž těmi nejčastěji poškozenými oběťmi podvodu a lichvy. V nich se však oslabovala nejlepší síla národů. Židovstvo nejenže připravovalo národy o materiální statky, což by ještě nebylo nejtragičtější, ale ochuzovalo je o „lidi“, tedy o to nejcennější, co národ vůbec může mít. Židovstvo je ustavičně působící prvek negativního výběru ve všech nordických národech. Čím bylo Židovstvo více než tisíc let v německém národu, tím je i dnes v rozsahu, který již nelze ani odhadnout.

Další souvislost v ovlivňování dějin národů Židovstvem zde může být jen stručně naznačena. Nespoutaný pud chtivosti kořistění nezná hranic. Za vlády západogótského krále Egicy, který zahrnoval Židy dobrodiním a privilegii, povolali Maury do Španělska. Klidně zradili svého prvního ochránce jen proto, aby mohli pod režimem kalifů získat ještě větší vliv a přímou účastí na vládě se stát skutečnými pány země. Maurský stát se nakonec rozpadl, což však bylo Židům lhostejné, protože díky nabytému bohatství měli ve státě Španělů stejně pevné postavení. „Mobilní majetek zde byl zcela v jejich rukou, a do stejných rukou přecházel i nemovitý majetek lichvou i výprodejem zadlužených šlechtických statků. Židé postupně obsadili v zemi pozice od státního tajemníka a ministra financí až po všechny úřady, které měly co dělat s daněmi a finančnictvím. Díky lichvě měli Židé v zástavě bezmála celou Aragonii. Ve městech tvořili většinu zámožného obyvatelstva,“ píše Židům nakloněný Heman.[83] Užívali tam stejných privilegií jako v Navaře atd. Obchod s otroky se velmi rychle stal již ve starověku téměř výhradní doménou Židů, kteří z něj udělali jeden z nejvýnosnějších. Až hluboko do středověku zůstal jejich „výsadou“ stejně tak, jakou je dnes v modifikované podobě obchod s bílým masem.[84] Unášeli křesťany a prodávali je svým soukmenovcům v Orientu. Např. v Lyonu nemohl biskup proti tomuto „privilegovanému obyčeji“ Židů zakročit, protože byl chráněn francouzským dvorem. „Kde byl ve středověku navštěvovanější trh s otroky než v Tudele? Obchod s otroky byl již od raných dob provozován španělskými Židy. Zde dosáhl většího významu a rozsahu než v ostatních královstvích poloostrova, a v plné míře se tu také udržel až do naprostého poražení Maurů, nebo chceme-li, do vyhnání Židů,“ říká s viditelnou hrdostí židovský historik Kayserling.[85] – S potomky Maurů, které Židé sami po zradě Gótů povolali z Afriky, pak udělali to samé jako se svými dřívějšími ochránci, a lichvařili s nimi jako se svou samozřejmou kořistí. Osud mouřenínů byl odedávna osudem židovských ochránců a zůstal jím do dnešních časů! A také ani jiný být nemůže, protože povaha Židů to zakazuje. Poněkud drsné lidové rčení říká: „Kdo se nažere od Žida, také na to pojde.“ Nezkažený instinkt zde nahlédl mnohem hlouběji, než žvanění všech přechytralých a otitulovaných bláznů!

---

[83] C. F. Heman, *Die historische Weltstellung der Juden*.
[84] K bližšímu viz E. Berg, *Judenbordelle*, 1892.
[85] M. Kayserling, *Die Juden in Spanien und Navarra*.

Používat na Židovstvo náš pojem zrady je nesmyslné! Celý život Židovstva je zrada na národech, mezi nimiž žije, zrada lichvou, klamem, lží a podvodem. Tak jako tomu bylo před tisíci lety při vpádu Mongolů nebo v tureckých vojnách, je tomu tak i dnes.[86] Když Hugo Stinnes roku 1921 vedl v Londýně jednání s anglickou vládou a byl kvůli tomu listem „Frankfurter Zeitung" napadán, prohlásil, že noviny o jeho jednání nemohou nic vědět. Na to dostal příznačnou odpověď: „Bylo by směšné se domnívat, že se o londýnských návrzích pana Stinesse lze něco dozvědět jen osobně od Lloyda George nebo lorda Birkenheada. O těchto věcech stejně tak, jako by tomu bylo i v Německu, ví mnoho mužů v City i ve Whitehallu."[87] – „Něco takového se stalo i roku 1662, když město Hamburk vystrojilo dvě válečně lodě na ochranu svých plavidel před piráty. Lodě ještě ani nevypluly a již křesťanští otroci z Alžíru psali, že piráti jsou o všem dokonale informováni: jak silná je posádka válečných lodí i jakým směrem se má vydat." Podél severoafrického pobřeží se tehdy plavili početní turečtí piráti a právě zde se Židé s oblibou usazovali. Byli Turky trpěni, protože jim odváděli poplatky, kupovali od nich uloupené zboží a dále je pak prodávali. Hlavním důvodem však byla nepochybně jejich špionážní síť. Tentýž dobový autor píše: „Židé udržovali rozsáhlou korespondenci se všemi křesťanskými zeměmi, z čehož profitovali i Turci, kteří se tak dozvídali, co mají křesťané v úmyslu." – Jiný tehdejší autor, biskup Simon Maiol, o tom rozhořčeně píše: „Tito zrádci a darebáci zaprodávají naši vlast i síly Turkům, a my je mezi sebou ještě trpíme a živíme je! To znamená hřát si hada na prsou"[88] atd. Dokonce i „slavný" židovský historik Graetz výslovně doznává, že: „… díky svému bohatství i oddanosti souvěrců v křesťanských zemích se Josef Nassi dozvídal mnohé, co se událo na křesťanských dvorech a mohl sultánovi referovat o politických i vojenských záležitostech, takže ten neměl zapotřebí držet si armádu špionů."[89]

---

[86] Podrobněji viz O. Kernholt, *Vom Ghetto zur Macht und Deutschlands Schuld und Sühne*.

[87] *Frankfurter Zeitung*, 8. 2. 1921.

[88] Podle A. Rosenberga, *Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten*.

[89] Viz např. velice zajímavé a poučné údaje o velmi pravděpodobném spolupůsobení Židovstva na zradě Babylónu králi Kýrovi v Delitzschově knize „Die große Täuschung". Podle ní lze mít za to, že se Kýros předem zavázal povolit návrat Židovstva z exilu odměnou za jeho spoluúčast na úspěšném dobytí Babylónu. Je jen politováníhodné selhání židovské paměti v tomto případě. Jinak bychom měli příležitost obdivovat Židovstvo, které již tehdy svým způsobem „bojovalo" za „osvobození národů", v našem případě Malé Asie. Jako náhradu za ušlou možnost mohou naši „učenci", „spisovatelé" a „politici" obdivovat „hluboké uznání" Anglie Židovstvu za jeho „věrné služby v těžkých dobách", spočívající ve zradě německého národa Dohodovým mocnostem v jím samým vyvolané světové válce. A podobně jako dal Kýros předem Židům své ujištění, tak si i Anglie dávno před válkou „koupila přízeň Židovstva", protože „Balfour již dlouho před válkou poznal, že ta její naplnění urychlí", prohlásil otevřeně Chaim Weizmann.

Podle Delitzsche muselo mít Židovstvo prsty také v pádu Ninive r. 606 př. Kr., protože Židé se hned poté dostali do vysokých státních úřadů Médské říše, nejspíš také odměnou za „věrné služby v těžkých dobách".

Chtivost požitků

Závěry, k nimž docházíme porovnáváním nordických národů s orientálně-předoasijskými, tedy obecně semitskými, nelze v žádném případě mechanicky přenášet na Židovstvo. Prvně jmenovaní byli nebo jsou původními (primárními) národy, Židovstvo jako pozměňujícím výběrovým procesem vzniklá antirasa primárním národem není! Jestliže si vezmeme jako příklad třeba Laponce, Hotentoty nebo neandrtálce, vždy představují tvůrčí druh. A zde je ona oddělující hranice od Židovstva! Ostatní národy bez ohledu na vzájemnou rozdílnost vždy vykazovaly resp. vykazují určitou míru schopnosti vyrovnávat se s životním prostředím, dávat si zákony a vytvářet kulturu. Na této niterné „schopnosti vývoje“ stojí všechno ostatní.

Něco takového u Židovstva pozbývá platnosti. Jak bylo na začátku tohoto oddílu zmíněno, „odživotnělý rozum“ se stává přisluhovačem pouhých instinktů. Takový intelekt zpitvořuje rozmnožovací pud v pouhou poživačnost a ustavičně jej pak také zpětně ovlivňuje. Ten se pak musí zákonitě změnit v „přirozenou nepřirozenost“. Čistě formální „intelektualismus“ usnadňuje každému Židovi zdánlivé „převzetí“ výtvorů původních ras a národů. Bastradi všech odstínů, hlásící se k Židovstvu, mají podle toho také různou schopnost řečeného „přebírání“, obvykle označovaného za „vcítění se“, které však ve skutečnosti nikdy nebylo a není. Židovstvo může ukazovat pouze sebe sama, přestrojené do pletiva cizích slov. Proto také zůstane bezvýsledný pokus dát vnější výraz niterně beztvarému. Takový pokus vždy končí v nesmyslném slovním přívalu. Židovstvu nezůstává žádný jiný výraz než Schnizlerův: „Všechno přirozené je chaos.“[90] – Žádný člověk nemůže odhalit víc, než co je v něm samém podle jeho druhu.

Co platí obecně pro rasovou stoku, dochází plného uplatnění teprve pro parazitní antirasu. Její pokrevní vědomí, chápané jako abstraktní fetišismus, i druhový instinkt antirasy jsou neoddělitelné od beztvárně pohlavního, protože to je jediné, co v sobě cítí jako skutečně živoucí. Je to vyjádřeno v „židovském zákonu“.

> Talmud přikazuje: „S pannou se má souložit až čtvrtý den svatebního týdne, protože toho dne bylo rybám dáno požehnání. Staří říkali, že ti, kdo souloží s menstruující, mohou číst v Pentateuchu, prorocích i hagiografech, a také si opakovat z Midraše, Gemary, Halachotu a Agadotu. Jen při výtoku semene je to zakázáno.“
>
> „Ben Joma byl dotázán: ‚Může si velekněz vzít pannu, která přišla do jiného stavu, nebo není třeba vzít v úvahu, co řekl Samuel: ‚Souložil jsem s mnoha pannami bez krve,‘ nebo se to, co řekl Samuel, nestává?‘ – Ben Joma jim odpověděl: ‚To, co řekl Samuel, se ovšem nestává, ale je třeba zjistit, zda neotěhotněla ve vaně.‘ Samuel však řekl: ‚Souložník, jehož semeno nevystřeluje jako šíp, tedy neoplodňuje?‘ Předtím však jako vystřelený šíp mohl být.“
>
> „Kdo má pohlavní orgán vnější, plodí, kdo má pohlavní orgán vnitřní, klade vejce. Kdo souloží jen ve dne, také ve dne rodí. Kdo souloží v noci, také v noci rodí, a kdo souloží ve dne i v noci, také rodí ve dne i v noci. Kdo souloží jen v noci, je netopýr, a kdo souloží ve dne i v noci, je člověk i všechno,

[90] Schnitzler, *Das weite Land*.

co je mu podobné. … Všichni souloží tváří k zádům s výjimkou člověka, ryby a hada. Proč jen tito tři? Když přišel rabín Dimi, pravil: ‚Lidé na západě (v Palestině) říkají, že je tomu tak proto, že s nimi mluvila šechina (boží jas).“

Rabín Elieser Veliký: „Kdo ve snu souloží se svou matkou, může doufat v pochopení. Kdo souloží se zasnoubenou pannou, může doufat v tóru. Kdo ve snu souloží se svou sestrou, může doufat v moudrost. (1. Proroků 7,4), kde se moudrost nazývá sestrou. Kdo ve snu souloží se ženou jiného muže, může si být jistý, že je synem příštího světa. … Kdo vidí ve snu husu, může doufat v moudrost (Pror. 1,20). Kdo s ní ve snu souloží, stane se představeným školy.“ Rabín Asche: „Viděl jsem ji, souložil s ní, a dostalo se mně hodnosti.“ – Kdo ve snu vykonává svou tělesnou potřebu, tomu je to dobrým znamením (Iz. 51,41). Je tomu však jen tehdy, pokud se neočistil. … Kdo vidí knihu žalmů, může doufat ve zbožnost, kdo vidí knihu přísloví, může doufat v moudrost. … Kdo vidí ve snu slona, dostane se mu zázraku? To není žádná otázka, je třeba se ptát, zda je osedlaný nebo není.“

„Rabín Channa jménem rabína Jeschaka řekl: ‚Kdo si postaví lůžko mezi sever a jih, dostane děti mužského pohlaví, jak se praví v žalmu 17,14: Ty jim ze svých zásob plníš břicho, sytí se i synové.‘“

„Rabín Jochanan: ‚Chromé děti se narodí tehdy, když rodiče převrátí svůj stůl (polohu při coitu). Němé děti se narodí, když se líbá ono místo (genitálie). Hluchoněmé děti se narodí, když rodiče při souloži tlachají, a konečně slepé děti se narodí, protože se rodiče dívali na ono místo.“

O rabínu Eleasarovi se říká, že nebyla na světě prostitutka, s níž by nesouložil. Rabín Jochana: „Mužství rabína Ismaela bylo velké jako měch na šest kab (jeden kab byl téměř tolik co obsah 24 slepičích vajec). Rabín Papa prohlásil, že mužství rabína Jochanana bylo velké jako měch na pět kab.“ – Talmud praví, že někteří z jeho prvních „mudrců“, Rab a Nachman, kdykoli přišli do cizího města, nechávali veřejně vyvolat, zda by někdo nechtěl mít jejich ženu na nějaký čas!“[91]

Nepochybně budou stačit tyto ukázky ze „zjeveného zákonodárství“ Mosese Mendelsohna, „nejvelkolepějšího a po tisíc let obdivovaného díla, které nemá obdoby v žádné jiné literatuře“. – Žid může ostatním předkládat jen to, co má on sám! Ukryt pod cizím jménem a zdánlivě líčící cizí druh, šklebí se na nás ze všech židových děl zákon jeho vlastního chaosu! Jde nakonec vždy jen o Židy, kdo jsou tam vypodobňováni. Wassermann, asi nejvýznamnější ze žijících „německo“-židovských tzv. spisovatelů tvrdí, že se cítí být Němcem a také že jím je. Ve své knize „Židé z Zirndorfu“[92] líčí sexuálními orgiemi končící opojení, do kterého Židé upadali při zprávě o příchodu Zabbataie Zeviho (17. století), jehož považují za očekávaného mesiáše, který jim má přinést kýženou světovládu. Sexuální zvrhlosti

[91] Sombart v zde již často zmiňovaném spisu poznamenává: „Ve svém rukopisu jsem dané téma plně pojednal, ale při pohledu na tištěná slova jsem pocítil takový hnus, že v zájmu svých čtenářů jsem ta místa ze sazby vypustil.“ – Jistě, ale nejen Sombart, nýbrž každý skutečný člověk cítí hnus při pohledu na takové „zákonodárství“.

[92] V originále *Die Juden von Zirndorf*.

jsou korunovány „obřadem“, souloží mladého děvčete s velkým psem. Autor to prohlašuje za „symbolický akt“, který má vyjadřovat, že také zvířata mají vejít do „mesiánské říše“, a že přihlížející tento „obřad“ vnímali jako „hluboké religiózní jednání“! Pak „spisovatel“ ukazuje mesiášovu nevěstu, o níž všichni muži dychtivě usilují a ona se také každému ochotně oddává. – V Talmudu stojí doslova: „V čas příchodu Davidova syna se dům setkávání stane domem milkování. Moudrost zákoníků zatuchne a ti, kdo se bojí hříchu, budou v opovržení; tvář doby bude jako tvář psa.“

Smilstvo se zvířaty, atribut každé rasové žumpy, patří k „přirozené nepřirozenosti“, v níž nespoutaný pud popírá sám sebe. V Talmudu však tyto projevy hrají velkou roli, označené za symbolický vstup zvířat do mesiánské Wassermannovy říše. Tyto sklony jsou v Talmudu přirozeně podsouvány všem „pohanům“, a Židům je zakázáno ustájit dobytek ve stájích gójů, protože „pohani dávají přednost dobytku Židů před vlastními ženami“. – „Rabín Eleasar řekl: ‚Co to znamená, když je v Genesis 2,23 psáno: Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla? Z toho plyne, že Adamovy smysly nebyly uspokojeny ani souloží se všemi krotkými i divokými zvířaty, ale teprve s Evou“ atd.

Max Brod je autorem vyprávění „Výchova na hetéru“, v němž mladý muž ze společnosti udělá ze své sestry lepší prostitutku. „Žena a přesto osobnost, milenka i přítelkyně, hetéra, která nabízí své krásné tělo jako prémii za nejvyšší kulturní projev a duševní výkon. Klidně by se jí mohl svěřit rozvoj lidské kultury.“ – Výchova má úspěch: „Kolik ženskosti a lascivity nyní nabízí, neovlivňována rodiči.“ Přátelé obdivují „nezištnost“ mladého muže, který pro ně udělá všechno. Jeden z nich říká: „Obdivuji, jak se pro své přátele obětuješ. Ty sám z toho přece nic nemáš.“ – „Já, jak to… když již padly všechny zábrany měšťáctví.“…

Arnold Bronnen se rozplývá nesmyslnými slovy nad uspokojováním pudů, např.

Teď vidím Boha,
Boha,
jen my jsme Bůh,
Bůh,
dychtivě rostoucí Bůh,
my, Bůh… atd.

Nebo jinde:

Oči zarudlé a tváře ušpiněné,
szíráni špínou a zvrásněni vzduchem,
nečisté ruce plácají na bílé břicho,
naduté dychtivostí.
Já líné a páchnoucí lejno!
Oči se mi třesou žádostivostí,
moje pohyby jsou ochromené… atd.

„Básník“ a „spisovatel“ Klabund, vlastně Marten Hentschke, uzavírá svůj výplod takto:

Bůh mne vyvrhnul[93]
a teď ležím na hromadě lejna,
nemohu z místa.

Má na svém krásném rtu,
proklatě, otevřenou ránu.
Je to snad lues?...
Kondom? Ty nemám.
Alimenty?
Kdo by ze mne dostal
jediný halíř.

Talmud ještě říká: „Onen rouhač (Simri) toho dne souložil s Medianiteránkou 424krát a Pinchas čekal tak dlouho, dokud jeho síla neochabla. Pinchas nevěděl, že s ním byl silný král (Bůh). Jinde se učí: „Souložil s ní 60krát, až byl jako zkažené vejce a ona jako záhon plný vody."

Tak, jako je nevěsta mesiáše u Wassermanna děvka, stejně tak každý Žid vidí v ženě jen „milostné zvířátko", ulovenou kořist k uspokojení choutek, „nejdokonalejší typ ženy", které lze klidně „svěřit rozvoj lidské kultury". – Talmud neříká nic jiného: „Žena je měch plný necudnosti, má ústa plná krve, a přesto za ní všichni běhají." – Rabín Simeon řekl Joachaiovi: „Proselytka, která má tři roky a jeden den, je vhodná pro kněze (k souloži), protože Numeri 31,18 praví: „Všechny děti ženského pohlaví a ženy, jež nepoznaly muže a neobcovaly s ním, nechte naživu pro sebe."

Uvedeme si zde ještě Arthura Landsbergera, který se také vydává za „Němce" jen proto, že zneužívá německý jazyk. „Prolhanou buržoasii pobuřuje, že právě nevěstka je nejdokonalejším typem ženy. Kdo ovšem pociťuje matku se savcem u prsu za idol a je imunní k zápachu mokrých plenek, tomu může matka připadat jako nejvzácnější. Je komické, že lidmi s kulturním cítěním je u žen tak vysoko ceněna právě tato zvířecí funkce."[94] – Günther k tomu dodává následující poznámku, kterou si zde uvedeme jako „kuriozitu". – „Máme ‚modernímu duchu' odpovídající mravnost, která se vyjadřuje jako židovský spisovatel Landsberger. … Když lidé s tímto cítěním, které se nazývá ‚kulturní', zůstávají bezdětní, je to pro takovou kulturu včetně židovské jen žádoucí."[95] – Uveďme si však ještě jednou Goetha: „Co je nejtěžší ze všeho? Co se nám zdá nejsnadnější, co leží přímo před očima."[96]

[93] Doslova tam stojí: vyblil; pozn. překl.
[94] *Der Reigen*, 1924.
[95] H. Günther, *Der nordische Gedanke unter den Deutschen*.
[96] Lenz také „objevil" jakousi „starožidovskou kulturu" a vyvozuje z toho: „Židovský duch je vedle germánského hlavní hnací silou moderní západní kultury"... atd. Všechny takové názory spočívají na svévolném předpokladu, že regresní vývoj je v lidských druzích vyloučený, a proto prý Židovstvo musí být „národem" jako všechny ostatní s tvůrčími schopnostmi. Bohužel tomu tak není. Kdo se domnívá, že může mluvit o židovské „kultuře a mravnosti", musel by nejprve takový důkaz přinést. A že samo Židovstvo mluví o své „v nejhlubším nitru utopické kultuře", nepotřebuje komentáře. Utopické je pouze o takové „kultuře" vůbec mluvit. Lenz naprosto nepostřehl, že „hnací silou" Židovstva bylo a je pouze zničení „západní kultury" stále stupňovaným společenským parasitismem.

– Židovstvo nikdy nemělo mravnost a také ji nemůže mít. Pokud vůbec mluvíme o mravech, pak můžeme za židovskou mravnost považovat nanejvýš „nemravnost". Židovstvo také nemůže německému národu vnutit jiný „příklad", jak se Günther obává, protože by si napřed muselo samo vytvořit to, co je mu jako netvůrčí antirase doslova odepřeno. Působnost parazitní antirasy ve svém lidském prostředí je identická s jeho ponížením a ustavičným strháváním všech zábran tvůrčího ducha, soustavným ponižováním, které naopak Židovstvo vychvaluje jako „pokrok". Ten směřuje k „pohlavnímu kolektivismu", který Dühring viděl přicházet již před 70 lety. „Pohlavní kolektivismus je prostředek, který takové zkaženosti doporučuje a pokud je to možné, také je již v jisté míře praktikuje. … Vede k „psychickému i duševnímu chátrání mládeže – jen tento drastický výraz vystihuje jádro věci. … Nepřirozenost, která v něm spočívá, je vůbec tím nejhorším ze všeho. A dokonce i materiální kolektivismus (marxismus) je v porovnání s pohlavním kolektivismem ještě poměrně neškodný".

Rozkladné působení Židovstva v životě národů nelze v jeho celém rozsahu ani dost dobře odhadnout. Jsme mnohem více judaizovaní, než většina z nás vůbec tuší. Hluboko do základů současné rodiny zasahuje odcizení, a rovněž pokračující rasové křížení přispívá k jejímu pozměňování a uvolňování. Židovstvo prostě musí každou mravnost ze svého okolí zdeformovat a – zničit.

Separování Židovstva bylo z jeho strany záměrné, pokud to bylo výhodné pro jeho „vyvolenost". Teprve poté, co jeho chtivost kořisti vyvolala nezbytnou sebeobranu, se stalo ghetto vnuceným institutem. Život však nezná hermetickou izolovanost, zvláště ne v případě parazitní antirasy. Čím větší byl národům odcizený blahobyt a kořist, tím nespoutaněji se musely projevovat vrozené rasové vlohy Žida. O to snadnější pro něj také bylo a je ničit mravnost svého okolí. Stále více nadaných a talentovaných jedinců v našem vlastním národě podléhalo tomuto záludnému ovlivňování, byli za to chváleni, podporováni a vyzdvihováni, a tím sami sloužili k zániku vlastního druhu. „Nepřirozená sexualita" již pronikla celým životem otráveného národa. Z tisku, divadla i kina se na nás valí hotová záplava nejnižších pudů. Cokoli tvůrčího je potlačováno a živoří – až nakonec podlehne. Nordičtí lidé zde budou ještě i dlouho potom, ale již ne hrdinsky smýšlející. Naše mravnost se rozloží v dosud nevídaném a neznámém rozsahu, a co děláme my? – Mlčíme! Dokonce i ti, kteří jsou přírodou nadáni a povoláni proti tomu bojovat, nechápou holou skutečnost! A zbytek ještě tleská – vlastní zkáze! Kdo se sám vzdává, zahyne. O Židovstvu však můžeme prohlásit, že síla Sionu je mohutná „pouze" v destrukci.

Pod pseudovědeckým pláštíkem se Magnus Hirschfeld snaží shromáždit kolem sebe homosexuály. Se svým prohlášením se obrátil na „Společnost pro potírání pohlavních chorob", která se proti jeho „snahám" vyslovila. „Přátelský list", oficiální tiskový orgán „Svazu za lidská práva", k tomu napsal:

> „Pro nezájem mas homosexuálů nenašla pochopení dokonce ani vědecká bádání zdravotního rady dr. Magnuse Hirschfelda v Říšském ministerstvu spravedlnosti. Dokud se v ministerstvu neobjevil ‚Svaz za lidská práva', nebyla zde vůbec žádná organizace homosexuálních lidí. Z naší strany jsme vždy zastávali názor, že věda, která za sebou nebude mít masy homosexuálů,

nedosáhne ničeho. Proto je nezbytné, aby lidé našeho založení byli podněcováni k organizování. Zapamatujme si následující slova: ‚Ne jen prosit, ne žebronit, nýbrž odvážně bojovat za svobodu a právo.‘ A za to je třeba bojovat opravdu energicky.“

Siegfried Jacobsohn roku 1925 ve „Světové scéně“ psal:

„Musím ještě dodat, že pokud v této zemi nesčetných spolků chybí takový, který by měl plné právo na život, pak je to spolek na ochranu sexuální svobody. Lidem se ve výkonu jejich důležitých funkcí nemá bránit.“[97]

Citovaná slova silně upomínají na Talmud. „Erotická revoluce“, jak „zvěstovaný pohlavní komunismus“ nazval Bettauer, pornografické blábolení listu „Berliner Tageblatt“ i Siegfrieda Jacobsohna a Schnitzlerův výrok „chaos je přirozený“ – ve všem se projevuje pudové Židovstvo a jeho chtivost požitků, která ovšem současně slouží k rozkladu mravnosti Nežidů.

Většina našich divadel si již dávno toto označení nezaslouží, protože více méně všichni divadelní ředitelé, intendanti atd. jsou Židé nebo Nežidé na nich nějakým způsobem závislí. Z toho pak plyne, že přednost dostávají díla, která se zabývají čistě sexuálními náměty. Alespoň dva příklady:

„O prvním vánočním svátku nechal jeden z těchto židovských ředitelů vystupovat herečky na jevišti nahé, snad proto, aby důstojně oslavil narození Krista. Stalo se tak v berlínské ‚Tribüne‘.[98] Jiné divadlo zas uvedlo ‚dílo‘ Žida Sternheima s názvem ‚Kalhoty‘. Námětem jsou ztracené dámské kalhotky. Vedle toho se jiné ‚dílo‘ otřelo také o katolickou církev. Kristova slova ‚Ještě dnes budeš se mnou v ráji‘ zde byla míněna na ložnici! Umělecké dílo uvedlo o vánocích roku 1919 divadlo ‚Kleines Schauspielhaus‘ Žida Altmanna.“

Jak dalece již pokročilo židovské degenerování našeho života, ukazuje v plné děsivosti následující případ. „V berlínském Lessingově divadle se hrál ‚Götz z Berlichingenu‘. Na programu stálo psáno „hra od Goetheho, pro scénu upravil Richard Rosenheim“. Co však Rosenheim z Goethova Götze udělal! Jistě není nic špatného, když se pro divadelní podobu vypustí některé nepodstatné pasáže, ale zde se škrtalo opravdu vydatně. Na scéně se neobjevil ani císař Maximilian, ani biskup z Bamberku. Rosenheim ovšem pouze neškrtal, ale projevil se také „tvůrčím způsobem“. Bez ostychu Goetheho dílo zhanobil a vložil do něj židovské myšlení.

Zcela zbytečné je ztrácet zde slova o filmu, který se stal baštou „erotické revoluce“. Ostatně v celém světě již existuje pouze židovské podnikání ve filmu! Bez ohledu na bezvýznamné výjimky je film světovým židovským monopolem.

Židovský zákon chaosu se projevuje také v oblasti malířství a hudby. Tak jako na oko působí křiklavé barvy nejrůznějších –ismů pod souhrnným názvem „futurismus“, útočí zase na ucho prvky, vypůjčené od černochů. Všechno dohromady jsou prostředky k podněcování pohlavního pudu.

Roku 1910 Moritz Goldstein psal:

---

[97] *Weltbühne*, č. 44, 1925.

[98] Podle A. Rosenberga, *Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik.*

„Na všech důležitých postech, z nichž je nelze snad ani násilím odstranit, stojí náhle Židé. Z úlohy Němců udělali Židé svou úlohu. Stále více se šíří názor, že by německá kultura měla přejít do židovských rukou. … My Židé spravujeme duchovní bohatství národa, který nám k tomu však upírá oprávnění a schopnost… Tato ostrá formulace nesmírné skutečnosti, jež musí vzrušovat jak Židy, tak i Nežidy, si vyžaduje příslušná opatření. Konflikt musí být nějakým způsobem vyřešen. … Nikdo vážně nepochybuje o moci, kterou mají Židé v tisku. Jmenovitě je to kritika, přinejmenším v hlavních městech a jejich nejvlivnějších novinách, která se stává židovským monopolem. Stejně tak je dobře známá nadvláda židovského elementu v divadle. Téměř všichni berlínští divadelní ředitelé jsou Židé. … Novým jevem je, že také německá literární věda se podle všeho chystá přejít do rukou Židů. Již nekážeme mosaické náboženství, nýbrž víru v židovský národ s jeho vrozenými a nesmazatelnými rysy.“[99]

Je již v povaze parazitní antirasy, že musí působit na zkažení a zničení hostitelského národa ve všech oblastech života, pokud nenarazí na dostatečný odpor. Čím více se Židovstvu dařilo a daří přizpůsobovat způsob života národů svému, tím větší rychlostí pak zmíněný proces probíhá! Zmíněným „přizpůsobováním“ není nic jiného než již probíhající „judaizace“, tj. přeměna dosavadního způsobu života národa na takový, který je prospěšný Židovstvu! A vstřícnost národů znovu vyžaduje přizpůsobení Židovstva již dosaženým výsledkům takového procesu, což jen vyvolává jeho další pohloubení a upevnění. V tom je celý význam a smysl jak „emancipace Židů“, tak i „politického sionismu“. Judaizace je postupné zrychlování rozkladu ochromováním duchovních schopností Nežidů!

V roce 1924 Bettauer psal: „Připadá mně směšné, hloupé ba zrůdné, když státní návladnictví postupuje proti knihkupci, který prodával nebo vydával pornografické knihy. Také pornografie, její produkce i potěšení z ní jsou soukromou záležitostí, do které by od časů Marie Terezie nikomu nemělo nic být.“[100] – „Zákony se musejí přizpůsobit poměrům, duchu doby, mentalitě, a do jisté míry dokonce i módě. Pokud tak nečiní, stávají se velkým neřádem, torturou, nejhorší nemorálností.“[101] – Komentáře k tomu netřeba.

Rozklad morálky Židovstvem jde ruku v ruce s fyzickou infiltrací národa svou krví, která je sama takovým rozkladem. Pokud se u „společensky vysoce postavených“ Židů, tedy v kruzích, které disponují největší „kořistí“, projeví pokles porodnosti, tím více oni uspokojují své sexuální choutky jinde, a tím jen znovu přispívají k dalšímu křížení národa, jehož výsledek zase prospívá jen a jen Židovstvu. Dosud nebyl náležitě zvážen a zhodnocen dosah rozkladu společensky vyšších vrstev německého národa a zvláště šlechty sňatky se Židovkami, jejichž „věno“ nabízelo a nabízí lákavé vyhlídky. Čím rozsáhlejší je infiltrace hostitelského národa Židovstvem, když jako svého času ve Španělsku „ve svých rukou soustředilo všechno bohatství“, tím více úslužných obětí nachází v důsledku zbídačení širokých vrstev

[99] *Der Kunstwart* (*Kulturní hlídka*), 1910.
[100] *Er und sie*, č. 2, roč. 2, 1924.
[101] Bettauerův časopis *Probleme des Lebens*, 1924.

národa, které samo Židovstvo zapříčiňuje, jako tomu bylo během „inflace“ v Německu. A stejně tak i ve Francii, kde pod zdánlivou monarchistickou reakcí po revolučním převratu nastoupilo v krátkém časovém období zničení hospodářské existence nordických vrstev, jak mistrovsky ve svých románech vylíčil Honoré de Balzac. „Bankéři“, kteří ruinovali šlechtu a provdávali do jejích rodin své dcery, židovští „spisovatelé“, jež se živili krádežemi a následným plagiátorstvím duchovního bohatství, i „antikváři a lichváři“ – ti všichni nebyli a nejsou ničím jiným než podvodníky, a stali se pány Francie.

Mravnostní procesy se Židy vrhají ostré světlo na působnost antirasy v hostitelských národech. Určité projevy zvrácenosti byly samozřejmě ve všech dobách i národech. **„Temný“ středověk se chránil jejich mýcením, my si je – pěstujeme!** Nikdy však takový lidský odpad nebyl atributem celých národů, zato ale vždy parazitní antirasy. Ve všech zmíněných mravnostních procesech Židovstvo nikdy neváhalo použít podvodů, lží, překrucování skutečností ani ovlivňování svědků i soudu včetně úplatků. Rozumí se samo sebou, že tyto procesy židovský tisk veřejnosti zamlčel. Několik málo známých případů, o jejichž skutečném rozsahu se navíc nic neví, se netýkalo „společensky vysoce postavených bankéřů“, „tajných komerčních radů“ jako Guggenheim, „profesorů“ jako Fried, který zneužil větší množství školaček, nýbrž vždy pouze Nežidů jako byl Schloß, jenž sice vedl normální manželský život, ale prokazatelně se dopustil osmi případů znásilnění nežidovských žen, nebo Mayer, který se dopustil fyzického mučení Nežidovek. K tomu ještě přistupují zločiny na dětech, k nimž Židovstvo používalo a používá jako prostředníků spodiny společnosti, jako tomu bylo nedávno ve Vídni, atd. A právě takových neodhalených případů bylo a bude nesmírně mnoho. Pronikání Židů do medicíny a jejich téměř výhradní specializace na sexualitu a její orgány spadá do téže kategorie. K doplnění obrazu rasové dispozice „Shylocka“ chybí již jen tato stránka!

Ve svém románu „Cesta na Sion“[102] říká Žid Kurt Münzer otevřeně:

> „Nejen my Židé jsme zvrácení a na konci vyčerpané kultury. Svou krví jsme infikovali a zkazili všechny evropské rasy. … Zažrali jsme se do těla národů, zhanobili rasy, zlomili jejich síly a ze všeho jsme udělali zpuchřelinu a prašivinu. … Náš duch již nelze vymýtit…“

Stručně to konstatují také noviny „B.-Z. am Mittag“: „Toto je cesta celé Evropy od rozumu k čiré choromyslnosti, a také to vysvětluje brutální stav tohoto světa.“[103]

Nesnášenlivost (intolerance) Židovstva je neoddělitelná od pocitu nenávisti vůči všemu tvůrčímu. Je pouze jiným výrazem beztvarých pudů odživotnělé „Inteligence“. Ať se Žid třeba halí do pláštíku „profesora filosofie“ jako třeba Isaak Orobio de Castro či Maimonides, nebo se vydává za „spisovatele“ jako Wassermann, případně ze sebe dělá „lidového vůdce“ jako Marx, jeho vlastní „beztvárnost“ je mu současně i jeho nenávistí! A proto také ve všech národech nedokáže vidět a zjistit nic jiného, vždy vychází jen ze svého. „Filosof“ de Castro píše: „Jen

[102] V originále *Der Weg nach Zion*.
[103] *B.-Z.am Mittag*, 30, 7. 1924.

závislost, v níž Židé žijí od zavedení křesťanského náboženství, jim zabránila vyhubit je až do kořenů.“[104] – Wassermann soudí takto:

„Dnes se mají věci tak, že Žid je v Německu vážený, i když ještě ne v zákonném smyslu, přesto již v cítění lidu. Nicméně nelze bohužel tomuto stavu odepřít jistý důvod. Při všech nových hnutích, všech revoltách a společenských procesech byli a jsou Židé vždy v předních řadách bojovníků. Židé byli a jsou i dnes vůdci všude tam, kde se objevily extrémy, kde měl být revolučně politický systém přeměněn v čin. … Nesmíme však očekávat žádnou vstřícnost, neboť k tomu není důvod. Němci chtějí rozdmýchat plamen nenávisti. … To je německá nenávist. … Němcům schází fantazie, láska ke svobodě a dobromyslnost. Tento národ vždy jednal tak nespravedlivě a vyvolal tolik nenávisti, národ, který je hluchý ke všem prosbám, nestrpí čestnou diskusi a není schopen velkorysosti, tak tento národ si nárokuje být vůdcem všech ostatních v kultuře, umění, vědě i idealismu.“[105]

Wassermann přiznává, že Židé jsou nositeli „revolučně politického systému“ v nordickém světě, a tento systém je zcela souznačný s „neustálým společenským parasitismem“. Oč upřímněji zde znějí slova Žida Zwi Klötzela, který pod titulkem „Velká nenávist“ píše:

„Proti antisemitismu, nenávisti k Židům, stojí na židovské straně obrovská nenávist vůči všem nežidovským národům. Tak jako my víme od každého Nežida, že je v koutku srdce antisemitou, stejně tak je v nejhlubší podstatě svého bytí každý Žid nepřítelem všeho nežidovského. A řekněme si to otevřeně: Můžeme si Nežida jako jednotlivce třeba vysoko cenit, můžeme s ním být třeba i spřáteleni nebo spřízněni, ale Nežidy jako neosobní masu, jako ducha, jako sféru působnosti, jako kulturní jednotu staví každý z nás hluboko pod sebe. Kdo by chtěl toto popírat? A právě to nazývám velkou židovskou nenávistí. Kdo z nás Židů není duchovní nebo duševní kastrát, kdo není obecně impotent, ten se na této nenávisti podílí! Ve skutečnosti není ve mně mocnější síly než přesvědčení, že pokud ve světě existuje něco, co nás všechny Židy spojuje, pak je to tato velká, vznešená nenávist. Pokusy jistých židovských kruhů prokázat opak jsou stejně zbabělé jako komické. A navíc dvakrát tak lživé! A ještě podivněji působí, když Nežidé po nás se vší vážností požadují, abychom se zřekli naší přirozené nenávisti, když od nás očekávají zdrženlivost, skromnost a pokoru.“[106]

Židovský „dramatik“ Heijermanns ve své divadelní hře „Ghetto“ prohlašuje: „Jejich (křesťanů) ženy si platíme, a s našimi se žením.“ – Židovský „spisovatel“ Anselma Heine o rovněž židovském „spisovateli“ Jacubowskym říká: „Nakonec už hledal jen rafinovanosti a zvrácenosti. Působilo mu pomstychtivé potěšení ukazovat svou moc nad ženami, a plebejsky se chlubil, jak si brutální silou

---

[104] Podle Kayserlinga, *Die Juden in Spanien und Navarra*.
[105] *Jüdisches Echo*, č. 44, 1925.
[106] *Janus*, č. 2, 1912/13.

podmaňuje ženy šlechticů.“[107] – Že se židovská nenávist projevuje právě v „sexualitě“, to spočívá v druhovém instinktu a pokrevním vědomí antirasy.

Pokud je mi známo, Paul de Lagarde jako první označil Židovstvo za „umělý rezultát“. Rovněž píše: „Nenávidí nás, protože vědí, že náš život je jejich smrt, protože si uvědomují, že bez nás naprosto nemohou duchovně existovat, a přesto nechtějí uznat naši převahu.“ – A jinde říká: „Moderní Židovstvo pluje vždy pod falešnou vlajkou.“ – Jeho slova lze dnes jen doplnit: Židovstvo nemůže bez nás existovat nejen duchovně, ale ani fyzicky! Nejen „moderní“, nýbrž celé Židovstvo vždy plulo pod falešnou vlajkou, počínaje „izraelitskou“, protože mu všechno vlastní selhalo a zůstane to tak po celou dobu jeho existence. Heinrich Heine jednou napsal – a podobně se vyjádřil o Otto Weininger: „Činy Židů i jejich mravy jsou světu zcela neznámé. Lidé věří, že Židy znají, protože viděli jejich pejzy, ale nevidí kromě toho nic jiného. Židé jsou dnes jako ve středověku putovním tajemstvím.“[108] – Židovský mesiáš, po železnici přijíždějící „světský spasitel“ Heineho se dosud neobjevil, protože židovská světovláda ještě není úplná. V tom je také tajemství Ahasvera, „věčného Žida“ od prvopočátku. Proto také Richard Wagner nazývá Židovstvo „tělesněním démona zkázy“, tj. zformovanou zvrhlostí!

Přelom světů

Historická věda nikdy nedospěla k jasnému pochopení událostí, protože se na jedné straně její pohled vždy zaměřoval na příliš krátkou epochu, a na druhé straně proto, že pohlížela na národy jako na přírodou dané útvary, přestože vyšly z rasového křížení, ke kterému došlo již v prehistorické periodě. Z chybných předpokladů pak následovaly chybné závěry. Avšak i čistě rasové zkoumání uplynulých epoch lidských dějin nelze bez dalšího přenášet na současnost.

Viděli jsme nordicko-antický svět upadat do všeobecného míšení, protože nedbal příkazu zachování druhu. Považujeme osud národů nového nordického světa za nevyhnutelně propadlý témuž zákonu, přinejmenším do současné doby, tedy mířící vstříc stejnému zániku, který je u mnoha z nich již prakticky úplný, i když i dnes je zakryt vnějším zdáním. Španělsko i Francie již jako národy žijí pouze ze své minulosti. Tyto „národy“, o nichž pořád ještě mluvíme jako o národech, jimi již vlastně nejsou! Existuje jen španělsky nebo francouzsky mluvící rasová smíšenina, na čemž nic nemění jednotliví rasově čistí lidé v ní, i kdyby se jim snad díky novým impulsům vůle podařilo vnutit davům pevný směr. Vždy zůstanou opožděnými pokusy, jak jsme mohli zjistit již ve starověku. Kdo je skutečnou vládou Francie, jak vypadá její „veřejné mínění“ a proč se ještě udržuje ve své dnešní „státní formě“, o tom mluví druhý díl naší knihy. V Itálii by mohly být poměry poněkud příznivější pro výrazně vyšší podíl západních rasových vloh i případné zcela nové utváření. Avšak fašismus pochází z Lombardie. Je dílem

[107] *Literarisches Echo*, 1912.
[108] H. Heine, *Geständnisse*, 1854.

nejnordičtějších prvků Itálie, silně smíšených se západními rasami, které jim dodávají vnější ráz. Totéž platí o Mussolinim. Nordicko-dinárské rasové prvky dodávají základ jeho povaze a charakteru.

Novým prvkem, který se na nordicko-antickém světě ještě nijak významněji nepodílel, ale o to silněji se projevuje v novém nordickém světe, je Židovstvo. Spolu s ním se v životě národů uchytil zákon jeho druhu – parasitismus! Židovstvo v nich vyvolávalo a vyvolává sílící oslabování nordických vloh spolu s podrýváním veškeré mravnosti od státu až po rodinu. Židovstvo je průkopník chaosu, protože je soudržností svého pokrevního vědomí jeho jediným poživatelem a pánem, přestože všechno co dělá, musí včetně jej samotného skončit naprostou zkázou! Působení jeho přirozenosti v životě národů podléhá zákonu zrychlování – srovnatelnému s volným pádem.

Parazitní antirasa jako Židovstvo nevystupuje navenek dobyvatelsky. Nevměšuje se do bojů národů nebo ras, nedobývá své „okolí“; všechno to je jí cizí, cokoli hrdinské je jí smrtelně nepřátelské! „Raději být živým psem, než mrtvým lvem,“ soudí Heine. „Raději otrok, nežli mrtvý,“ potvrzuje jiný židovský výrok, jehož autora nechce L. Clauß uvést.[109] Zdá se mu asi nemožné, že by takové pojetí mohlo být nezbytně potřebné, ale odedávna bylo, je a bude životním pojetím Židovstva. „Němcům chybí k psovi už jen vrtění ocasem.“ – Tato Heineho slova patří k výše citovaným. „Když táhneš do války, pak nejdi jako první, nýbrž jako poslední, aby ses mohl vrátit domů,“ říká Talmud. Urážení a snižování všeho „pohanského“ je zakořeněno v podstatě parasitismu a vede k boji proti nordickému druhu pomocí podvodů a lží.

Židovstvo může vždy jen zevnitř zaplevelit a kazit existující okolí, což dříve či později vede k jeho zkáze. Odcizení národů svému vlastnímu druhu musí pokračovat se stále větší intenzitou, protože jen tím se může prosazovat od přírody „posvěcený“ způsob židovského bytí, klamů a podvodů. Všechno pak končí rozkladem mravů a civilizace, a dosahuje stupně, kdy je vykořisťování národů již naprosté, protože současně představuje zdánlivý „způsob vlády“. Instinktem se řídící antirasa se tím vyšplhala na nejvyšší příčku žebříku, hostitelský národ propadl zániku.

V novém nordickém světě vyvolává Židovstvo revoluce. A co již vyslovili nespočetní jiní, co na svůj způsob přiznává i Wassermann, dosti svérázně potvrzuje rabín Baeck. Podobně jako zakladatel „Sdružení liberálního Židovstva“ v Hamburku, uvedl i on ve svém projevu: „Je to revoluční myšlenka, kterou přineslo světu Židovstvo. Kam tato myšlenka přišla, tam byl otřesen mír a všechno stávající.“ – Hned poté přichází rabín s mesiánskou říší. „Existuje pouze jediný příběh, který napsali přemožení, poddaní a slabí, a je to příběh Židů, stojící v Bibli. Jen jedenkrát psali dějiny ne sice ‚otroci‘, ale poražení, a byli také jedinými, kdo je mohli psát, protože si byli jisti budoucností.“[110] –Mohutné a osudné změny ve prospěch Židovstva vždy prováděli jiní, tedy ti, kdo se ocitli v jeho rukou, ať už půjčkami a lichvou, jako byl např. Mirabeau, případně je realizovali takoví, kdo již byli v pokročilém stupni „judaizováni“. Talmudská moudrost o válce, jak jsme si ji výše uvedli,

[109] L. Clauß, *Die nordische Seele*.
[110] *Weltkampf*, č. 25, 1925; přetištěno z pražského listu *Wahrheit*, č. 23, 1. 12. 1925.

je v samotné přirozenosti antirasy. Herzl, zakladatel „politického sionismu“, si ve svých „Denících“ zapsal: „Jestliže budeme muset vkročit i do oblastí, kde žijí pro Židy nezvyklá divoká zvířata, například jedovatí hadi a podobně, pak použiji domorodců k vyhubení těchto zvířat. Vypíšeme vysoké prémie za hadí kůže a vejce.“ – K tomuto cynickému výsměchu si uveďme ještě jeden „příkaz“ z Talmudu: „Simeon ben Jochai učil: ‚Nejčestnější mezi modláři zabij, nejlepším ze zaklínačů hadů rozbij mozek, i nejlepší z jejich žen provozuje čarodějnictví. Blaze tomu, kdo se snaží konat jen Boží vůli.‘“

Co byly všechny revoluce počínaje francouzskou roku 1789 přes bolševickou na podzim 1917 a německou na podzim 1918? Nic jiného než násilné a krvavé přizpůsobení způsobu života národů stále krutějšímu vykořisťování Židovstvem za pomoci „nejvíce judaizovaných domorodců“. Ti nejlepší z nich naopak platí vlastní krví! Bez ohledu na prázdné žvanění hesel zůstává ve skutečnosti jen instinktem vedený společenský parazit, který revolucemi šplhá na vyšší stupeň vykořisťování živících jej národů. Je samozřejmé, že pokračující rasové křížení připravuje Židovstvu půdu a usnadňuje mu další zhoubnou činnost. Je zde však ne pouze jednoduchý, nýbrž dvojitý proces, který je třeba jasně rozpoznat.

Francouzská revoluce otevřela všechny cesty cizímu elementu, Židům. Od té doby se Židovstvo ve stále větší míře začalo zmocňovat všech jakkoli důležitých úřadů ve Francii nebo je obsazovat na něm závislými kreaturami, což mu umožňovala jeho stoupající moc i rozsah „kořisti“. Prostřednictvím francouzské revoluce byla Evropa obšťastněna všeobecně platným „finančním systémem“, zaměřeným na rozvracení jednotlivých evropských národních hospodářství a spočívajícím na „rasové ekonomice“ parazitní antirasy! Od té doby byly hospodářské vztahy mezi národními ekonomikami stále více vystaveny zásahům Židovstva, které se svojí „rasovou ekonomikou“ zmocňovalo stále více bankovních domů, jež pak začaly rychle překračovat hranice jednotlivých národních ekonomik a umožňovaly do té doby nevídané kreditní obchody. Státy čím dál víc upadaly do závislosti na rozkladné židovské činnosti, až se Židovstvu nakonec podařilo otřást do základů celým německým hospodářstvím Dawesovým diktátem. Stát Bedřicha Velikého naštěstí nebyl pokračující judaizací myšlení ještě zcela ochromen a neupadl do naprosté závislosti na „vymoženostech“ řečené „rasové ekonomie“. Pouze to umožnilo Bedřichu II. ve zpustošené zemi s ročním deficitem 500 000 tolarů vytvořit hospodářství s ročním přebytkem 7 120 000 tolarů! Tzv. „emancipace Židů“, jak je nazývána, není nic jiného než pučem k rozšíření vykořisťovatelské základny parasitismu. „Emancipace“ je nedělitelně spojena s tzv. francouzskou revolucí – znamená jak biologicky, tak i politicky její nejvlastnější smysl a obsah. Židovské výroky, vychvalující revoluci, jsou velice příznačné. Tak např. Max Nordau (vlastně Moses Südfeld): „21. září je nejslavnější datum lidských dějin. Jaký jiný den by se dal postavit vedle něj? Snad den Marathonu, který uchránil řeckou civilizaci před perskými barbary? Nebo den Zamy, kdy Scipio rozdrtil nadějný semitismus v osobě Hanibala a světu vložil na šíji železný řetěz římanství? Nebo snad pátek, kdy Kristus trpěl na kříži? Jak nepatrné, jak nezajímavé jsou všechny tyto události proti velkým činům revoluce! Marathón a Zama zavedly

přesun moci z lidu na stát, hrozný den na Golgotě postavil menšině lidského pokolení, ani ne jeho třetině, před oči nové náboženství, tj. novou pověru. Avšak 21. září 1792 zrodilo svobodu“[111] – pro židovské vykořisťování, což Nordau ostýchavě zamlčel. Taková změna prostřednictvím krvavého převratu se ovšem delší čas musela připravovat. Za posledních francouzských králů Židovstvo mimořádně zesílilo. Armádní dodavatel Cerfbeer se z Paříže obrátil na Mosese Mendelssohna v Berlíně, aby i tam vystupoval v zájmu „židovské emancipace“. Mendelssohn podnítil Němce Wilhelma Dohma k zásadnímu spisu. Mendelssohn myslel, Dohm psal, a Graetz to vyžvanil. „Lidový vůdce“ Mirabeau, který jako mnoho dalších měl ‚naléhavé důvody‘ jednat, protože zcela upadl do rukou židovských lichvářů. Osudný kámen se dal do pohybu, a o zbytek se postarala vybičovaná hloupost.

Alsaští poslanci, kteří Židovstvo z bližších zkušeností lépe znali, se proti vykořisťování postavili. Marně! Již se stalo pravidlem, že kdo se staví proti státnímu občanství Židů, je nepřítelem francouzské ústavy. Roli financiéra francouzské revoluce sehrál jistý Ephraim stejně tak, jako později Schiff úlohu financiéra bolševické revoluce v Rusku 1917. Napoleon se ještě jednou chopil židovské otázky. Vyžadoval zodpovězení mnoha otázek.[112] Byl svolán velký sanhedrin 71 delegátů. Sanhedrin odpovídal na otázku po „zákonu Židů“. Šlo o jednu jedinou lež, jak dokonce otevřeně přiznal sám židovský historik Geiger:

„Ve Francii byl ještě dodatečný boj kvůli alsaským Židů, kteří pobuřovali svou lichvou. Ti pak spolu s odloučením od francouzského občanstva na sebe upoutali Napoleonovu pozornost, který chtěl zjednat pořádek rázným zákro-

---

[111] M. Nordau, *Pariser Leben und Studien*, Bd. II.

[112] V dokumentu francouzské státní rady z té doby se říká:

„Zasedání státní rady ze 30. dubna 1806. – Zákonodárství je štítem, který vláda musí nést před sebou všude tam, kde je ohroženo veřejné blaho. Francouzská vláda nemůže nečinně přihlížet, jak podlý, zkažený a každé nízkosti schopný národ drží oba departementy krásného Alsaska ve své výhradní moci. Židé nesmějí být považováni za náboženství, nýbrž za národ. Tvoří národ v národu. Chtěl bych jim, alespoň na nějakou dobu, odebrat právo na vystavování hypoték, protože pro francouzský lid je až příliš ponižující být vydán na milost a nemilost tak opovrhovanému národu. Celé vesnice jsou již vyvlastněny Židy, kteří zaujali místa lenních pánů. Židé jsou skutečným hejnem hladových krkavců. Během bojů o Ulm bylo vidět Židy, spěchajících ze Štrasburku kupovat věci od olupovačů mrtvol.

Je třeba zákonnými opatřeními předcházet svévoli, k níž by se Židé mohli cítit být nuceni. Jinak by se vystavovali nebezpečí, že jednoho dne budou alsaskými křesťany pobiti do jednoho, jak se jim již tak často stalo, a to téměř vždy z jejich vlastní viny.

Židé nejsou téhož druhu jako protestanti a křesťani. Je třeba je soudit podle politických ohledů, ne podle všeobecného zemského práva, protože nejsou občany. ... Bylo by příliš nebezpečné nechat Štrasburk, klíč k Francii, v rukou obyvatelstva špionů, kteří nejsou k naší zemi ničím vázáni…“

V zasedání ze 7. května 1806, jímž bylo rozhodnuto o svolání židovských delegátů, se říká: „Bylo mně navrženo, abych nechal vyhnat potulné Židy, kteří se nemohou vykázat francouzským občanstvím, a abych soudům uložil vystupovat silou proti lichvě. Židovský národ se již od časů Mojžíše ukázal jako lichvářský a násilnický. U křesťanů je tomu jinak – lichváři mezi nimi tvoří výjimku a mají špatnou pověst. … Opakovaně poukazuji na to, že na protestanty a katolíky si nelze takto stěžovat jako na Židy, protože neštěstí, které ti působí, nemá svůj důvod v jednotlivcích, nýbrž v povaze národa samého. Jsou to kobylky, které sežerou celou Francii.“

kem. Předáci Židovstva a jejich Sanhedrin měli vyjádřit svůj postoj a zapůsobit na své souvěrce. … Staří vůdci Beer a Furtado ve věci zasáhli, rabíni jako Sinzheim a Vita de Cologna pochopili důležitost věci, ale celkově šlo o jednu velkou lež resp. vytvoření zdání. Uznání Francouzů za bratry byla pouhá fráze. Otázka po tom, zda se Židovka může provdat za křesťana, byla zodpovězena rovněž lživě: Jsou nám zakázány pouze sňatky s příslušníky modlářských národů, avšak evropské národy nejsou modlářské. … Sanhedrin se z otázek vykroutil jako had, všechno zůstalo bez výsledku.“[113]

Zhruba sto let, po kterých mohlo Židovstvo již zcela volně působit v národech poté, co se mu podařilo v nich prosadit svou „rasovou ekonomiku“, mu přineslo obrovskou moc, kořist i postavení k ovládání osudů hostitelských národů. Proto mohl Disraeli před sedmdesáti lety triumfálně vyhlásit: „Svět je řízen zcela jinými lidmi, než se domnívají ti, kdo nestojí za kulisami.“ – Také Theodor Herzl dobře poznal nesmírný mocenskopolitický význam Židovstva v životě národů a svým prosazováním „reálného sionismu“ vlastně nedělal nic jiného:

„Zákonné zrovnoprávnění Židů tak, jak existuje, již nelze zrušit. A to nejen proto, že by to bylo proti modernímu vědomí, ale i z toho důvodu, že by to okamžitě všechny Židy, chudé i bohaté, vehnalo do rozvratných stran. Ve skutečnosti se už proti nám nedá podniknout nic účinného. Dříve se Židům braly jejich peníze; jak by bylo dnes možné zbavit nás nemovitosti? Jsou v potištěných kusech papíru, které jsou uloženy kdesi ve světě, a možná že i zavřené v křesťanských pokladnách. Nyní je ovšem možné se setkat s akciemi a prioritami železnic, bank i průmyslových podniků všeho druhu, a kde je zavedena progresivní daň z příjmu, je možné chopit se i celého komplexu nemovitého majetku. Avšak všechny takové pokusy nemohou být zaměřeny jen proti Židům, a kde by se to přesto chtělo zkusit, zažijí okamžitě těžké hospodářské krize, které by se v žádném případě neomezily na dotyčné Židy. Touto nemožností dostat se Židům na kobylku jen sílí a roste nenávist. V obyvatelstvu roste antisemitismus každým dnem, každou hodinou, a musí i nadále sílit, protože jeho příčiny trvají dál a nemohou být napraveny. Causa remota není ve středověku ztracená schopnost naší asimilační práce, nýbrž naše nadprodukce zprostředkovatelské inteligence, která nemá konce ani směrem dolů, ani vzestupu vzhůru. Cestou dolů převratně proletarizováni, staneme se poddůstojníky revolučních stran, a současně poroste strašná moc našich peněz.“[114]

Herzlovy vývody dokazují, že mu role Židovstva v životě národů byla naprosto jasná. Protože „příčiny trvají dál a nemohou být napraveny“, shrnuje takto: „Dějinami Židů, jimiž jsem chtěl začít, se zabývat nebudu, protože jsou známé. Jen tolik musí být zdůrazněno, že naším dvoutisíciletým rozptýlením jsme byli bez jednotného vedení naší politiky. To však považuji za naše hlavní neštěstí.“ – V jednotlivých národech působící parazit tedy dostal svou hlavu, a právě to je proces, zvaný „sionismus“, k němuž Herzl směřoval.

113 A. Geiger, *Nachgelassene Schriften*, Bd. II.
114 T. Herzl, *Der Judenstaat*.

„Kdybych měl basilejský kongres stručně shrnout – což si dám dobrý pozor veřejně vyslovit –, pak by to znělo: V Basileji jsem založil židovský stát. Kdybych to dnes vyslovil nahlas, byl by mně odpovědí všeobecný výsměch. Ale snad za pět let, možná až za padesát, jej každý uvidí. Stát zásadně existuje ve státotvorné vůli národa, ba může být založen i dostatečně mocnými jednotlivci. Teritorium je pouze konkrétní základnou, ale samotný stát, který má území, je vždy něčím abstraktním. Církevní stát také existuje bez teritoria, jinak by papež nebyl suverén.“

Zde máme před sebou celého „intelektuálního“ Žida! Slovo „stát“ je pro něj všeobecně platný pojem, jehož obsah je přenosný na všechna lidská společenství; stát „sám o sobě“. Správně také uvádí jako přirovnání církevní stát, který představuje podobný protimluv, jako stát židovský. Židovskému mozku zůstává navždy nepochopitelné, že stát je forma pospolitého života zcela konkrétně utvářených lidských skupin a může vyjít pouze z tvořivých schopností, slovem že je projevem vyvíjející se kultury a mravnosti.

Že v Židovstvu panují názorové rozdíly, že je rozštěpeno na nejrůznější skupiny, tábory a proudy, to je skutečností, která existuje u všech pokrevních společenství včetně chytřejších i hloupějších jedinců. Nejmarkantnější je to však právě u parazitní antirasy, žijící výhradně z vykořisťování svých hostitelských národů. Avšak veškeré spory v Židovstvu se v zásadě naprosto liší od názorových bojů v tvůrčích národech. V Židovstvu není žádných sporů o představy a nazírání světa, nýbrž jen výhradně o tu nejúčinnější taktiku vůči všem ostatním národům, vycházející zásadně z jejich vykořisťování! Vrozený základ jeho bytí, parasitismus, je vždy a všude mimo jakoukoli otázku. Proto jsou všechny zdánlivé spory v Židovstvu pouze předstírané, přesněji řečeno jsou podvodem na hostitelských národech, výrazem „génia přizpůsobivosti“, jsou pouhým opakováním velkého sanhedrinu z napoleonské doby, jedním slovem lží k zachování svého parazitního bytí! Jde o klam stejně tak, jako je jím „politický sionismus“, který se zdánlivě vydává za „čistý sionismus“, ale ve skutečnosti nic takového nebylo, není a být ani nemůže, protože „čistý sionismus“ představuje protimluv sám o sobě. Obsahuje totiž hlavní i vedlejší program. Hlavním programem je „jednotné politické vedení“, vedlejším osídlení Palestiny, který je však záměrně stavěn do popředí s tím, že národy podle svého založení budou pohlížet na sionismus jako na jeho jediný účel. „Neschopnost lidí pochopit moje myšlenky mně nejen často škodí, nýbrž i prospívá. Můj plán není chápán; proto se také jen málo podporuje – a také se málo překáží,“ zapsal si Th. Herzl do svých Deníků.

Čistě židovský stát nikdy neexistoval a také nikdy nebude, protože shromáždění všech Židů v něm by byl konec Židovstva. Takový stát Židé nechtěli a nechtějí. Cílem sionismu je zřízení pevného opěrného bodu vedle všech již existujících židovských kolonií po celém světě jako jejich dárcovství krve. Ve státní smlouvě s Anglií, obvykle nazývané „Balfourova deklarace“, je to vlastně docela otevřeně řečeno. V definitivní podobě zní takto:

„Vláda Jeho Veličenstva s blahovůlí pohlíží na utvoření národní vlasti v Palestině pro židovský lid a vynasnaží se všemožně usnadnit dosažení toho-

to cíle, přičemž se jasně musí rozumět, že se nesmí stát nic, co by mohlo poškozovat občanská a náboženská práva stávajících nežidovských obcí v Palestině, nebo *práva a politické postavení Židů v některé jiné zemi*.“

Tato smlouva se rovnala kapitulaci Anglie za velké války, neboť ta jí na sebe převzala pouze závazky!

Uskutečnění vedlejšího programu se nezdařilo, protože byl tehdy neproveditelný. „Dříve v Londýně, nyní v Paříži vycházející sionistický týdeník ‚Rasswjett‘ (tiskový orgán aktivistického křídla) otiskl r. 1925 vyjádření všemi Židy za svého největšího uznávaného historika, S. M. Dubnowa. Ten ve varšavských „Lidových novinách“ psal: ‚Když vyšla Balfourova deklarace, všechna naše trýzněná srdce se zachvěla. … Minulo sedm let a v Palestině pořád ještě žije sto tisíc Židů jako před válkou. Poměr je stále stejný: jeden Žid na sedm Arabů. Po čtyřiceti letech sionistické práce je to velká tragédie.‘“[115] – Přiznání významné židovské osobnosti: sedm Arabů na jednoho Žida. Tamější Židé zatím zůstávají pouhou kolonií mezi cizím obyvatelstvem. Jabotinskij, jeden z nejaktivnějších sionistických vůdců a předák osidlování Palestiny, v sérii článků v pařížském listu „Temps“ z roku 1926 odhalil, že ze 120 000 židovských kolonistů, bohatě vybavených penězi, již v osadách zůstalo jen pouhých 12 000. Pokus o implantování antirasy, odkázané jen na své hostitelské okolí, zatím vypadá absurdní. Jabotinským zmíněných deset procent v Palestině zůstávajících kolonistů snad tvoří k Židovstvu se hlásící mixovariace s nejspíš dominujícím židovským rázem, jimiž parazitně žijící antirasa musí být ustavičně obklopena.

Znovu a znovu se opakující žvásty o „historickém nároku“ Židovstva na Palestinu jsou charakteristické pro myšlenkový chaos a zmatení pojmů naší doby. Čím jiným je ztělesněno takové „právo“, ne-li současně žijícím, stejnorodým obyvatelstvem s nárokem na zajištění růstu, rozvoje a budoucnosti národa. „Historické právo“ je prázdná fráze. Život má pouze nároky a svou budoucnost, nikdy ne minulost. Pokud však jde o domnělé právo Židovstva na Palestinu, dalo by se stejně tak dobře odvodit od Adama, Neoma nebo od masového odchodu tehdy právě vznikajících Židů z této země. Všechny ostatní národy, v jejichž žilách koluje sekundárně odvozená krev, by mohly vznést na Palestinu lepší nároky a důvody, jako např. dnešní Arabové, Řekové, Egypťané, Habešané atd. Židy vznášený „historický nárok“ má těsnou souvislost s jeho zpětně promítaným pokrevním vědomím. Tedy jen znovu „zvěstovaná kořist“ slátaného židovského „zákona“ pozemské mesiánské říše. Se skutečnou „vlastí“ to nemá nic společného. Až budou „děti Izraele“ mít Palestinu a začne uskutečňování jejich „jistoty budoucnosti“, pak ovládnou národy a ty potom začnou přinášet do Jeruzaléma Židům „uloupené“ materiální bohatství světa, protože jim přece odedávna patřilo, potom – může přijít židovský mesiáš, pak bude naplněna světovláda Jidáše nad všemi národy. Potom ovšem nebude ani třeba Palestinu „osidlovat“; postačí její „ovládnutí“! Co však toto všechno má společného s vlastí? – „Vlastí Židů jsou ostatní Židé,“ rozpoznal správně již Schopenhauer a tak to také zůstane, protože to u druhovým instinktem a pokrevním vědomí pojené antirasy jinak být ani nemůže.

---

[115] *Der Weltkampf*, č. 5, 1925.

Pokus o „založení židovského státu“ může proběhnout pouze paralelně s působením židovské přirozenosti na vytvoření vykořisťovací základny ve všech národech pomocí „judaizovaných domorodců“. Jasně to řekl Nahum Sokolov ve svém berlínském projevu roku 1921:

> „Židovský národ se chce vrátit do Palestiny, židovství bude mít své centrum v Palestině. Většina Židovstva však bude žít ve světě jako židovská periferie, musí být o ni postaráno a zajištěna její důstojnost i národní práva. Mezi těmito postuláty není žádný rozpor, není žádný rozpor v politickém světě…“[116] – „Nikdy, v žádné době ani jediným slovem nebyla řeč o tom, že by veškeré dnes žijící Židovstvo mělo nebo mohlo přesídlit do Palestiny. V sionistickém smýšlení je ovšem zastoupen směr, že by židovské vystěhovalectví mělo především a v co největším rozsahu směřovat do Palestiny. Avšak nikdo se nikdy neoddával víře, že by bylo možné koncentrovat veškeré židovské vystěhovalectví v Palestině,“

psal list „Jüdische Rundschau“. Zcela správně; nejednalo se a nejedná o nic jiného, než o znovuzískání opěrného bodu, „centra v Palestině“, tj. kolonie na způsob krycí zástěrky s veleknězem v čele a obecnou státní nadvládou nad všemi ostatními národy. Jak známo, sovětská státní moc přiděluje zavražděným „domorodcům“ ukradený majetek Židům, ba dokonce to již provozuje doslova v masovém rozsahu. Že i tento plán zůstane nakonec utopií, je jiná věc. „Usídlování“ Židů je pouze změna místa jejich pobytu, která nic nemění na jejich vztahu k okolnímu lidskému prostředí, tj. jeho vykořisťování! Žid se usadí v statkářově domě, propachtuje půdu domorodcům za stále vyšší poplatky, a současně dál provozuje svou lichvu diktátorským způsobem. To mu usnadňuje pozdější odchod do měst, odkud pak již jen inkasuje pachtovné z venkova. Pod „vlastnictvím půdy“ a „usídlením“ Žid vždy chápal jen „půdní lichvu“ a také o to jediné v tomto směru usiloval. Tento plán odporuje „sionistickému programu“ tzv. „reálných sionistů“ a nachází i plný souhlas a podporu celého vedení „politického sionismu“.[117]

---

[116] *Jüdische Rundschau*, č. 82/83, 14. 10. 1921.

[117] List „Jüdische Rundschau“ v čísle 74/75 z 18. 9. 1925 psal: „Prezident americko-židovského výboru, Louis Marshall, rovněž zasáhl do diskuse a prohlásil, že s prezidentem světové sionistické organizace, dr. Weizmannem, projednával v Ženevě plán židovské kolonizace v Rusku, a že s ním dr. Weizmann souhlasil. … Mr. Louis Marshall se v delší řeči postavil proti odpůrcům ruského kolonizačního plánu a prokázal, že přednesené pochyby (které vyvrcholily v obavy z probuzení ruského lidu) jsou silně přehnané a že zmíněné dílo musí být v Rusku vykonáno. Dr. Weizmann plán ‚Joint‘ schválil.“ (Joint Distribution Committee, založen r. 1914). Předsedou „Jointu“ je Felix Warburg, spolumajitel bankovního domu Kuhn, Loeb and Co. a čestný americký rabín. Plán odhaluje nejtěsnější praktickou spolupráci židovských vládců sovětského Ruska s „politickým sionismem“ i dočasné opuštění plánu „osídlení Palestiny“ vzdor veškerým dementi a výmluvám.

List „Central-Vereins-Zeitung deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens“ (Ústředního svazu německých státních občanů židovského vyznání) přinesl 18. 6. 1926 další sdělení: „Viceprezident amerického ‚Jointu‘ dr. Rosenberg a dr. Bernhard Kahn, ředitel evropské pobočky této organizace, po návratu z delší studijní a inspekční cesty po Rusku referovali o svých dojmech. Sdělili, že práce ‚Jointu‘ je v mimořádně těžkých hospodářských poměrech žijícími židovskými osadníky přijímána velice vděčně, a také že osobnosti ruské vlády vyjádřily své nadšené uznání. Vláda rovněž dala bezplatně k dispozici pozemky, za něž by se v předválečných cenách muselo

Rathenau ve své knize „Der Kaiser“ (Císař) mluví o jím tak nazývané „patetické myšlence ruské revoluce“ a pokračuje: „Její praktickou ideou budoucnosti je zrušení evropských společenských vrstev ve formě socializujícího svobodného státu. … V dalším století budou praktické myšlenky Východu realizovány stejně beze zbytku, jako je již dnes realizována praktická myšlenka Západu. Za oponou času čeká připravena poslední, nejvyšší myšlenka: Odstranění státních forem a jejich nahrazení hybným systémem samosprávných regionálních spolků pod panstvím transcendentní ideje.“ – To je zcela „moderní“ interpretace příslibů Talmudu. „Myšlenky Západu“ je zde již dosaženo, „myšlenka Východu“ se tam již dokončuje v podobě zaplevelení judaizací, zahalené do zdání „státní formy“. Odstranění řečeného zdání „poslední myšlenkou“ je pak mesiánská říše, zahrnutí všech vykořisťovatelských útvarů v „Sionu“, do realizace „politického sionismu“, který začal Herzl. Závěrečný „hybný systém samosprávných regionálních spolků“ je pouze nesmyslným a prázdným žvaněním židovského „intelektualismu“, jeho „skvělé duchovnosti“ podle Sombarta, nebo „oslnivé inteligence“ podle Lenze.

Že „zrušení společenských vrstev“ je možné a nutné pouze jejich násilným vyhlazením, to již spočívá v samotné povaze netvůrčí a parazitní antirasy. Citovaná slova v sobě zahrnují moře krve a nekonečnou řadu zmařených životů, ustavičné vraždění všech tvůrčích prvků v národech, které se vzpírají a musejí vzpírat, protože všechno je zaměřeno proti jejich vlastnímu druhu. Násilím budou hubeni „noví kacíři“, jimž se dostalo daru pochopení budoucího osudu. Svět musí upadnout do chaosu, do nejnesmyslnější zkázy. Zmizí umění a vědy, i všechno, co je vytváří.

Stojíme na prahu přelomu světů. Je-li v přirozenosti Židovstva ustavičné ničení, pak v naší je usilování o život. Máme v sobě jediný zákon „bytí“, být tím, čím jsme. Máme potřebu stále se rozvíjet, hledět pořád výš a vylučovat ze svého středu všechno, co tomu překáží. Avšak těm, kteří si myslí, že se mohou vymknout zákonu současnosti, kteří ze strachu nebo zbabělosti – jež nazývají „chytrostí“ – napomáhají svému vlastnímu zániku, kopají hrob vlastnímu potomstvu, prohřešují se proti budoucnosti národa, zrazují jej a ničí, všem těm říkáme Nietzscheho slova: „Jste největší blázni všech dob a dějiny vás odsoudí podle zásluhy!“

---

zaplatit více než dvanáct milionů dolarů. Vláda dala k dispozici půl milionu jiter pověstné černozemi, stavební dřevo a dlouhodobý úvěr milionu dolarů na pořízení potřebných strojů.“ – Jásot německých státních občanů židovského vyznání není bezdůvodný, zvláště když známe výrok právníka Loeba ze shromáždění „zákonu věrných“ Židů ze 24. 1. 1912: „Žijeme v křesťanském státě, což je se zájmy Židovstva neslučitelné. Křesťanský stát musí být odstraněn.“ – A v brožuře, Ústředním svazem německých státních občanů židovského vyznání šířené v tisících výtisků, se v projevu rabína dr. B. Jacoba říká: „Potíráme křesťanský stát se všemi důsledky. … Cítíme se být jedním kmenem se všemi Židy světa.“

II. díl

Rozmach nebo zánik

„Rozhodující je čin.“
Goethe

1. část

Sionismus
Všeobecný úvod

Ať již byla židovská otázka posuzována z jakékoli strany, vždy se ihned narazí na nedělitelnou spojitost se současnými událostmi. Jde tedy o celek, z něhož nelze podle libosti oddělovat jednotlivé části. Tak jako se uhlí a kyslík za určité teploty při jinak neměnných podmínkách slučují a tvoří plamen, který můžeme sledovat jako příznak řečeného slučování, stejně tak jsou v současnosti projevy rozkladu a zkázy v životě národů viditelným příznakem židovské působnosti – zákona stupňovaného společenského parasitismu.

Na tomto místě je třeba připomenout, že nelze sebeméně podceňovat rozkladné působení a postupující rasové křížení ani v německém národě, který se stále více přiklání k beztvarému míšení. Je již vytvořena pevná základna pro zaplevelení Židovstvem, která řečený proces urychluje. Židovstvo zůstává jako vždy jeho iniciujícím a jen jemu prospěšným elementem se všemi s tím spojenými změnami. Proto je židovská otázka rozhodující, hrozba „retardace lidstva“[118] se teprve Židovstvem stává smrtelným nebezpečím pro celý svět.

Stejně jako „způsob myšlení“ spočívá v pouhém „intelektualismu“, který jemu cizí pojmy pouze vytrhává z jejich souvislostí a pojednává a reflektuje je jako „skutečnosti samy o sobě“, je i „rasová ekonomie“ Židovstva něčím čistě negativním. Není totéž jako činnost všech ostatních lidských druhů a národů, vycházející z jejich pokrevně podmíněné společenské formy, zaměřené na vlastní zachování ze životního prostředí, nýbrž výhradně na vlastní zachování ze světa svých lidských současníků. Činnost antirasy, spojené jejím rasovým instinktem a pokrevním vědomím, musí být zákonitě zaměřena na rozkládání jakéhokoli organického napojení na život a jeho následné nahrazování čistě mechanicky-intelektuálním propojováním, čímž je jen dále rozšiřován prostor k uplatňování vlastních rasových předpokladů.

Je třeba se vrátit až do vrcholného středověku k porozumění tomu, co se děje, k pochopení změn v sociální struktuře německého hostitelského národa společenským parasitismem. Zde můžeme jen poukázat na jednoho z nejvýznamnějších myslitelů, Adama Müllera,[119] za jehož důstojného nástupce lze považovat Lista.

---

[118] L. Stoddard, *Der Kulturumsturz*.

[119] A. Müller, *Die Elemente der Staatskunst. Versuch über eine neue Theorie des Geldes*.

Avšak i sám Sombart musí středověku, který parazitní antirasa označuje za „temný“, chtě nechtě přiznat, že byl ještě zdravě ostražitý vůči smrtelnému nepříteli svého vlastního druhu, což dokládají nesčetné výroky, ságy i činy. Veškeré ostatní myšlení i konání určující idea byla ústředním bodem také v hospodářských zájmech člověka. Ten jako výrobce nebo spotřebitel zboží ve vlastním zájmu určoval poměr částí k celku, řád hospodářského procesu i utváření společenského života v praxi. Tomu se ovšem nesmí rozumět tak, že by jednotlivý hospodářský subjekt mohl zcela volně dělat, co chce. Jak známo, byl jedinec vázán pevnými, objektivními normami, avšak ty se – a to je rozhodující – zrodily z čistě osobního ducha. Zboží se vyrábělo a obchodovalo se s ním tak, aby konzument mohl plně pokrýt svou potřebu.“[120]

„Hospodářský směr“ všech dnešních hostitelských národů je ovšem zaměřen na zachování parazitní antirasy, žijící ze svých lidských současníků. Tato „vymoženost“ se nazývá „světové hospodářství“. A poté, co padly všechny překážky, které stály v cestě jeho rozšíření, je činnost antirasy zaměřena na zničení poslední, ještě stávající vnější překážky – tou je zničení samotných národů. Národy mají zmizet! To je nejhlubší smysl všech událostí současné doby, vyvolávaných parasitismem.

Zmíněné působení parazitní antirasy se týká vztahů ve všech oblastech života jejích hostitelských národů. Veškerý přínos Židovstva k „rozvoji západní kultury“ spočívá výhradně v jejím rozkládání a likvidaci všeho tvůrčího. Tak jako v čistě mravní oblasti se tento rozklad projevuje směřováním k všeobecnému „sexuálnímu kolektivismu“, vyjadřuje se v hospodářské oblasti zdánlivým „kolektivismem vlastnictví“. Židovská činnost vyvolává ve společenském dění hostitelských národů pronikavé změny spolu s řadou přechodných jevů, které pak podle potřeby znovu mizí. „Není pochyb o tom, že naprostá většina dnešních revolučních hnutí je výsledkem činnosti moderních židovských ‚politických směrů,‘“ psal Žid Kayser.[121]

Zcela obecně spočívá i jistá obtíž při charakterizaci židovské činnosti vlastně v nás samých, protože všechna naše slova obsahují smysl, který nemůžeme automaticky přenášet na způsob bytí parazitní antirasy. „Rasová ekonomie“ antirasy vyhovuje jejímu parazitnímu druhu, je – ovšem pouze ve vztahu ke všem ostatním primárním rasám a národům – vykořisťováním, jehož je dosahováno výhradně podvodem a klamem. Současně s tím probíhá také zaplevelování všech hostitelských národů, spočívající v soustavném rozkládání jejich mravních hodnot, což Židovstvo nazývá svou „politikou“. Pro nutné zjednodušení si tento „podíl“ označíme za „revoluční sionismus“, způsob vykořisťování za „finanční sionismus“. – „Politický sionismus“, jak je toto „celkové hnutí“ Židovstvem nazýváno, je jen další přizpůsobení – a současně upevnění a zostření – již dosaženého stupně zaplevelení a zakořenění se v hostitelských národech pod společným vedením. V státní smlouvě s Anglií je nejvyšší sionistické vedení Židovstva již uznáno za vnější i nadstátní moc. V Dawesově diktátu je „finanční sionismus“ jako způsob rozkladu ještě rozšířen na „hospodářskou“ oblast tak, jako „internacionální organizace revolučního sionismu“ již před válkou působily v „hospodářské“

---

[120] W. Sombart, *Die Juden und das Wirtschaftsleben*.
[121] F. Kayser, *Neue Jüd. Monatshefte*, XII, 1919.

oblasti. Všechny tři jevy jsou působením Židovstva v životě hostitelských národů, jsou – sionismem. Jinak řečeno, sionismus je souznačný s ustavičným společenským parasitismem.

„Politický sionismus“

Roku 1920 zahájil Max Nordau-Südfeld svou chvalořeč na Anglii slovy: „Le jour de glorie est arrivé…“ (den slávy nastává). Měl k tomu plné právo, ovšem jeho triumfální pokřik neplatil Anglii, nýbrž Židovstvu. Židovstvo uvedlo do naprosté závislosti na sobě i anglickou státní moc, takže dnes lze mluvit o anglické politice jen s velkými výhradami.

Tzv. Balfourova deklarace, státní smlouva mezi Anglií a Židovstvem, byla zveřejněna 2. listopadu 1917. Nebyla sepsána ani jediným Angličanem, nýbrž výhradně Židy. V obydlí colonela Sira Marcka Sykese po delších předběžných jednáních vypracovali 7. února 1917 první verzi lord Rothschild, Herbert Samuel, James de Rothschild, Nahum Sokolow, Chaim Weizmann, Joseph Cowen, Herbert Bentwich, Mr. Sacher a dr. Gaster. Následující koncept židovských vůdců v Anglii byl zaslán k posouzení kolegům v Americe:

> „Vláda Jeho Veličenstva s blahovůlí pohlíží na utvoření národní vlasti v Palestině pro židovskou rasu a vynasnaží se všemožně usnadnit dosažení tohoto cíle, přičemž se musí jasně rozumět, že se nesmí stát nic, co by mohlo prejudikovat občanským a náboženským právům stávajících nežidovských obcí v Palestině, nebo právům a politické pozici Židů v některé jiné zemi.“

Tuto verzi telegrafoval sionistický vůdce v Anglii, Chaim Weizmann, členovi nejvyššího soudu USA Brandeisovi, budoucímu poradci prezidenta Wilsona. Sionističtí pohlaváři v Americe požadovali některé změny: Namísto slova „rasa“ má být výraz „národ“. Kromě toho se jim zdálo nežádoucí dávat najevo, že „politický sionismus“ se zrodil z nespokojenosti Židovstva se současnými státy. Oklamání všech primárních národních společenstev nachází svůj výraz v samotném závěru memoranda, který byl téměř vždy zatajován: „Nemůžeme ani dost často opakovat, že společné dědictví pojítka rasy, náboženství, kultury a tradice – slávu minulosti, úlohy současnosti i naděje budoucnosti – pociťujeme jako pospolitost se Židy celého světa.“[122]

Po sepsání nového změní státní smlouvy ji mohl lord Balfour již podepsat a poslat zpět lordu Rothschildovi. V definitivní verzi tedy zní:

> „Vláda Jeho Veličenstva s blahovůlí pohlíží na utvoření národní vlasti v Palestině pro židovský národ a vynasnaží se všemožně usnadnit dosažení tohoto cíle, přičemž se jasně musí rozumět, že se nesmí stát nic, co by mohlo prejudikovat občanským a náboženským právům stávajících nežidovských

[122] *Der Israelit*, č. 33, 1921.

obcí v Palestině, nebo právům a politickému postavení Židů v některé jiné zemi.“

Jasněji již kapitulaci světové britské říše nelze vyjádřit. Anglie ve smlouvě přebírá pouze povinnosti: „všemožně se vynasnažit“ a současně se ve všech zemích postarat o to, aby již užívaná „politická postavení“ a „práva“ Židů nebyla nikde sebeméně dotčena! Balfour potvrdil tuto „smlouvu“ následujícími slovy: „Pustili jsme se do velké věci; říkám výslovně my – Židé a Anglie. Jsme společníky v tomto podniku.“[123]

Jakými prostředky si Židovstvo vynutilo takové podrobení Anglie? To již naznačil Herzl ve svých úvahách.

Dále bude následovat jen několik málo „doznání“ ze židovské strany, protože důkazy by bylo možné naplnit celé knihovny.

Chaim Weizmann, první předseda světové sionistické organizace, v jeruzalémském proslovu prohlásil:

> „Dosáhli jsme Balfourovy deklarace ne snad nějakými zázraky, nýbrž vytrvalou propagandou, ustavičnými důkazy životní síly našeho národa. Řekli jsme rozhodujícím osobnostem: ‚Budeme v Palestině, ať se vám to líbí nebo ne, ať si to přejete anebo ne. Můžete náš příchod do Palestiny urychlit nebo oddálit, ale pro vás bude lepší, když nám budete nápomocni, protože jinak se naše budovatelská síla změní v ničivou a celý svět se ocitne v troskách!‘”

To po našem řečeno znamená: Chaim Weizmann, předák „politického sionismu“, nejvyššího židovského vedení, které je podporováno nejbohatšími lidmi světa, tedy „finančním sionismem“, vyhrožuje světové britské říši „revolučním sionismem“, světovou revolucí, a Anglie musela kapitulovat! Jde o židovskou taktiku, kterou lze pozorovat vždy a všude v životě národů. Židovstvo hrozí dopadem své povahy a národy ustupují. Domněnka, že se tím zabrání nejhoršímu, jak o tom bájil „světový tisk“ v Německu, je falešná, protože ve skutečnosti jde právě o umožnění příchodu toho nejhoršího! A vůči takové hrozbě se Anglie nikdy nepostavila. Anglický marxistický vůdce Kenworthy, tedy pověřenec „revolučního sionismu“, prohlásil:

> „Sionismus je spojen s velkými idejemi současnosti. … Když si položím otázku: ‚Jaký význam má sionismus pro světovou anglickou říši? Co se nás Angličanů dotýká?‘, pak si musím odpovědět, že sionismus má pro britské zájmy největší význam. Nesmí se zapomínat, že v Balfourově deklaraci nebyl dán slavnostní příslib pouze anglickým Židům, nýbrž Židům celého světa. Anglie dala své závazné slovo a tím si získala celosvětové židovské sympatie pro britskou politiku a britské podniky. Uchýlení od daného příslibu by muselo anglickým zájmům jen a jen uškodit.“

Sionistický vůdce Sir Alfred Mond, bankéř, majitel novin a král niklu, pohrozil národu, jehož ministrem byl:

> „Předem bych chtěl poznamenat, že nemluvím jako člen vlády Jeho Veličenstva, nýbrž jako Žid. Považoval bych se za zbabělce, nehodného svého ob-

[123] *Jüdische Rundschau*, č. 33, str. 1920.

čanství, kdybych zvolil jinou cestu. Židovská rasa musí zajímat ty, kdo mají čest k ní přináležet…

Podle mého názoru byla Balfourova deklarace velkým činem státnické moudrosti, tak charakteristickým pro muže, který ji udělil jako jeden z největších žijících britských státníků. Deklarace měla zamýšlený a okamžitý úspěch, získat uprostřed války obrovské židovské sympatie po celém světě pro Spojence, a přestože vím, že by si mnozí mohli myslet, že tyto sympatie byly pro tak mocnou říši poměrně nevýznamné a při povrchním posuzování by se mohl jejich dopad zdát nedůležitý, rád bych zde připomněl, že druhou největší skupinou cizího obyvatelstva ve Spojených státech jsou po Irech Židé, a také že vřelé sympatie a podpora celé vrstvy s významným vlivem na veřejné mínění nebyla bez významu, když se Američané rozhodovali vstoupit do války po boku Spojenců…

Byly i další státy, které by s hrdostí bývaly přijaly mandát a realizaci ustanovení Balfourovy deklarace, ale my jsme věřili slovu britské vlády a přáli jsme si, aby Anglie mandát převzala…

Jak by mohl být někdo tak nestoudný – a nemohu zde použít jiného výrazu – předstoupit před shromáždění a tvrdit, že země, která hrála roli v největším příběhu dějin, nepatří Židům, a upírat židovskému národu právo na svou vlastní zemi? … Pomyslete na Bagdád a Damašek, na velké mešity v Kordobě, na velkou říši, která tam rozkazovala a jíž bych rád viděl znovu zřízenou…“[124]

Tak tedy za světové války byly „vřelé židovské sympatie ve všech částech světa“ a „vrstva s významným vlivem na veřejné mínění“ podněcovala Ameriku do války proti Německu. „Bagdád a Damašek, velké mešity v Kordobě“, „vše předpovídající semitismus“ Nordaua-Südfelda je dostatečně zřetelnou výhrůžkou nejen na adresu Anglie. V jednom však má nepochybně pravdu: Povrchním posuzováním Židovstva se řítíme do zkázy! Chaim Weizmann nám k tomu ještě říká:

„Anglie se svým světovým rozhledem rychleji a lépe než ostatní národy pochopila, že židovská otázka se jako stín táhne celým světem a může se stát nesmírnou silou budování i ničení. A to Anglie pochopila – snad i s naším přispěním. … Balfour přijal svou deklaraci již dávno před válkou; ta ji pak už jen uspíšila.“[125]

„Nesmírnou sílu budování“ bychom Chaimu Weizmannovi i každému Židovi rádi přičetli k dobrému. „Nesmírnou sílu ničení“ však Anglie rozpoznala již dávno před válkou – a přirozeně že s nemalým přispěním nejvyššího židovského vedení. Toto vlastní židovské přiznání by mělo stačit k vysvětlení činnosti Židovstva za světové války. Proto také byla Anglie přinucena během války dobýt Palestinu. Ne nadarmo znal Lloyd George „palestinskou frontu“ lépe než fronty evropské, jak nám sděluje Chaim Weizmann.[126] Palestina musela být napojena krví anglických

[124] *Jüdische Rundschau*, č. 20, 1922.
[125] *Jüdische Rundschau*, č. 72, 1921.
[126] *Jüdische Rundschau*, č. 4, 1920.

vojáků za peníze anglických daňových poplatníků. Každý do země „Kanaán“ putující Žid může být jako jeho „státní občan“ přátelsky pozdraven a Britové se musí smířit s dalšími vážnými újmami své politiky. Jak je pro Anglii nezbytné držení Palestiny, vysvětloval Chaim Weizmann přímo na sionistickém kongresu v Karlových Varech:

„Jestliže věříte, že jsme se sami propůjčili k tomu, aby agenti britské imperiální politiky působili v Palestině a na Blízkém východě, pak je to falešná představa, a budu tedy ještě otevřenější. Kdyby to bylo prospěšné pro židovskou Palestinu, potom bych to byl udělal. Tak tomu však není, a když se dnes všech anglických imperialistů zeptáte, zda je Palestina nezbytná pro jejich imperiální zájmy, dostanete za odpověď jasné ‚ne‘. Palestina je pro Angličany z jejich hlediska strategicky i vojensky nepotřebná a mýlí se ti, kdo si namlouvají, že my – tedy židovská Palestina – jsme absolutně nezbytní pro Suezský průplav, životní nerv Anglie. Možná, že angličtí stratégové nerozumějí svým vlastním zájmům. Kdybyste se dnes představitelů anglického vojenského námořnictva a pozemní armády zeptali, devadesát pět odpovědí ze sta by bylo proti setrvávání u břehů Palestiny. Nenamlouvají si tedy, že jsou ochránci Suezského průplavu. O to je postaráno jiným způsobem.“[127]

Anglický ministr Winston Churchill měl občas jakési tušení pravdy o Palestině a také na ni učinil jistou narážku. V Palestině se proti krutému utlačování místního obyvatelstva Židovstvem vytvořila fronta odporu. Churchill k tomu řekl:

„Důvod nepokojů v Palestině – a to jediný důvod – spočívá v sionistickém hnutí a od nás vyžádaných příslibech. Kdyby jich nebylo, není pochyb o tom, že by bylo možné výrazně zredukovat vojenské posádky, udržované v Palestině na účet Anglie. Potíž s příslibem národní domoviny pro Židy v Palestině spočívá v tom, že je v rozporu s naší obvyklou politikou brát v úvahu přání obyvatelstva v mandátním území.“[128]

Jmenováním židovského starosty Londýna, Herberta Samuela, palestinským vicekrálem bylo místní obyvatelstvo zcela vydáno na pospas sionistické diktatuře. Tím asi také bylo možné svalit výživu jednoho Žida na sedm Arabů. Herbert Samuel však musel odstoupit poté, co se dostal do sporu s nejvyšším sionistickým vedením. Když arabské obyvatelstvo vypravilo protestní delegaci proti případům znásilňování, nebyla vůbec přijata. Balfour, který snil o čestném doktorátu „židovské univerzity v Palestině“, nechal jen delegaci vzkázat, že by se měla sejít s vůdcem „politického sionismu“ Chaimem Weizmannem! Jeho odpověď v oxfordském projevu na útoky některých lordů v Horní sněmovně je více než dostatečně jasná:

„Oni (sionisté) vědí, co dělají a ujímají se věci s otevřenýma očima. Vždy jsem věřil a věřím dosud, že existuje společenství zájmů mezi britskou vládou a britským lidem, mezi britský lid zastupující vládou na straně jedné, a Židy celého světa na straně druhé…

[127] *Jüdische Rundschau*, č. 72, 1921.
[128] *Jüdische Rundschau*, č. 49, 1921.

Nedodržený příslib by byl možná mnohem nákladnější než udržování armády v Palestině…

Sionismus zde byl vždy. Je osudem Židů, a žádná síla na světě nás nemůže do našeho osudu odradit.“[129]

Zcela nepochybně, Židovstvo a jeho působení v národech je sionismem neboli společenským parasitismem. Byl zde vždy od chvíle, kdy existovalo Židovstvo. Již dosažený stupeň rozmachu zaplevelení jako prostředek nátlaku k dalšímu stupni je židovská taktika, tj. židovská politika. Rozklad britského impéria je mnohem pokročilejší, než dokáže odhalit „povrchní“ pozorování. V sílících potížích a sporech Anglie se svými dominii je Židovstvo iniciujícím a vůdčím prvkem, jako například podněcování Číny „revolučním sionismem“ proti Anglii. Židovské výhrůžky Velké Británii tím samozřejmě jen nabývají na důraznosti. Sionistický vůdce Israel Cohen, který cestoval na Dálný východ, o tom v sionistickém listu „Haarez“ referoval:

„Jejich (Židů) materiální situace je obecně příznivá, přestože i oni přirozeně trpěli během světové války. Způsob života je anglicko-židovský. Zájem o činnost Židů je ve světě velice živý. Politická situace je vynikající. Prezident parlamentu v Novém Jižním Walesu je Žid. Jednou dokonce muselo parlamentní zasedání odpadnout kvůli svátku Jom Kippur,[130] protože jak prezident, tak i viceprezident byli v synogoze.[131]

Anglický „vicekrál“ Indie, Rufus Isaak, známější jako Earl of Reading, vydal u příležitosti svého pobytu v Bombaji provolání, které je ve skutečnosti výsměchem Anglii i jejímu obyvatelstvu. Během „nespočetných banketů na rozloučenou“ byl v Anglii vřele „oslavován“ a jako „uvědomělý Žid“ odcestoval do Indie – jak píše list „Israelit“[132] – nikoli jako „agent imperiální politiky Anglie“. V jeho provolání se říká:

„Státní správa vzala zřetel na moji starou rasu. Rád bych viděl, zda nikoli díky šťastnému a nedefinovatelnému aktu podvědomí mého původu můj rozum urychlí a usnadní cíle, aspirace radosti i strasti indického národa, a napo-

---

[129] *Jüdische Rundschau*, č. 20, 1922.

[130] O svátku Jom Kippur se odříkává pověstná modlitba Kol Nidre, která Židy zbavuje všech přísah a slibů vůči Nežidům. Zní takto: „Všechny sliby, zřeknutí se a zavrhování, všechny závazky, které jsme pod jakýmkoli jménem slíbili nebo přísahali nebo čeho jsme se odřekli od tohoto Dne smíření až do příštího Dne smíření, který přijde k našemu blahu, litujeme tímto celkově: Nechť jsou zrušené, neplatné, nezávazné a zničené, bez síly (účinnosti) a bez platnosti. Naše sliby nebuďtež žádnými sliby, čeho jsme se zříkali, nebudiž nám odpíráno, a co jsme přísahali, nebudiž přísahou.” – Židovský teoretik Klatzkin nakonec neříká nic jiného, když ve sborníku „Juden 1916/17“ píše: „Zemské soudní pravomoci jsme se nedovolávali a její kodex neuznali. Když nám byly vnucovány její zákony, považovali jsme je za nesnesitelné břemeno, a vždy jsme se je snažili obcházet nebo odstranit.“ – Jiná synagogální modlitba, která má údajně končit prosbou za blaho vládců země, má ve skutečnosti následující hebrejské znění: „V jeho dnech i v naší době budiž Juda zachráněn a Izrael ať žije v jistotě, a nechť přijde Spasitel pro Sion!“ – Isaac Abrabanel k tomu podává toto vysvětlení: „Veškerému spasení (resp. vykoupení), o něž Izraelité prosí, bude předcházet pád Edomu (křesťanstva).“ Z knihy A. Rosenberga, *Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten*.

[131] *Jüdische Rundschau*, č. 33/34, 1921.

[132] *Der Israelit*, č. 18, 1921.

může mi k pochopení neartikulovaných výkřiků i neslyšitelnému šepotu mas, které většinou trpí a jimž připadá obtížné, ne-li nemožné se vyjádřit slovy.“[133]

Příznaků osudu mouřenína na adresu Anglie ze strany Židovstva nikdy nechybělo. Schmarja Levin, sionistický vůdce z Ameriky, ve své řeči mj. uvedl:

„Nikdy se nelze spolehnout na jediný národ, i kdyby byl nejlepší a nejušlechtilejší.“[134]

Roku 1920 se pořádala valná sionistická hromada v Londýně, na níž sionistický vůdce Richard Lichtheim, místopředseda světového sionistického kongresu, mj. prohlásil:

„Němečtí sionisté okamžitě po Balfourově deklaraci otevřeně prohlásili, že za touto politikou plně stojí…“[135]

Tedy řečeno jasně a po našem – dopustíme se vlastizrady roku 1917 přesně tak jako roku 1662 nebo za časů Gótů ve Španělsku. Německý národ ovšem již natolik podlehl působení Židovstva, klamů, lží a podvodů, že ani toto otevřené přiznání prostě nepochopil!

Noviny „Frankfurter Zeitung“ však Balfourovu deklaraci nazvaly „fermentem (anglického) vítězství“.[136] – Dočasná podpora Anglii k vlastnímu prospěchu a zrada německého národa nemůže být přiznána výsměšněji.

„Národní semknutost“ Židovstva se projevuje v nespočetných výrocích, publikacích i přednáškách. Zde k tomu jen několik málo příkladů. „Instinktivní jednota“ lidské antirasy je některými židovskými organizacemi zčásti popíraná, protože lež je přírodou danou přirozeností Židovstva. Když „velerada“ zasedala v San Remu, zaslalo jí „Sionistické sdružení v Německu“ telegram v angličtině:

„Vzhledem k nastávajícímu zasedání Nejvyšší rady, která se bude zabývat ustanoveními turecké říše, vyjadřuje naše organizace svůj názor, že definitivní uspořádání politické budoucnosti Palestiny a přenesení mandátu na Velkou Británii pod dohledem Společnosti národů je splnění povinností Spojenců a odpovídá neochvějné vůli celého židovského národa. – Sionistické sdružení v Německu. Dr. Klee.“

Závazky Spojenců za služby, prokázané Židy, jsou ve skutečnosti jen dalším ledabyle zahaleným přiznáním zrady německého národa, jak zdůrazňují sami Židé v Německu. Řadu dalších telegramů, v nichž stojí prakticky totéž, zde můžeme nechat bez povšimnutí. Při šestnáctém zasedacím dni sjezdu německých sionistů, pořádaném 20. června v Berlíně, jeho místopředseda a pozdější představitel v Londýně, Richard Lichtheim, prohlásil:

„… Přesto si nárokujeme naprostou volnost národního židovského myšlení i jednání. … Cíl židovské politiky v diaspoře je samozřejmě zaměřen na zachování židovství, na posílení a obranu postavení, které Židovstvo zaujímá. … Pokud by se měl někdy objevit hluboký rozpor zájmů mezi židovským a

[133] *Jüdische Rundschau*, č. 29, 1921.
[134] *Jüdische Rundschau*, č. 82/83, 1921.
[135] *Jüdische Rundschau*, č. 48, 1920.
[136] *Frankfurter Zeitung*, VI, 25. 6. 1921.

> jiným národem, pak i my v diaspoře víme, ke které straně náležíme. … Jsme tedy názoru, že naše národní židovské vědomí, primát našeho nacionálního úsilí umožňuje harmonický poměr židovských státních občanů k jejich okolí. Státy, které se snaží potlačit naše národní snahy, jsou podle našeho názoru stejně barbarské jako státy středověké. … Státy, v nichž panuje tak zpátečnický duch, **nejsou hodny existence**."[137]

„Cíl židovské politiky v diaspoře je samozřejmě zaměřen na zachování židovství, na posílení a obranu postavení, které Židovstvo zaujímá," a k tomu ještě přistupuje „primát našeho nacionálního úsilí" před – hostitelskými národy. A konečně také státy, které proti němu vystupují, „nejsou hodny existence", tzn. že mají být vyhlazeny! Cíl pokračující degenerace a zaplevelování vlastně nemůže být vyjádřen jasněji, než jak nám to ukazuje semknutost Židovstva, všechna jeho opatření i taktika. Ovšem neodvratně ztracené jsou jenom národy, které se tomu nepostaví na odpor. Takové musí zákonitě zmizet, ne však národy, které se před společenským parasitismem chrání. Proto také výhrůžky na adresu všeho, co taková sebeobrana vyžaduje, a podporování toho, co zkázu národů umožňuje. Emil Cohn, zvaný Ludwig, po „uzavření míru" napsal: „Bylo to o vlásek. Stürmerův separátní mír by býval mohl současně zachránit cara i císaře a nám zakonzervovat nesnesitelnou Evropu."[138] – Ještě jasněji to řekl Blumenfeld, druhý místopředseda Světového sionistického kongresu v Německu na jeho zasedání v Berlíně 1920:

> „V nežidovském světě je třeba zničit silnou, nám organicky nesnesitelnou životní formu…"[139]

Jak lze působení židovských rasových vloh vyslovit zakrytě, ukazuje Goldmann ve svém spisu „O světovém kulturním významu Židovstva":[140]

> „Židovstvo bude mít především úlohu tvořit v budoucí světové kultuře protiváhu k hrozícímu stupňování moci."[141]

Budoucí „světová kultura" je – chaos mesiánské říše po zaplevelení a zničení všech národů Židovstvem. Světová kultura, světová civilizovanost je nezbytně nesmyslné označení řečeného chaosu ze strany Židů. Hrozící „stupňování moci" je také jen jalový slovní pojem. Celkově je tedy Rathenaův „hybný systém samosprávných kulturních národů pod panstvím transcendentních idejí" s tím pokrevně spřízněn.

Také pro nás mají jasný význam slova sionistického vůdce Arthura Hantkeho, „fanatika organizace", jak jej nazval Nahum Sokolow:

> „Ve světě je řada mocností; pro nás je zde další velmoc, Židovstvo. Také s ní lze vyjednávat pouze politicky."

Roku 1920, když byl uzavřen „mír", vyhlásil list „Jüdische Rundschau", že sionismus dokázal „dlouholetou cílevědomou prací připravit situace, které umožnily

[137] *Jüdische Rundschau*, č. 39/40, 1921.
[138] E. Ludwig-Cohn, *Die Weltbühne*, č. 33, 1921.
[139] *Jüdische Rundschau*, č. 39/40, 1921.
[140] V originále *Von weltkulturellen Bedeutung des Judentums*.
[141] Podle H. Günthera, *Rassenkunde des deutschen Volkes*. (Dodatek.)

sklízet úspěchy války“.[142] – Kdo již umí správně číst židovské projevy, tomu je v těchto slovech vyjádřený triumf Židovstva nad všemi nad národy více než zřejmý, stejně jako přiznání, že „dlouholetá cílevědomá práce“ připravila situace, které „dovolily sklízet úspěchy“.

Ještě zřetelněji se vyjádřil Litman Rosenthal, důvěrný přítel Nordaua-Südfelda, když v listu „American Jewish News“ z 19. září 1919 publikoval zprávu s titulem „Když promlouvají proroci“ a začínající slovy: „Před mnoha lety předpověděl Nordau Balfourovu deklaraci…“ – Roku 1903 nabídla Anglie sionistům Ugandu jako domovinu, a Herzl, Nordau i šestý sionistický kongres na to k údivu mnoha Židů přistoupili. Nordau-Südfeld takový postup hájil následovně:

„Nyní nám velmocenská Anglie prostřednictvím sionistického kongresu jako důkaz sympatie k našemu ubohému lidu nabídla kolonii Ugandu. Avšak Uganda leží v Africe, a Afrika není Sionem a nikdy Sionem nebude, abych užil vlastních slov Herzlových. Ale Herzl dobře ví, že pro sionistickou věc není nic cennějšího než přátelské vztahy k velmoci, jako je Anglie…

Herzl dobře ví, že stojíme před hrozným světovým otřesem. Snad už brzy bude svolán nějaký druh světového kongresu, a Anglie, tato velká, svobodná a mocná Anglie pak bude pokračovat v díle, započatém velkomyslnou nabídkou VI. sionistickému kongresu. A tážete-li se mě, co bude dělat Izrael v Ugandě, dovolte, abych vám řekl slova tak, jako bych vám ukazoval příčky žebříku, který vede výš a výš: Herzl, sionistický kongres, Uganda, budoucí světová válka a mírová konference, na níž bude s pomocí Anglie utvořena nová, svobodná židovská Palestina...”

Tedy již roku 1903 Herzl, Nordau, šestý sionistický kongres i Židovstvo věděli o nadcházející světové válce, protože na ní pracovali, aby její pomocí postoupili na další „příčku“! V první části naší knihy jsme si již prokázali, že Židovstvo žije výhradně z válek a zrady. Klidně zradí všechny hostitelské národy, kdykoli je to v zájmu rozšíření jeho vykořisťovatelské základny, jako třeba v případě Anglie. Německo v Židovstvem vyvolané válce podlehlo v důsledku vnější velezrady i vnitřních sabotáží. Takto vyvolává Židovstvo války k zahájení revolucí s pomocí „judaizovaných domorodců“. Židovstvo ovšem má i jiné cesty k posílení své působnosti, jak říká O. Eberhard v brožuře „Pro Palästina“: „Pro sionismus je příznačné, že dokáže dospět k cíli za nejrůznějších politických podmínek.“ – „Entente“ se stala „entente“ teprve Židovstvem stejně tak, jako se zamýšlená válka stala „světovou válkou“ jen Židovstvem, které o ní „vědělo“. Proto mohl list „Jüdische Rundschau“ v listopadu 1919 napsat:

„Pro židovský národ byla tato tou válka nejelementárnější a nejrevolučnější událostí jeho dějin od rozboření chrámu. To, co otcové po dva tisíce let považovali za nejvyšší ideál, naplnila válka s netušenou rychlostí.“

A dále list dodává:

„Musí být jasně řečeno dvojí: Že anglické prohlášení nebyla žádná podivná náhoda, nýbrž výsledek plánovitého provádění pětadvacetileté práce na

[142] *Jüdische Rundschau*, č. 39/40, 1921.

židovském národě a pro židovský národ, a také že sami Židé převzali odpovědnost za své národní zajištění.

Neprožíváme snad nyní nejvznešenější okamžik židovských dějin? Nestojíme před možnostmi tak grandiózními, tak smělými, jaké si i ti nejvíce věřící z nás vůbec neuměli představit?“[143]

Řečené „dvojí“ je již také dávno jasné: Dosažení plánovaného stupně zaplevelení, z kterého by bylo možné vyšplhat na vyšší stupeň, v čemž spočívá celá židovská taktika. Veškeré naše bytí je rdoušeno bahnem lží, do něhož jsme klesli již tak hluboko, že jsme ztratili schopnost postřehnout, jak se nezadržitelně propadáme stále hlouběji. Nic nepřichází samo od sebe, všechno musí být někým uděláno. Také války! Ne však těmi, kteří nyní na základě výsledků zamýšleného působení tak musejí jednat, a nyní před celým světem sedí v „oficiální“ věži ze slonoviny a vydávají prohlášení, v nichž zamlčují všechno, co musí být řečeno, a tvrdí to, co není pravda. „Zjistil jsem, že neschopnost být pravdivý je hlavní chybou těch, kdo se zabývají politikou,“ napsal Lagarde již roku 1853. Divadelní představení debat o Palestině např. v anglické Dolní sněmovně, kde jsou zamlčovány zprávy a popírána objektivní zjištění, nám tyto lži odhaluje stejně tak dokonale, jako jednání o Dawesově diktátu v německém Říšském sněmu, kde i ministr musel přiznat zfalšování doslovného textu tohoto wallstreetského nástroje! Ale na čí útraty, a k jakým koncům?

Nahum Sokolow zahájil sedmého července 1920 v Londýně sionistický kongres projevem, v němž mj. řekl:

„Druhým nejdůležitějším faktorem tohoto shromáždění je místo, kde se pořádá. Jsme v hlavním městě Velké Británie. Není to poprvé. Již před dvaceti lety zahájil Theodor Herzl v tomto městě kongres. Ukázal na něm, jaké jasné představy měl o budoucnosti sionismu…

Jsme upřímně vděčni za sympatie a podporu Francie. Velký francouzský národ již před dávnou dobou prokázal věci židovské emancipace nezměrné služby. Nyní nám francouzskou vládou opakovaně dané ujištění o pomoci umožňuje důležitý pokrok, totiž uznání židovské národnosti a jejího ‚historického práva‘ na Palestinu. Ctíme a vážíme si také vlády i lidu Spojených států amerických, které vždy byly záštitou práva, spravedlnosti a ochrany slabých proti silným…

S vděčností a láskou si připomínáme také morální podporu Itálie i uznání Balfourovy deklarace téměř všemi ostatními vládami a národy. A nejen vlády, nýbrž i velké organizace dělníků nám poskytly svou pomoc.“[144]

Jak Sokolow, tak i nejbližší Herzlův spolupracovník Nordau-Südfeld samozřejmě věděli, kdo byly francouzské vlády, které od Gambettových časů stále více prokazovaly „nezměrné služby“ a předstíraly, že jsou „francouzský lid“. Dobře věděli o naprosté závislosti všech francouzských prezidentů od Fallièrese po Poincarého a Milleranda-Cahena na Židovstvu, stejně jako všech nastrčených ministrů a premiérů. Dobře věděli, že vůbec neexistuje francouzský tisk, nýbrž jen ve francouzštině

[143] *Jüdische Rundschau*, č. 61, 1919.
[144] *Jüdische Rundschau*, č. 47, 1920.

vydávané židovské listy od „Matinu“ až po „L’Humanité“, věděli také o „vysokých prémiích“ – čti: úplatcích“ –, které Herzl osobně rozdával politikům od Declassého až po Jaurèse, jak ve svých Denících naznačuje, což asi židovské cenzuře záměrně uniklo. Stejně tak dobře věděli o obrovském zastoupení Židovstva ve francouzských vládách a jimi prováděné revanšistické politice od časů Gambetty, atd. Proto také Nordau jako „německý státní občan“ k zatajení „plánovitého provádění pětadvacetileté práce na židovském národě a pro židovský národ“ v novinách „Vossische Zeitung“ židovského vydavatele Ullsteina za redakce Žida George Bernharda 1. listopadu 1914 napsal:

„Vypuknutí války bylo pro Francii hrozným překvapením, pro vládu neméně než pro lid. Ten si ji přál stejně tak málo, jako vláda, což musí být před německou veřejností i před dějinami slavnostně dosvědčeno.“

A to tvrdil Nordau-Südfeld, který již „1903 věděl o nadcházející válce“! A stejná jako citované Nordauovo prohlášení jsou i všechna ostatní židovská prohlášení, určená „domorodcům“.

„Nikdy nepřijde chvíle, kdy by císař jako vítěz projížděl se svým doprovodem na bílém oři Braniborskou bránou. Toho dne by světové dějiny ztratily svůj smysl,“

dodal Walther Rathenau.[145] V jeho slovech je možná mnohem hlubší pravda, ovšem v opačném smyslu, než on sám tušil. Vnějším vítězstvím německého národa ve velké válce by „světové dějiny ztratily svůj smysl“, protože by vedlo k poznání smrtelného nepřítele lidského rodu v německém národě i celém světě.

„Světový tisk“ – nástroj podvodu a klamu

Není důležité znát stovky podrobností, nýbrž rozpoznat a pochopit souvislosti. Nemá smysl naučit se zpaměti stovky historických událostí, nýbrž hledat síly, jichž jsou projevem, a to jak v minulosti, tak i v současnosti. Jen tak lze pochopit, jak a čím se tvoří „dějiny“. U příležitosti prezidentských voleb ve Spojených státech „Jüdische Presszentrale Zürich“ psala:

„Americké Židovstvo lpí na staré židovské politické moudrosti, že židovský prvek má být zastoupen ve všech stranách, dokonce i v takových, kde dominuje protivník.“[146]

Celé partajnictví, jak je ztělesněno v současném „parlamentarismu“, je výsledkem nepřetržitého rozkládání mravnosti a kultivovanosti. Má svůj viditelný počátek v „emancipaci Židů“ a je plodem rozbíjení organických hranic v hostitelských národech Židovstvem a jejich nahrazováním pouhým mechanickým sdružováním. Přiznání, že „židovský prvek“ má být zastoupen i ve „stranách, kde dominuje protivník“, má pro nás nesmírnou hodnotu. Ještě důležitější je však v

[145] W. Rathenau, *Der Kaiser*.
[146] *Jüdische Presszentrale Zürich*, č. 317, 1924.

něm obsažené doznání, že ve všech národech existují strany, v nichž Židovstvo „dominuje“ a že tím „protivníkem“ jsou všichni ti, kdo ještě nepadli za oběť židovskému klamu, čili jinak řečeno, nejsou ještě dostatečně „judaizováni“. – Skutečnými protivníky jsou však – všechny národy! Tím je charakterizována úloha židovského prvku v ještě odporujících, národoveckých hnutích. Současně je definována používaná „stará židovská politická moudrost“ – je jí podvod a klam. Zástupci Židovstva jsou v národních stranách pro odstraňování překážek, stojících ještě v cestě další demoralizaci a zaplevelování, pověřeni dát stranické taktice škodlivý směr, který ji připraví o stoupence a vhání do tenat „revolučního sionismu“.

Doslova nedozírný je vliv, jímž dnes Židovstvo působí na tisk všech zemí. V tisku stran, kde „židovský prvek“ dominuje, tedy v „revolučním sionismu“, je jediný směrodatný. Jsou to listy „Berliner Tageblatt“, „B. Z. am Mittag“ atd. přes „Vorwärts“ až po „Rote Fahne“. I těch nemnoho „judaizovaných domorodců“, kteří sami píší Židovstvu vhodným způsobem, je již pomalu ale jistě vytlačováno plnokrevnými Židy. V národním tisku se židovský vliv v politické oblasti drží v pozadí, protože zatím ještě musí být psán v národoveckém duchu, ale tím neomezeněji se projevuje v čistě mravní oblasti. Zde vede a řídí celou práci – ke zkáze!

Veškerý anglický tisk s výjimkou listu „Morningpost“ je pod židovskou kontrolou. Je však nucen brát poněkud ohled na výrazný svéráz anglického národa, avšak vynahrazuje si to tím, že veškerý zájem anglického národa obrací obratně na vztahy k jiným státům. Anglickými ministry tak často zapřísahané „veřejné mínění“ je zcela vytvářeno Židovstvem. Bylo tomu tak již před válkou. Majitelem „konzervativních“ novin „Daily Telegraph“ je Žid Edward Levy-Lawson, zvaný „Lord“ Burnham, „Daily News“ je majetkem židovské firmy Cocoa, Cohen and Co. „Velký liberální list“, jako je „Weltpresse“ v Německu, „Westminster Gazette“, patří ne právě neznámému sionistickému vůdci Siru Alfredu Mondovi, atd.

Také veškerý francouzský tisk je – jaké překvapení – židovský! „Echo de Paris“ je majetkem Hutina-Hirsche, „Journal de Débats“ vlastní de Mendel a G. de Rothschild, „Petit Parisien“ Paul Levy, atd. atd. Majitelem „Matinu“ je burzovní kšeftař Bunau-Varilla (Žid?) a zastupuje stejné zájmy jako tisková skupina Harmsworth-Northcliffe. Šéfredaktorem je Nathan, který si říká Mr. Forest, atd. Listy, které se ještě přímo nenacházejí v rukou Židovstva, patří na něm závislým nebo nastrčeným osobám, jako je např. Gustav Hervé, což v zásadě vyjde nastejno. Příkladem takové praxe je berlínský „8-Uhr-Abendblatt“ Victora Hahna s šéfredaktorem Pinkusem neboli Zuckerem. Na přední straně listu stojí „National-Zeitung“ (Národní noviny) – pravdivý dodatek „Židovstva“ je z opatrnosti vypuštěn. Nebo je to třeba případ novin „Neue Berliner Zeitung – 12-Uhr-Blatt“ již nežijícího Žida Preuße. V Americe je dnes na Židovstvu nezávislý jen detroitský „Dearborn-Independant“ Henryho Forda. Ve všech ostatních zemích tomu není jinak až na donedávna Itálii. Dokonce i v dnes rozbitém carském Rusku byla před válkou situace stejná.

To byl samotný tisk. Avšak i obsazení dopisovatelů všech velkých listů v nejrůznějších zemích je také v židovských rukou. Jejich výčet by zde vedl příliš daleko. Odkážeme zde pouze na článek Gézy Oláha v nejlepším časopisu ohledně

židovské otázky, ve „Weltkampf" č. 22, 1925, v němž přináší výtah z této tiskové kloaky.

Vedle tisku jsou v židovských rukou také všechny telegrafní agentury celého světa, jak Reuter, Havas, Agenzia Stefani, United Press, American Press Corporation, Wolff, atd. atd. Tyto agentury představují pružný filtr, jímž musí projít všechny zprávy před tím, než se dostanou do tisku. To umožňuje záměrně zveličovat bezvýznamnosti a naopak zase opravdu důležité zprávy podávat jako maličkosti a ve vhodném okamžiku napomáhat dosažení napětí čirými výmysly podle schématu Nordaua-Südfelda nebo dalšího Žida George Bernharda. Když tiskové štvaní „světového tisku" proti Mussolinimu začalo v Německu ukazovat žádoucí úspěch, list „Vossische Zeitung" pod titulkem „Protiitalské projevy v mnichovské opeře" přinesl zprávu, která asi měla být pobídkou k napodobování:

> „Jak telegrafuje „B. Z." z Mnichova, došlo včera při představení ‚Traviaty' v Mnichovské národní opeře k bouřlivým demonstracím publika proti uvádění italských oper včetně Verdiho kvůli jihotyrolským událostem. K incidentům došlo na otevřené scéně. Přestože bylo nasazeno mnoho policejních sil, nepodařilo se demonstracím zamezit."[147]

Na věci nebylo ani slovo pravdy! O dva dny později dementoval zprávu George Bernhard způsobem, který může jen posloužit k potvrzení lži, a to pod titulem „Žádné narušení mnichovského provedení Traviaty".

> „Náš mnichovský dopisovatel telegrafuje listu ‚B. Z.'. Představení ‚Traviaty' v mnichovské opeře proběhlo bez narušení. Jak jsem zjistil, byl zde ovšem záměr protiitalské demonstrace. Intendant opery proto přijal příslušná opatření k zamezení výtržností."[148]

Což byla jen další lež! Ovšem nelze vyloučit ani možnost Židovstvem zaplacené provokace, o čemž mohl George Bernhard vědět, ale to by pak už byl trojitý podvod!

Možností, které se Židovstvu ovládáním tisku nabízejí, také ze všech sil využívá. Tisk je ideální prostředek jeho vyšvihnutí nad „hloupé domorodce" všech zemí, kteří poslušně zobou, co je jim podáváno a tím jen napomáhají „revolučnímu sionismu" k dalšímu rozšíření a posílení. Alespoň dva příklady.

Před válkou německá pobočka „světového tisku" nejostřejším způsobem podněcovala proti Rusku. Žalostně bědovala nad „reakčním carismem", „ruskou knutou", atd. Ve stejnou dobu „finanční sionismus" ve své burzovní filiálce v Paříži podporoval vyzbrojování Ruska a prostředkoval mu jednu půjčku za druhou, které musel platit zbídačený a napálený ruský lid. V Rusku tentýž „světový tisk" vytáhl pod ruskou vlajkou do boje proti Německu, které všemožně zesměšňoval a pranýřoval jeho „kasárenskou politiku", „železnou pěst", „militarismus", atd. Tím bylo připraveno „lidové mínění". Německý národní tisk zpíval na stejnou notu, aniž by tušil, že je to jeho labutí píseň. „Stará moudrost" Židovstva to pečlivě zabezpečila. Chyby německé i ruské politiky jen společný chór posilovaly. Německo od Capriviho až po Bethemanna šlo cestou nejslabšího odporu a definitivně se etablovalo

---

[147] *Vossische Zeitung*, 23. 2. 1926.
[148] *Vossische Zeitung*, 25. 2. 1926.

v Konstantinopoli. Tím se přímo vnutilo mezi soupeřící rivaly Anglii a Rusko, urovnávalo jejich zájmové konflikty, a sjednocovalo své vlastní soupeře. Židovská firma v Rusku dala vítanou záminku k bitevnímu pokřiku, který zazněl celým Ruskem: „Cesta do Konstantinopole vede přes Berlín!“ Bismarck by býval mohl tvrdit: „Vůči Anglii by mohla být pozice dnešního Ruska lepší, pokud ovládne Konstantinopol, vůči Rakousku je méně nebezpečná, pokud stojí v Konstantinopoli.“ – Pokřik Berlín-Bagdád v Německu ohrožoval sen každého Rusa a vyvolával noční můru, kterou Rakousko ještě jen posilovalo. Cestu tam ovšem ukazovala Německá banka, za níž se pak stavěla také oficiální politika. Kdo však je a byla „Německá banka“? Pouhá pobočka všežidovského „finančního sionismu“, kde vedoucím byl tehdy švagr z bankovního domu Speyer, Ellison & Co., „von“ Gwinner, a kde vedle něj jako nezbytná dekorace sedělo i několik Němců a jejíž směrodatný ředitel Wassermann prohlásil:

> „Je třeba sionismus ještě vystupňovat. Musí se stát hnutím celého Židovstva. … Zde musí stranou každý soukromý zájem, jakýkoli jiný ohled. … Jde o nesmírné dílo, o věc renesance Židovstva. … Musíme si znovu osvojit heslo, pod nímž se již kdysi široké kruhy Židovstva sjednotily, zásady Alliance Israélite Universelle…“[149]

Takto Židovstvo nejenže využívalo chyb politiků, nýbrž je ke svému prospěchu samo podněcovalo. Myšlenka bagdádské dráhy jako objektu kompenzace ve velkém stylu vůči Rusku s cílem změnit nepříznivou politickou situaci v mimořádně výhodnou, nebyla nikdy vážněji projednávána. Přinesla by asi sama o sobě větší užitek než marocká aféra a rozbila by i „obkličování“ Ruska britským Eduardem VII., „manažérem“ skrytých sil „v zákulisí“. Bismarck vedl v letech 1864 až 1870 tři války, mezi nimi i s dřívějším spojencem. Je příznakem netvůrčích (stacionárních) lidí, že ani v politice nechápou, jak se věci mají, a houževnatě se drží zděděných poměrů. Během války tentýž „světový tisk“, který si nemohl dost vynachválit vyspělé „demokracie Západu“, běsnil patrioticky jen proti Rusku stejně tak, jako dnes proti fašistické Itálii. Sotva však bylo v Rusku „revolučním sionismem“ dokončeno jeho zaplevelení a zničení, okamžitě se ozvaly plačtivé mírové šalmaje a chvalozpěvy na „nové Rusko“!

Tvrdí se, že německá námořní politika by bývala ohrozila životní zájmy Anglie. Kázal nám to veškerý „světový tisk“ a bylo to také sepsáno do tlustých knih. Všichni naši „státníci“, počínaje posledním předválečným velvyslancem v Londýně, to pak ochotně papouškovali. Anglie jistě měla zájem na převaze svého vojenského námořnictva a angličtí státníci se nepochybně s nelibostí dívali na vzrůst nové síly. Avšak opravdu životní otázku z toho udělala teprve tatáž „pobočka světového tisku“ v Anglii, ale ani o chvíli dříve, než se to zdálo být výhodné pro Židovstvo. A to bylo tehdy, když německá vláda v pevné síti „finančního sionismu“ ve snaze po „míru jako takovém“ odmítla společnou frontu s Anglií proti Rusku stejně tak, jako by se neodvážila uzavřít společnou frontu s Ruskem proti ostatním. „Světový tisk“ v Anglii s touto otázkou okamžitě spojil

[149] Z projevu, předneseného 18. ledna 1923, který byl rozšiřován v podobě letáku. Bližší viz u A. Rosenberga, *Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik*.

nevídanou štvavou kampaň proti všemu německému. Teprve poté se až do omrzení hlásaný „two-power Standard“ anglického vojenského námořnictva povýšil na alfu a omegu anglické zahraniční politiky. Následovaly projevy a cesty pověřenců i ministrů, které byly už jen důsledkem řečené štvavé kampaně. V Německu ve stejnou dobu zdvihla „německá filiálka světového tisku“ pokřik o hrozbě Anglie, aby tím obranné přípravy německého národa mohla označit za „militarismus“ a předem je zatížit „vinou“. Např. 14. března 1913 noviny „Berliner Tageblatt“ psaly:

> „Je přece velice nepravděpodobné, že by Anglie a Německo zamýšlely vytáhnout proti sobě se zbraní v ruce.“

Ohledně ještě zcela nedostatečné předlohy zákona o obraně tentýž „světový list“ roku 1913 psal:

> „Co nás nyní čeká, nejsou mírová opatření, nýbrž mobilizace. Kde se však skrývá nepřítel Evropy, který tak ohrožuje mír, že Německo musí mobilizovat?“[150]

Neznali snad Mose a Theodor Wolff odpověď stejně dobře jako Herzl a Nordau? Nevěděli snad také, co židovský „L'Univers Israélite‘ považoval za dobré dodatečně vyzradit?

> „Židé Spojených států byli v čase Mikuláše II. dostatečně mocní k podnícení amerického senátu odmítnout schválení obchodní dohody s Ruskem.“[151]

Židovstvo se tehdy snažilo vykonávat nátlak na carské Rusko k zrušení omezujících předpisů proti Židům. Amerika byla v té věci biřicem.

Německá válečná flotila leží na mořském dně u Scapa Flow. Na jejím místě tam však kotví americká, modernější a technicky dokonalejší než anglická, a to v poměru 1 : 1. O ohrožení Velké Británie však v novinové džungli židovského „světového tisku“ nestojí ani slůvko obav. „Two-power Standard“ se potichu vytratil. Na washingtonské konferenci se Anglie zřekla postavení první námořní mocnosti, o nějž po staletí usilovala. A byl to tentýž lord Balfour, kdo směl podepsat pokoření Anglie. V jeho doprovodu se nacházela většina Židů, jako vždy v případě „vyspělých demokracií“. – „Politický sionismus“ své cíle zřetelně vyhlásil prostřednictvím Nahuma Sokolowa. Máchnul svou zlatou a rudou kouzelnou hůlkou, „anglická“ filiálka „světového tisku“ anglickému lidu namluvila, že prospěch Židovstva je i jeho vlastním prospěchem – a Anglie se také rychle zřekla i svého spojenectví s Japonskem. Proti „Prušákům Dálného východu“ zahájil židovský „světový tisk“ pod anglickou vlajkou již dávno divokou štvanici. Japonsko se dychtivým opičením po „evropském pokroku“ samo dalo pod nadvládu „finančního sionismu“, čímž jen do země uvedlo i „revoluční sionismus“, který stále citelněji otřásá tradičním japonským životem. Na washingtonské konferenci bylo Japonsko ošizeno o ovoce dvojího vítězství. Muselo již vyklidit Čing-tau a odstoupit Sachalin bolševické vládě v Rusku. Možná i proto si „Israelit“ zavěštil:

---

[150] *Berliner Tageblatt*, 3. 6. 1913.

[151] *L'Univers Israélite*, 13. 1. 1922.

„Požehnání židovských proroků provázelo práci washingtonské konference již před zahajovacím projevem.“[152]

„Berliner Tageblatt“ k tomu napsal, že to znamená vítězství Spojených států a Anglie nad Evropou“. Avšak „Frankfurter Zeitung“, který navenek ještě nezávislý německý stát nemohl tak otevřeně pomlouvat a urážet, k tomu tehdy soudil:

„Za tímto semknutím obou anglosaských národů vidíme založení anglosaské světovlády. Dnešní rozervaný svět si však na to nemusí stěžovat. Jestliže jej anglosaská převaha znovu uvede do pořádku, pak se nad takovým rozvojem můžeme spíše radovat.“

My však za „anglosaskou světovládou“ zřetelně vidíme „rozvinutý“ společenský parasitismus!

Vnitřní sílu německého národa však Židovstvo podcenilo. Vzdor všemu stačil obrátit v opak „jistotu budoucnosti“ rabína Baecka i Rathenaův „smysl světových dějin“. Vlna nordického nadšení, která se v německém národě vzedmula, odplavila všechny lži a podvody. Ne nadarmo to nejen listu „Berliner Tageblatt“ způsobilo mrazení v zádech a obavy. V Anglii, Francii, Itálii i v Americe podněcuje „světový tisk“ nacionalistické vášně až dosud nevídanými prostředky. Nejnestydatější lži, hrůzostrašné zprávy, vzájemné trumfování výplodů zvrácených mozků. Proti „poraženectví“ a „dezerci“ se zakročovalo nejpřísnějšími způsoby. Jakožto „bojovník s vlastizradou“ věšel Žid Ignace ve „Francii“ všechny podezřelé z dezerce. V Německu byl naproti tomu kázán a uplatňován pravý opak. „Dejte Němcům velký cíl, na němž celý národ, muž vedle muže, bude přinejmenším niterně spolupracovat,“ řekl Lagarde, „a bude neporazitelný, protože teprve pak bude žít a bojovat, protože ví, proč žije. Každý národ žije pro svou budoucnost. Zradit ji, znamená zradit všechno.“ Hlas vizionáře Lagardeho zanikl v opojení materiálním blahobytem a – morálním zpustnutí. Při vypuknutí války jasně projevená německá vůle k vítězství byla okamžitě zfalšována na pouhé „vytrvání“, které před sebou nemělo žádnou vyhlídku, žádný cíl. Zpočátku skrývaně, později otevřeně a nakonec s cynickým výsměchem byl do duší kapán pacifistický jed tak dlouho, až se „revoluční sionismus“ vzpamatoval z úderu. Nekonečné moře lží a podvodů!

A přesto by německému národu zůstalo vítězství, jak později přiznávali nepřátelští ministři, generálové a admirálové, kdyby do válečných dějů nezasahovala neviditelná ruka Židovstva, jeho „stará moudrost“. Zasahoval do nich i židovsky infikovaný Bethmann-Hollweg se svými poradci jako Rießer, Rauscher, Veit Valentin, atd. A to ani nemluvě o „judaizovaných domorodcích“ v ministerstvu zahraničí jako byli hrabě Bockdorff-Rantzau, Bernstorff a další až po knížete Lichnowského, posledního předválečného velvyslance v Londýně, který se za války odvážil napsat: „Uskutečňuje se nejušlechtilejší válečný cíl nepřátel, demokratizace Německa. … Syny Jahveho přece nevypudíme.“[153] – To bylo tedy všechno, oč šlo. „V žádné zemi se tolik nepracovalo proti válce, jako v Německu,“ prohlásil Salomon Kosmanowsky, zvaný Kurt Eisner, atd.

---

[152] *Der Israelit*, č. 46, 1921.
[153] Fürst Lichnowsky, *Meine Londoner Mission*.

K souvislostem, o nichž si podrobněji povíme na svém místě, si zde uvedeme ještě jeden příklad ovlivňování vzájemných vztahů národů Židovstvem, který může mít nejhlubší význam pro budoucnost německého národa.

Na jaře 1926 pronesl Benito Mussolini v italském parlamentu velkou útočnou řeč proti Německu. Bezprostřední příčinou byl zkomoleně mu reprodukovaný výrok současného bavorského premiéra Helda. V zmíněné oficiální řeči se Mussolini jako italský předseda vlády ohradil proti jeho „neslýchanému prohlášení", které mělo údajně sloužit k urychlenému osvobození bratrů v Jižním Tyrolsku. Bavorský premiér ve skutečnosti takového řečnického obratu nepoužil a Mussolini se stal obětí zpravodajství, které sledovalo jiné cíle než on, a mělo za úkol ochlazení vztahů mezi německým národem a fašismem. Proti své vůli tedy Mussolini na základě vylhané zprávy vykonal mouřenínskou práci. Navíc tím dal svým nepřátelům do rukou zbraň, které samozřejmě proti němu triumfálně použili. A to jistě ne z nějaké lásky k německému nebo italskému národu, nýbrž k vyvolání všeobecných „lidových nálad" proti fašismu a k nenávistným útokům na „Duceho".

Ve zmíněné útočné řeči proti Německu Mussolini prohlásil, že útoky proti Itálii v „německém tisku" vypukly na „daný povel". O tom není důvodu pochybovat, protože „povel" byl dán listem „Berliner Tageblatt" 31. 12. 1925, načež vypukla systematická štvanice proti Itálii pod stále se opakujícím „pověstným" heslem: Za „národ", proti „mocipánům".

> „Nejvyšší hodnostář mocné americké zednářské lóže skotského obřadu vydal v cizích zemích prohlášení, které je podle přiznání samotného komandéra zaměřeno proti Mussolinimu. Lóže, členové vlády, senátoři, nejvlivnější finančníci i průmyslníci celé země co nejostřeji odsuzují pronásledování zednářských lóží v zahraničí, čímž je přirozeně myšlena především Itálie. Vyjadřují se pobouření nad vraždami, k nimž dochází, a protestuje se proti tomu, že vlády, které jsou povinny chránit občany, nečinně přihlížejí takovému porušování základních zákonů. Prohlášení končí apelem na americkou vládu k podniknutí účelných kroků, aby protest nezůstal bez odezvy."[154]

Macdonald, „průkopník revolučního sionismu" v Anglii, poskytl ve stejné době interview – připomínáme – francouzskému fašistovi:

> „Bývalý anglický premiér Ramsay Macdonald při průjezdu Francií poskytl rozhovor redaktoru fašistického listu ‚Le nouve siècle', v němž měl prohlásit: Anglo-italská dohoda o státním dluhu je nesmysl, protože je uzavřena bez toho, že by se vzalo v úvahu mimořádné těžké zatížení anglických daňových poplatníků. Dohoda se prakticky rovná vyrovnání italského dluhu. A kdo zaplatí Churchillovo blouznění? Zase anglický daňový poplatník! Špatnou dohodu o státním dluhu Itálie, jako je tato, může ospravedlnit pouze tajné ujednání. … Nevím, čeho se takové dojednání týká, ale lze mít za to, že je v něm řeč o Mosulu a možná i Tunisu. Nesmí se zapomínat, že Itálie má záměry se Středomořím, a je docela dobře možné, že anglická a italská vláda si navzájem sdělily své zájmy o Středomoří. Fašisté prohlásili, že Tunis musí

[154] *Berliner Tageblatt*, 31. 12. 1925.

připadnout Itálii, a možná hodlá Anglie v budoucnu italský požadavek podporovat."

Macdonald se tím pokouší popudit „veřejné mínění" Francie proti Itálii a již předem jí klade vinu na možném konfliktu, který sám pomáhá provokovat podněcováním nacionalistických kruhů v Anglii. Způsob řeči „bývalého anglického premiéra" a vůdce anglických marxistů by dělal čest každému agentu provokatérovi. Vina se zde také podsouvá Churchillovi, pro svou otevřenost ne právě oblíbenému u Židovstva. Pro národní tisk Francie měla Macdonaldem vybájená „tajná dohoda" působit jako návnada. Pro Německo bylo utlačování Jihotyrolanů vítanou záminkou k nevědomému plnění lóžových výzev. Právě tisk „revolučního sionismu" v Německu, který jinak hýřil a hýří nadávkami na němectví, spustil nyní tu nejostřejší obrannou kampaň proti „znásilňování národa". Přední židovsko-zednářské noviny v Německu jako „Frankfurter Zeitung", „Berliner Tageblatt" nebo „Vossische Zeitung" atd., které nepřetržitým otravováním německého lidu během války nejvýznamněji přispěly k jeho vnitřnímu zhroucení, se náhle pasovaly na příznivce a orodovníky národních zájmů. „Berlínské (židovské) noviny"[155] vydavatelství Ullstein dokonce s uspokojením konstatovaly, že „levicový tisk" našel stejně velmi energická slova obhajoby národních zájmů jako „tisk pravicový". Celou lživost „otravování národa" odhaluje skutečnost, že tentýž tisk nepřinesl ani slovo o utlačování Němců v zahraničí, jako např. dvou milionů v uloupené provincii Alsasko-Lotrinsko. Ale byl a je to právě národní zdar dvou set tisíc Jihotyrolanů, který marxisticko-pacifisticko-židovskému tisku ležel a leží tolik na srdci, protože má být zničen protizednářský fašismus, zatímco miliony bezprávných Němců v jiných státech nadále trpí pokračujícím světovým podvodem a pod vládami, které právě řečenému podvodu děkují za svou existenci a jsou s ním spojeny na život a na smrt. Za svým zuřivým pokřikem proti Itálii skrývá tentýž židovský tisk skutečnost, že jen jeho podvodem je sám německý národ vykastrován odevzdáním nebo rozbitím svých zbraní, a že žádná jiná vláda by se neopovážila utlačovat své domácí Němce, kdyby současná situace Říše nebyla výsledkem otravné židovské činnosti.

Světové štvaní proti fašismu má nejvlastnější důvod v Mussoliniho boji proti zednářstvu v Itálii, dalšímu mocnému nástroji Židovstva ve všech národech. A od tohoto falešného přátelství se odvozuje přímé či nepřímé oklamání Mussoliniho. Mussolini včetně fašismu by byl snad pro židovské mocipány i dočasně snesitelný, možná i v některých případech využitelný, kdyby byl býval setrval ve své podřízenosti. Avšak boj proti židovsky řízenému a Židy ke svým vlastním účelům zneužívanému zednářstvu mu Židovstvo nemůže nikdy prominout. Tak např. demokraticky vedený list „Allgemeine Zeitung" uvedl, že Lloyd George jako mluvčí zednářstva pohrozil bojem proti italské liře a dodal: „Duce brzy pocítí sílu a moc internacionální solidarity."

Proto má Mussolini padnout a s ním i fašismus, i kdyby měl takový boj stát moře krve. K němu však židovstvo potřebuje žoldáky, kteří jsou ochotni vést války, neboť parazitní antirasa nikdy netáhne do pole vstříc smrti a také nikdy nic sama

[155] V originále „Berliner (jüdische) Zeitung"; pozn. překl.

nedobývala, nýbrž vždy jen ostatní podváděla o jejich vlastnictví svou „rasovou ekonomií“. A za takového žoldáka byl a je Židovstvem vyhlédnut německý národ, jemuž pod vhodnou záminkou musela teprve být znovu naočkována vůle k boji. Taková byla odedávna taktika Židů s pomocí na něm závislých domorodců, a odtud také svorné štvaní na Židovstvu zcela závislého „levicového tisku“. Nejdříve se rozdmýchaly nacionalistické vášně, promyšleně zaměřené na klamný, ale výhradně Židovstvu prospěšný cíl, který byl vystrčen do popředí jako „národní“. Když pak konflikt vypukl a začal přinášet požadované důsledky, byli „nacionalisté“ označeni za „válečné štváče a zločince“ a obtíženi údajnou „vinou“, aby „politický sionismus“ mohl znovu postoupit na vyšší, možná i poslední příčku zaplevelení a ovládání. Současný případ Mussoliniho zde pojednávám tak důkladně jen proto, že ještě zdaleka není uzavřený. Jeho přenesení na stejné nebo podobné případy se projeví samo sebou. Na dané heslo se náš národní tisk jako býk na mávnutí rudým šátkem pustí do útoku proti Itálii. „Stará moudrost“ Židovstva se o to postarala i zde. Je ovšem rozdíl mezi prováděním vlastní politiky a předstíráním klamného cíle, nechat se zneužívat pro cizí pokrevní společenství a přitom se ještě hřát pocitem vlastní osvícenosti. Theodor Herzl si do svých Deníků zapsal:

> „Nechť jen vzájemně na sebe řevní a žárlí, Angličané na Rusy, protestanti na katolíky. Jen ať se vzájemně potírají – tím vším naše rasa postoupí o to víc kupředu.“

Ve spisech Theodora Fritsche, Alfreda Rosenberga a mnoha dalších jsou zdokumentována početná koordinovaná vyjádření k vedení revoluce během války z listů od „Frankfurter Zeitung“ až po „Vorwärts“ atd. Celá činnost „světového tisku“ spočívá jasně na – podvodu a klamu. K tomu zde alespoň dvě taková vyjádření:

> „V tomto hnutí národní myšlenka záměrně nespolupůsobila,“

psaly „Frankfurter Zeitung“ 15. listopadu 1918 ohledně revoluce, a poté ještě zřetelněji ohlásily triumf nad dosažením druhého, předposledního stupně k naprostému zaplevelení německého národa:

> „Již nikdy neobnovíme pruský stát tak, jak byl. Síly, které jej zevnitř podlamovaly, odvedly podle všech náhledů důkladnou a nezvratnou práci.“[156]

Nyní má list za úkol připravit stejně tak i poslední stupeň zaplevelení. Nestane se tak ovšem neobratným, nápadným způsobem, nýbrž pomalým přivykáním německého národa na systematickou vraždu milionů, jak je vlastní této „demokracii“, i soustavným oslavováním a velebením vrahů, podvodníků a zločinců, kteří jsou jejími hlavními reprezentanty, za současného volání po „oprátce“ a „sekeře“ pro „reakcionáře“[157] v Německu i záplavou lží o skutečném stavu věcí v Rusku. „Světový tisk“ jako první požadoval „uznání“ židovského zavšivení Ruska. Tak např. Frankfurter Zeitung“ psaly:

> „Rusko má dnes již vysloveně státotvornou vůli, která se zcela jistě potvrdí. … Uznání sovětské vlády by znamenalo, že morální rozhořčení, které proti ní mobilizuje svět, už není na místě. … Takové dodatečné rozhořčení po formálním uznání moskevské vlády by spíše působilo jako pokrytectví. …

[156] *Frankfurter Zeitung*, 12. 12. 1918.
[157] *Frankfurter Zeitung*, 24. 7. 1921.

Rusko znovu ohlašuje svůj příchod do evropské rady národů a domáhá se dosud mu neprávem upíraného místa. … V zájmu světového míru a zřízení světového řádu je třeba si jen přát, aby uznání Ruska nebylo zbytečně odkládáno.“[158]

Nuže, „světový mír“ neboli vytoužený „hřbitovní klid pro svět“ je parazitní rasou již dávno určen všem národům v Rathenauově formě „socializovaných svobodných států atd.“.

„Rusko chce zachovávat mír, i když ne právě za každou cenu. Bolševici v roce 1917 poznali, že jediným východiskem z imperialistické světové války byla revoluce. Svému programu zůstala sovětská vláda věrná, a svaz dělnických tříd všech zemí poslouží k uskutečnění této ideje.“[159]

„Jediné“ východisko k „míru“ pro ostatní národy se ještě roku 1914 v Německu nepodařilo. V roce 1926 jsme se k němu již o mílový krok přiblížili a což teprve v příštích letech, až se plně projeví účinky Dawesova diktátu. Již 30. října 1921 „Frankfurter Zeitung“ prohlásily:

„… a tak se v Rusku spatřuje již ne čistá idea obšťastnění světa, nýbrž problém praktického státnického umění, které své konečné cíle marní v momentálních nezbytnostech… Převrstvením společnosti, k němuž nyní všude v Rusku dochází, není dřívější třída drcena nějakým plánovitým terorem, nýbrž odebráním dřívějších existenčních možností.“

V první části naší knihy bylo ukázáno, že Židovstvo je hybným elementem negativního výběru ve všech nordicky podmíněných národech. Důsledkem jeho působení bylo pro národy vždy „odebrání existenčních možností“ a jejich následné znetvoření. V nejvyšším stádiu pak v sobě slučuje zaplevelení prostřednictvím „odebrání dřívějších existenčních možností“ se systematickým vyvražďováním všech tvůrčích elementů v národě. V předkládání důkazů takové podvodné taktiky „génia přizpůsobování“ by se dalo ještě dlouho a dlouho pokračovat počínaje Theodorem Wolfem, Georgem Bernardem atd. až po Chaima Weizmanna, od Rathenaua po Radka-Sobelsohna, tohoto Rathenauem tak oceňovaného „úspěšného“ syna majitelky nevěstince.

Tajný komerční rada, generální ředitel AEG, předseda Říšského svazu německého průmyslu a švagr bankéře Otto H. Kahna v New Yorku, Felix Deutsch, se vyjádřil takto:

„Vždy jsem byl přesvědčen, že sovětská moc nemůže být žádným způsobem svržena, a že by její pád byl pro celý svět obrovským neštěstím, protože by upadl do chaosu a anarchie. … Dnes, kdy se Evropa svíjí v záchvatu horečky, se již chápe, že se na Rusko nesmí pohlížet jako na zemi odboje a revolty, ale je nutné uchránit Evropu před chaotickým třeskem, k čemuž je Rusko se svou vládou nezbytné.“[160]

---

[158] *Frankfurter Zeitung*, 31. 12. 1921.
[159] *Frankfurter Zeitung*, 1. 1. 1922.
[160] *Novij Mir* (*Nový svět*), 14. 2. 1922.

Není pochyb o tom, že „záchvat horečky, v níž se Evropa svíjí“, je příznakem postupujícího zaplevelování Židovstvem, ustavičného „převrstvování společnosti“ tak, jak se podle „Berliner Zeitung“ již „nyní všude uskutečňuje“. Tvrzení, že po pádu sovětské moci by nastoupil chaos a anarchie, je právě tím druhem podvodu, z něhož se odvozuje oprávněnost zaplevelení jakožto vytouženého cíle, kterým se balamutí národy. Dokonalý chaos, systematická likvidace národa, nebo chceme-li „systematický chaos“ – to je sovětská moc! Stejně tak jako se postupný rozklad veškeré morálky působením Židovstva ve všech národech skrývá za zdání „systému“, za „moderní politický směr“, jak řekl Žid Kayser, projevuje se v naprostém zaplevelení neboli „stupni společenského rozkladu“ jako „vládní moc“. Užívat však na něj slovo vláda je nesmyslné, jelikož bylo připraveno o obsah, protože vládnoucí vrstva „nevládne“, nýbrž rozbíjí a ničí. Stejně tak je nemyslné označení „intelektualismu“, který nemyslí, za „způsob myšlení“, nebo označení „vykořisťování“ za „hospodářskou formu“. Nikoli k uchránění Evropy před „chaotickým třeskem“, nýbrž k systematickému zničení všech národů je pro Židovstvo nezbytné zachování sovětské moci! „Berliner Tageblatt“ říká výsměšně pravdu v témže lživém zaobalení:

> „Nejenergičtější a nejuvědomělejší experiment s lidským myšlením, který se snažil přerušit instinktivní průběh dějin. … Ze zcela vyčerpané země jako Rusko čerpá stát takovou plnost moci, které by se národy za normálních okolností nepodrobily.“[161]

Tak systematický likvidační systém nazvat státem není právě nepatrný podvod. Na sionistickém kongresu v Karlových Varech napadl Kaplansky Chaima Weizmanna, jemuž předhazoval, že dostatečně nezastupuje zájmy Židovstva. Řekl tehdy:

> „Naše štěstí a důkaz naší životaschopnosti spočívá v tom, že se můžeme opřít o proletářské síly Anglie.“[162]

„Životaschopnost“ ničení znal i Chaim Weizmann. Zmíněný útok odmítl následovně:

> „Věděli jsme velice dobře, že se nemůžeme opírat o bajonety, a znal jsem dobře cenu moci, o níž zde příteli Kaplansky mluvíte… Až přijde den, kdy budou moci být zveřejněny dopisy, rozhovory, memoranda a jednání, pak se přesvědčíte, že se vám s hrdostí a vztyčenou hlavou mohu podívat do očí a říci: Židovský národ jsme zastupovali se ctí…“[163]

Kaplansky je Žid a stejně jako Friedrich Adler, vrah hraběte Stürgkha, členem nové internacionály a vůdcem anglické dělnické strany. „Souhra mezi Moskvou a ostatním světem bude stále jemnější a komplikovanější – bude hrána stále těsněji,[164] psal „Berliner Tageblatt“. Samozřejmě – na účet národů a bezpříkladného krveprolití! A bude-li „dohrána“ do konce, pak také nastane čas ke

---

[161] *Berliner Tageblatt*, 14. 12. 1922.
[162] *Jüdische Rundschau*, č. 72, 1921.
[163] *Jüdische Rundschau*, tamtéž.
[164] *Berliner Tageblatt*, č. 13, 1922.

zveřejnění dopisů, rozhovorů, memorand a jednání, které psal a vedl Chaim Weizmann.

Působení „staré moudrosti“ v nepřátelských stranách napomáhá „světový tisk“ také vychvalováním a zdůrazňováním oněch „nečistých lidí“, spojených se Židovstvem v důsledku svého počínání, na jehož podporu jsou odkázáni a proto se stali jeho průkopníky. Je jich spousta. Jejich osud je obvyklým osudem podvedených podvodníků, a jsou ustavičně nahrazováni se Židovstvem ještě blíže sešvagřenými či jinak spřízněnými Nežidy do té doby, než bude dosaženo požadovaného stupně „revolučního sionismu“, jemuž upravují cestu. Kdyby existovaly trhy s otroky jako kdysi v Tudele“, skončili by tam všichni nebo jejich potomci jako poznamenaní zradou vlastního národa. Takto končí jen ve sklepeních mimořádných komisí včetně všech nadšených průkopníků liberalismu, demokracie nebo socialismu. Takovou stafáž nebude Židovstvo později už potřebovat. Všichni budou odměněni jako mouřenín, který udělal svou práci. Takový dík Židovstva mají zaručený!

Jako příklad alespoň několik „státníků“:

Lloyd George, David. „Podílník na spekulacích Rufuse Isaakse s akciemi Marconi, aféře, která byla ‚světovým tiskem‘ zamlčena. Právo na využití Marconiho vynálezu bylo od roku 1911 v rukou téměř zruinované americké společnosti. Žid Godfrey Isaaks, vedoucí anglické filiálky této společnosti, obdržel podle kontraktu z 19. června 1912 od britské vlády monopol na bezdrátovou telegrafii na svrchovaném území Anglie. Proto rychle založil novou společnost. Výše zmíněný Isaks měl dva bratry, Harryho, obchodníka s ovocem a zeleninou, a Rufuse, právníka a člena ministerstva spravedlnosti. Poté, co se ministr spravedlnosti nechal Židy zlákat k účasti na nové akciové spekulaci, byl podplacen i ministr financí. Tím byl tehdy Lloyd George. Za ministerskou podporu dostal do Rufuse Isaakse tisíc akcií. Oba později čestným slovem přísahali, že neměli nic společného s Marconiho společností. Mínili tím ovšem společnost americkou.“[165] V dějepise se však jednou bude psát, že malý „David“ spolu s Balfourem ulovil obrovitého „Goliáše“, Velkou Británii. To by byla pravda na rozdíl od legendy, která je stejně tak málo „hrdinská“.

Isaaks Rufus byl zpočátku jmenován vrchním soudcem v Londýně, zřejmě pro své prokázané „odborné znalosti“ v Marconiho aféře. Během světové války byl velvyslancem Anglie ve Washingtonu, povýšen na Earla of Reading, a nakonec udělán vicekrálem Indie.

Curzon, lord, byl zetěm Isaaka Zedekii, vedoucího exportního velkoobchodu s masem v Chicagu. Chaim Weizmann jej mimořádně vyzdvihoval za to, že všemožně chválil „prokázané přátelství národní židovské věci“ Lloyda George a Balfoura i za „nedávno prokázané služby“, které byly stejně tak všeobecně známé. „Avšak my, kteří se zabýváme politickými záležitostmi sionistického hnutí, známe a oceňujeme vytrvalost, s níž hájil naše práva v San Remu a vyslovujeme mu vděčnost celého židovského národa.“[166]

[165] Podle A. Rosenberga, *Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik*.
[166] *Jüdische Rundschau*, č. 47, 1920.

Asquith měl za „soukromého tajemníka“ Žida Samuela Montagu, pozdějšího ministra zbrojního průmyslu, Lloyd George zase Philippa Sassoona, na jehož venkovském sídle se často pořádala politická jednání, protože Sassoonové jsou králi opia, kvůli nimž vnutila Anglie Číně opiový ochod, atd. Podíváme-li se na Francii, pak ať začneme kým chceme, je tam závislost zdánlivé oficiální moci „nečistých lidí“ na „milosti“ Židovstva naprostá.

Poincaré, Raimond, několikanásobný premiér a prezident Francie před světovou válkou i během ní. „Zpočátku advokát, v procesu kolem Suezského průplavu zastupoval Negrelliho společnost, která byla jediným původcem projektu a jeho financování. „Právník“ se však nechal podplatit podvodnou Lessepsovou společností, zradil zájmy skutečného stavitele průplavu a stal se obhájcem protistrany. Do této špinavé aféry (Lesseps zradil Francii a přihrál průplav do rukou Anglie) byla vedle Poincarého zapletena i všechna „světla“ francouzské politiky. Ministr zahraničí Doumergue, premiér Viviani, Jonnart, senátor a pozdější zastupitel Francie v Athénách, a ještě mnoho dalších. Poincaré se stal senátorem a nakonec i prezidentem Francie.“[167]

Briand, Aristide. „Socialista, vedoucí ‚Lanterne‘,[168] poté poslanec za Saint Etienne a do současnosti desetinásobný ministerský předseda. 9. prosince 1891 byl ve svém rodném městě St. Nazaire odsouzen na jeden měsíc vězení za znásilnění a poté vyloučen z advokátní komory, což jej nepochybně kvalifikovalo na post premiéra.“[169]

Millerand-Cahen, Alexander. Prezident Francie, odstoupil v květnu 1924. „Cahen, pradědeček francouzského exprezidenta, byl zaměstnancem synagogy v ulici Notre Dame de Nazareth. Mladý Alexander byl vychován svým talmudským strýcem Ephraimem Cohenem. Ohledně církevní slavnosti židovský list triumfálně ohlašoval: ‚Bohoslužeb v synagoze se zúčastnili pan Millerand a francouzští maršálové. Nakonec malá pikantnost: Syn otce Cahena zde byl uvítán špalírem kardinálů a arcibiskupů.‘“ – Když se Millerand stal prezidentem, oslavoval jej londýnský list „Jewish Chronicle“ výslovně jako Žida a přirovnával ke Gambettovi.“[170]

Doumergue, Gaston, nynější francouzský prezident. Proslul díky panamské aféře. „Jüdische Rundschau“ o něm píše: „Prezident Francouzské republiky, pan Gaston Doumergue, zastával v mládí úřad skromného soudce v alžírském městečku El Arab, obývaném převážně Židy. Mladý soudce se pohyboval v kruzích tamější židovské inteligence a byl často hostem židovských rodin. Když se v židovské obci El Arabu uvolnilo místo tajemníka, nabídl se pan Doumergue, který jako soudce měl plat pouhých 120 franků, že bude vykonávat místo tajemníka židovské obce na vedlejší úvazek. Oblíbenému úředníkovi bylo místo s radostí svěřeno. Tajemník Gaston Doumergue sepsal a podepsal všechny

[167] Podle A. Rosenberga, *Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik*.
[168] Socialistický list, viz dále v textu; pozn. překl.
[169] Tamtéž.
[170] Tamtéž.

oběžníky židovské obce o religiózních i společenských záležitostech a časem se naučil používat židovských názvů všude, kde to bylo možné.“[171] – Znalost talmudského práva poté prakticky prokázal svou účastí v panamské aféře.

Strauß, Paul, ministr v Poincarého kabinetu, předtím odsouzen za dezerci ke třem letům nucených prací.

„Soukromým tajemníkem“ Loubeta byl Hugo Oberndörfer, Clemenceaua zase Mandel, Painlevého Heilbronner, Herriota Israel, atd.

Bližší k tomu se nachází ve spisech Wichtla, A. Rosenberga a mnoha dalších. Z obrovského množství amerických „reprezentantů“ zde zmíníme „generála“ Dawese, po němž je nazván jeho jména „hodný“ Dawesův diktát.

Dawes, Charles G. Byl Wilsonem za války jmenován hospodářským inspektorem americké armády v Evropě a byla mu – jako nevojákovi – k zvýšení autority propůjčena hodnost generála. Harding jej později jmenoval členem rozpočtového výboru USA. Dawes je reprezentantem Morganovy banky.

Roku 1910 založil v Chicagu Lasalle Street National Bank muž tak nekalé pověsti, že byl vyloučen z většinového výboru senátu Spojených států. Věrný svým starým praktikám řádil tak, že do října 1912 byl zcela „na huntě“, takže dozorčí úřady bankovního svazu po opakovaném varování pohrozily uzavřením banky. Aby tomu zabránil, založil Lorimer prostě novou banku Lasalle Street Trust and Savings Bank, a při zapsání vykázal kapitál ve výši 1 250 000 dolarů. Odpřísáhl, že tyto peníze jsou vlastnictvím nové banky, a na základě toho dostal povolení k novému podniku. Po dvou letech však padla i tato banka a tisíce vkladatelů přišly o své peníze. Soudní vyšetřování, které následovalo po bankrotu, přineslo překvapující odhalení, že po 1 250 000 dolarech základního kapitálu není ani stopy. Co se s nimi stalo? Další vyšetřování vyneslo na světlo skutečnost, že zmíněné peníze nikdy Lorimerově bance nepatřily, a on že tedy přísahal křivě. Kam však peníze přišly?

Lorimer měl dobrého přítele, který byl prezidentem Central Trust Company v Chicagu. Ten mu bez vědomí ostatních ředitelů a úředníků své banky dal k dispozici jeden a čtvrt milionu dolarů, aby mohl oklamat dozorčí úřady bankovního svazu: Na základě Lorimerovy přísahy mu vydaly souhlas s provozováním banky. Poté Lorimer svému příteli peníze vrátil. Po krachu banky zažaloval správce konkurzní podstaty Central Trust Company o navrácení jednoho a čtvrt milionu dolarů, protože jím byl umožněn nezákonný a podvodný zápis Lorimerovy banky, kterým lidé přišli o své peníze.

Při všech následujících soudních jednáních byla zjištěna nejen plná odpovědnost Trust Company, ale také fakt, že byla jediným viníkem. To však nijak nepřekáželo tomu, aby se její prezident těšil nejen v Chicagu, nýbrž také ve Spojených státech i daleko mimo ně pověsti vynikajícího obchodníka a finančníka. Tím mužem je proslulý Charles Dawes.“[172]

---

[171] *Jüdische Rundschau*, č. 64, 1924.
[172] *Weltkampf*, 1925.

O porovnání s poměry v dnešním Německu Barmata a Kutiskera nemůžeme čtenáře připravit. Za všechny německé „státníky“ snad jen poznámku o jediném z nich, která říká všechno.

Stresemann, Gustav. Spolkový právník, ženatý se Židovkou Kleefeldovou, člen mnoha dozorčích rad, vůdce Německé lidové strany, několikanásobný bývalý ministr a říšský kancléř, v současnosti ministr zahraničí. „Jüdische Presszentrale Zürich“, která tak vychvaluje „starou moudrost“, o něm psala: „S novým pověřením Stresemanna se na krátkou dobu uklidnila nálada mezi Židy. V důsledku rapidního zdražování a s tím spojeném pobouření lidu znovu vzrostly obavy Židů. Pokud by mělo dojít k excesům, pak doufáme, že přijatá obranná opatření jsou dostačující, aby útočníky odrazila se zakrvácenými hlavami.“[173] – Kalkulace se tedy ukázala jako správná. Muž k provedení Dawesova diktátu byl vybrán a zůstane jím tak dlouho, dokud dokáže zabránit Němcům prohlédnout jeho důsledky. A Stresemannovým soukromým tajemníkem je syn Žida Georga Bernharda, jak oznámil Theodor Wolff v listu „Berliner Tageblatt“.[174]

Lagarde již před padesáti lety řekl, že všichni významní muži Německa byli pomlouváni „novinářskými štěnicemi“, jak je tehdy nazval Bismarck, ale bohužel nerozšlápl. To již dnes neplatí. Vzhledem k dosaženému stupni zaplevelení národy si Židovstvo už žádnou zdrženlivost nemusí ukládat. Proto předkládám čtenáři ukázku dosaženého stavu úpadku.

„Helmut von Moltke, narozen 1800 v Parchimu, již v kolébce zadával nezřídka příčinu ke stížnostem na svou nečistotu. Jako mladík vstoupil do dánské a poté do pruské vojenské služby, později byl propuštěn na dovolenou do Turecka, následně žil nějakou dobu jako adjutant pruského prince Jindřicha, a nakonec byl povolán do čela pruského generálního štábu. Ve dvou velkých válkách se mu jen zřídka podařilo přijít přímo do bitevního ohně a pouze jednou byl za celou tu dobu v první linii. Nyní vlastní rytířský statek, kde pravidelně tráví část roku.“

Moltke již nežije, a mrtvý lev nekouše. Proto je možné jej čas od času letmo pochválit, ale hned poté na něj vylít tím větší vědra vlastní ničemnosti a podlosti. Postup je vždy stejný, počínaje „děvkou Germánií“[175] autora pornografie Siegfrieda Jacobsohna nebo jeho přítele Ignaze Wrobela, přes Emila Cohna, zvaného Ludwig, Isidora Witkowskyho, známějšího jako Maximilian Harden, atd.

Pro „velikány z Judeje“ dnes ovšem platí jiné schéma.

„Včera zesnul jeden z nejpopulárnějších obyvatel New Yorku, jeden z nejznámějších dobrodinců lidstva. Pan (dejme tomu!) Jacob Schiff, narozený ve Frankfurtu nad Mohanem, kam přišel jeho otec z Východu, již jako chlapec projevoval podivuhodné známky svého vynikajícího nadání, které dovolovaly očekávat od něj velké věci. Ze stísněných poměrů rodného města, jež mu bránily v plném rozvinutí svých schopností, se odebral do New Yorku, který jeho

[173] *Jüdische Pressezentrale Zürich*, 21. 9., 1923.
[174] *Berliner Tageblatt*, 21. 12. 1926.
[175] *Weltbühne*, č. 33, 18. 8. 1921.

čilému duchu nabízel široké pole pro budoucí činnost. Díky nadání se mu také podařilo velice rychle dosáhnout vynikajícího postavení v hospodářském životě New Yorku a poté i celých Spojených států. Veškerý volný čas věnoval podpoře umění a mírnění všeobecné bídy. Nouze produktivních stavů mu těžce ležela na srdci. Nespočetným snaživým talentům upravil cestu ke slávě a poctám, dobročinným nadacím věnoval obrovské částky. Zvláště ti nejchudší u něj vždy nalezli nevysychající pramen pomoci. Byl filantrop lidstva, opravdový přítel lidí."

Je lhostejné, zda se velikán z Judeje jmenuje Schiff, Sassoon, Warburg, Strauß, Rothschild, Mond, Bosel, Beith, Guggenheim, Kahn, Kohn, Kuhn nebo Löb. Jacob Schiff prostředkoval Japonsku půjčky na válku s Ruskem, „aby otřásl carskou říší". Stejně jako ne zcela podařenou revoluci roku 1905 v Rusku zásoboval penězi, „věnoval" na jaře 1917 – a jistě ne jen on sám – na příští převrat v Rusku další peníze, když byl car již připraven k uzavření separátního míru s Německem.

„Světový tisk" také nikdy nesměl chybět u oslavování a velebení židovských vrahů během systematického díla zkázy v Rusku. O metodách je zde zbytečné mluvit, protože je Židovstvo samo dodává v libovolném množství. Když „Frankfurter Zeitung" vychvalovaly Lenina jako „muže činu"[176] a tvrdily, že Rusko je „státem práce", pak „Berliner Tageblatt" nadšeně básnil o „pevné vůli Trockého-Bronštejna" a „odysseovském duchu Radka-Sobelsona", který „zápolí se všemi politickými proudy světa". Židovský list „Selbstwehr" v Praze přinesl následující charakteristiku Trockého-Bronštejna:

> „Jeho pevná vůle k moci vyvíjela obrovskou aktivitu. Snaha být všude prvním je základním rysem jeho bytí. Trockého osobní ‚já' a revoluce jsou totožné pojmy. Všechno, co bylo mimo revoluci, bylo také mimo jeho ‚já', a proto ho nezajímalo. Dělníci ho zajímali jenom jako nezbytný objekt jeho aktivit a revoluční činnosti, jeho kolegové revolucionáři pouze jako prostředek, jehož spolupůsobením je možné uskutečnit Trockého snahy."

Rovněž list „Jüdische Rundschau" s typicky lživým zaobalením vychvaluje své vlastní dílo zkázy v Rusku. Ohledně projevu „komisaře školství" Lunačarského píše:

> „Lidový komisař se nespokojuje pouhým výčtem úspěchů na poli umění a literatury, kde rozhodně nepřehání, nýbrž ustavičně také bojuje za pravověrný směr revoluce. Přesto však byl jeho projev pro politiky velice zajímavý. Dovoluje totiž nahlédnout do pevnosti systému, který důsledně a neochvějně pokračuje na cestě od pouhého ‚vládnutí' k ‚dobrému vládnutí'. K tomu je zapotřebí především pevné páteře, jasné teorie a vědecky podloženého světového názoru. Proto je z dlouhodobého pohledu nejdůležitější oblastí kulturní práce v nejširším smyslu slova. Z neomylnosti cesty toho muže, která má před očima pevný cíl výchovy k družbě národů, se může učit každý, kdo chce vybudovat stát na ideji."[177]

[176] *Frankfurter Zeitung*, 2. 5. 1922.
[177] *Jüdische Rundschau*, č. 94, 1925.

To je přece „nejenergičtější a nejuvědomělejší experiment“ novin „Berliner Tageblatt“, který je o „pátých narozeninách sovětské moci“ vychvalován takto:

„Včera byly páté narozeniny, první kulaté jubileum revoluce. … Na Rudém náměstí u kremelské zdi z červených cihel je postavena masivní řečnická tribuna. Na plošině za řečníkem je tolik místa, aby se tam mohli shromáždit kolegové, přátelé a hosté. Rudá kazatelna je pro masy symbolem vlády. Sovětská vláda nepotřebuje žádný sál a nekonečné, pompézní oslavy (má ke své práci požehnání celého Ruska), nýbrž náměstí tak obrovské, jako je Rudé náměstí v Moskvě, a na něm kazatelnu, tak jednoduchou a prostou, jak to vůbec jde, protože právě ta ukazuje, že všechna moc a čest přísluší lidu, ne vládě. … Na tribuně jsou přítomni někteří lidoví komisaři, špičky strany i kongresoví hosté, a všichni očekávají Trockého. Konečně přichází z kremelské brány Trockij v dlouhém vojenském plášti s malým doprovodem, s rozzářenou tváří a vystupuje na schody... kráčí těžkým, volným krokem, který stejnoměrně udržuje po celou cestu přes obrovské náměstí, zaplněné a oživené početným shromážděním. Jeho silueta se po celé pětisetmetrové trase stává stále výraznější a zřetelnější... spojuje se s historickými reminiscencemi. Mezitím se kazatelna pomalu plní. ... Klára Zetkinová, … Radek s malou dcerkou, která podědila čilost otcova ducha. … Nic nemůže změnit velkou pravdu, že se zde stal tělem nový smysl společenského soužití, neslučitelný s celým světem a dodnes mu utopicky cizí. Ale zde, v samém jeho středu, je bez otázek jasné, že stát ztělesňující slavnost koluje jen mezi organizovaným proletariátem a jeho vůdci, a že měšťáci zde už nejsou trpěni jako politická domácí zvířata.“[178]

Je to tedy „kazatelna“ židovského „mesiáše“! „Politická domácí zvířata“ jsou již jako „obětní zvířata“ zmiňována v „židovském zákonu“. Mesiánská říše našla své první uskutečnění v sovětském Rusku! Arthur Holitscher v listopadovém čísle listu „Neue Rundschau“ roč. 1921 pod titulkem „Karlovy Vary před Palestinou“ píše:

„Kdo měl to štěstí prožít události v sovětském Rusku srdcem i hlavou, toho musí i zde v Karlových Varech naléhavě napadnout překvapující paralela Moskva-Sion. Naše, v nejhlubší podstatě utopická, ale na pochopení zákonů vzniku a vývoje postavená kultura, připravená již německými věšteckými filosofy, byla utvrzena německými praktiky a organizátory. Ale na vrcholu hnutí vidíme bouřlivě dopředu se deroucí, osvobozené a geniální východní Židy. Vůdcem současného sionismu je Rus, profesor Weizmann, hlavními muži exekutivy jsou další Rusové Sokolov a Usiškin. Spolu s organizátory a budovateli Palestiny, Němci Ruppinem a Lichtheimem, představují jednotu, která je Židovstvem uznávána jako internacionála. Vždyť vedle internacionály Říma a internacionály Moskvy dnes existuje pouze třetí internacionála Sionu, která se z náboženských kořenů vyvíjí ve světskou velmoc.”

K tomu není co dodat, protože sovětská Moskva a Sion jsou jedno a to samé!

[178] *Berliner Tageblatt*, 19. 11. 1922.

2. část

„Finanční sionismus“

Způsoby vykořisťování

Bylo zapotřebí dlouhého působení antirasy na své hostitelské národy, než se jí podařilo dosáhnout požadované změny jejich „hospodářského myšlení“, což nakonec muselo vést i k zásadním změnám všech způsobů nazírání i právních pojetí. Eduard Fuchs říká:

„Nelze nadále podceňovat dosah skutečnosti, že všechny moderní samozřejmosti kapitalistického obchodu bez výjimky odporovaly dřívějšímu hospodářskému myšlení. Co je dnes pro každého obchodníka, ať křesťana nebo Žida, samozřejmým zákonem jeho jednání, co je považováno za obchodnicky naprosto korektní, to bylo původně v patnáctém až osmnáctém století cechovními řemeslníky a kupci pociťováno jako nepřátelský čin. Jinak řečeno, všechno, co Židé vykonávali pro pokrok, muselo být současníky vnímáno jako zaměřené proti nim. A každý nový a za nepřátelský chápaný čin tohoto druhu byl nejprve proveden Židy.“[179]

Slovo „pokrok“ je zde stejně nesmyslné jako „duchovní převaha“ kterou si vymyslel Sombart. Také Fuchs nechtě přiznává, že veškerá činnost Židovstva byla a je zaměřena na rozbití organických mezí. Píše k tomu:

„Mezi dnešním židovským bankéřem a dřívějším židovským lichvářem není v zásadě žádný větší rozdíl, protože činnost obou je principiálně naprosto stejná. Rovněž moderní bankéř především nedělá nic jiného, než půjčování peněz na zástavy. Zisk, který z toho má, rovněž není menší než ten, který shraboval někdejší lichvářský Žid, spíše naopak. Protože bankéř půjčování peněz na zástavu provádí na vyšším technickém stupni, je i jeho zisk často ještě neporovnatelně větší. A rovněž metody, jimiž bankéř zvyšuje svá aktiva, postrádají jakoukoli stopu sentimentality. Jediný rozdíl spočívá v tom, že rdoušení malých velkými dnes probíhá nehlučněji a skrytěji než dříve. Přesto nebo proto nemá moderní bankéř ve veřejném mínění tak špatnou pověst jako dřívější lichvářský Žid. Prostá příčina spočívá v tom, že v naší době se již monetární hospodářství beze zbytku prosadilo. Z toho pak nezbytně plyne, že

---

[179] E. Fuchs, *Žid v karikatuře*. Ukážeme si zde předpoklady, z nichž tento „učený“ národohospodář vychází, aby nakonec dospěl k velebení parasitismu v lidské podobě. Ukazuje se být „důstojným“ žákem svého „ctihodného mistra“ Karla Marxe. „Kultura dané historické epochy nikdy není ničím jiným než přímým vyzařováním hospodářských sil, které jsou v ní živé, i organizační formy jejího způsobu produkce. To znamená, že celý komplex myšlení, morálky tvůrčí síly i životních projevů je konec konců podmíněn stupněm rozvoje, na němž konkrétní doba uspokojuje své materiální potřeby – jídlo, ošacení a bydlení. Jak je daná doba produkuje a jak je konzumuje, na tom v poslední instanci závisí všechno ostatní, a poté se podle toho formuje i všechno duchovní.“

hromadění a zvyšování individuálních profitů se stalo pro všechny samozřejmým právem, tedy pro křesťany i pro Židy. Tím se všechny funkce monetárního hospodářství staly tak říkajíc ‚počestnými'. Za pohoršující platí tak nanejvýš neobratnost ve vydělávání peněz."[180]

Fuchs výslovně zdůrazňuje že „hromadění a zvyšování individuálních profitů" resp. podle Sombarta „bezmezná chtivost zisku" jednotlivce vždy byla a je možná pouze na účet celku, čímž je do hospodářského chování vnášena antirasou určitá změna hospodářského chování i odchýlení od původního hospodářského směru hostitelských národů. To však nemá svůj původ ve funkci peněz, které obsahují pouze možnost, nýbrž v parazitním rasovém založení Židovstva, jež této funkce zneužívá. A historie nám potvrzuje, že řečené změny musejí být na delší dobu ku prospěchu nikoli „křesťanům", nýbrž výhradně Židům – i když z nich mohou profitovat i jednotliví „křesťané". „Hospodářské chování" rasovým a pokrevním vědomím pojené antirasy je určováno výhradně jejím puzením po kořisti, které nemůže těžit ze svého přírodního prostředí, nýbrž výhradně z lidí. Proto je také instinktem řízené parazitní „smýšlení" od samého počátku zaměřeno na podvod. Židovstvem postupně dosažený rozklad ovšem ztěžuje všeobecné pochopení právě této okolnosti. Až v nestvůrných rozměrech to prokazuje samotná činnost dynastie Rothschildů v Evropě.[181] Touto „chtivostí zisku" ve spojení s podvodem pak oběhové centrály peněz, zvané banky, upadaly stále rychleji do rukou Židů a jejich působením se i všechny hospodářské vztahy hostitelských národů dostávaly do stále větší závislosti na Židovstvu. Z pouhého prostředku „regulace" oběživa se parazitními rasovými vlohami Židovstva stal prostředek k likvidaci národních ekonomik, k čemuž výrazně napomohlo šíření židovských „teorií" např. „klasika" Ricardo-Lewyho.[182]

Čím více pokročilo zaplevelení hostitelských národů Židovstvem, tím rozsáhleji se mohly uplatňovat jeho rasové vlohy. Burzy produktů, jejichž účelem by mělo být regulování trhu, se již dávno pomocí židovských peněz staly ve všech státech místy obrovitých spekulací. Rozšířením vykořisťovatelské základny se akciové burzy všech zemí staly ve skutečnosti židovskými „doménami podvodů", kde se soustavně a záměrně získávají obrovské profity na úkor vždy klamaného publika, a tím jen přispívají k dalšímu rozvracení národních ekonomik. Současně si tím hostitelské národy zvykají na nepřetržitou korupci, kterou „světový tisk" co nejhorlivěji podporuje. „Monopolizací" peněžního oběhu a tím i kreditů se Židovstvu otevřela možnost otřást základnou všech národních hospodářství, jak se to projevuje v Dawesově diktátu pro Německo, který je těmi samými příživníky německému národu vychvalován jako „rozvoj", ale ve skutečnosti je nanejvýš „rozvojem likvidace".

Společenský parasitismus se vyvinul v páchnoucí močálový květ „finančního sionismu", v parasitismus, chystající se jednat se svými nežidovskými současníky

---

[180] E. Fuchs, *Žid v karikatuře*.

[181] Bližší viz u B. E. Scheffera, *Der Siegeszug des Leihkapitals*.

[182] Také Ricardo-Lewy požadoval zrušení Anglické banky. Ve své době měl k dispozici „znalecký posudek", který mohl být anglickému lidu vnucen pouze použitím hrozeb a podvodů.

jako s pouhým objektem vykořisťování. Rathenau, který také snil o „odstranění evropských stavů“, proto volal po „zničení národního hospodářského principu“.

> „Válka z roku 1914 znamená především rozbití národního státu jako samostatné hospodářské jednotky,“[183]

napsal Trockij-Bronštejn roku 1914. A že to není možné beze změny i společenského bytí německého národa, Emil Ludwig-Cohn později triumfálně dodal:

> „Válka byla vedena k dodání takové moderní státní formy středu Evropy, jaká již panovala všude kolem Německa.“[184]

Ve „finančním sionismu“ jsou národy polapeny jako mouchy v pavučině. Jsou zde systematicky a ve velkém vysávány tak dlouho, až ztratí sílu a stanou se obětí „revolučního sionismu“. „Finanční sionismus“ ovládá státy včetně národních ekonomik až do jejich naprostého zničení. Ve svých jednotlivých vladařských oblastech vystupuje jako nadstátní moc. Tím národům vnucuje stále větší závislost na sobě, která jen dál napomáhá zostřování všech válek a otřesů, až nakonec pomocí „revolučního sionismu“ násilně vnutí společenskému životu hostitelských národů „poslední stupeň rozkladu“. „Finanční sionismus“ dnes tvoří všechny burzy a banky v New Yorku, Londýně, Paříži, Berlíně, Římě atd., i moc sovětů v Rusku, kde je identická s „revolučním“ a „politickým sionismem“, projevujícími se jako celkový „sionismus“.

Dawesův diktát – prostředek převratu

V Dawesově diktátu se „finanční sionismus“ projevuje otevřeně jako mezistátní a nadstátní mocnost. Spojenecké i přidružené vlády poklesly na pouhé dekorace, které ostatně v zásadě představovaly vždy. Za války zazníval ve Francii ze strany „francouzské“ sekce „světového tisku“ pokřik „L'Allemagne payera tout“ (Německo zaplatí za všechno) k vybičování klesající odvahy. Po uzavření příměří v Compiègne se tytéž požadavky ozvaly v anglickém „světovém tisku“. Miliony, možná miliardy se točily jako v šíleném tanci svatého Víta. Ve Versailles stál poznamenaný Lloyd George a tvářil se jako by nic, i když věc šla i na účet Anglie. Již neměl žádnou oporu v anglickém národě, který byl poblázněn „světovým tiskem“ stejně tak, jako se Francie třásla ve zlaté horečce – určené ovšem pro někoho jiného. V Německu podněcoval tentýž „světový tisk“ k stále stoupajícím nabídkám Spojencům a poznenáhlu připravoval německý národ na výši nikdy nesplnitelných reparačních plateb. Všeobecná pomatenost se šířila jako epidemie. Když v Anglii několik mužů obvinilo Lloyda George z příliš nízkých požadavků a také že byl Sirem Alfredem Mondem ovlivněn ve prospěch Německa, odpověděl jim:

[183] Trockij-Bronštejn, *Krieg und Internationale*.
[184] *Die Weltbühne*, č. 33, 1921.

„Ostrá kritika se obrací zvláště proti Siru Alfredu Mondovi, protože byl rovněž naším spolupracovníkem. Možná se kritici podiví, když jim řeknu, že Sir Alfred Mond ze všech členů kabinetu požadoval nejvyšší reparace a ujišťoval, že je Německo schopno jim dostát. Sir Alfred Mond rozumí obchodním a finančním záležitostem rozhodně lépe, než jeho kritici a ti, kteří si namlouvají, že mají znalosti o věcech, jimž nevěnovali ani pětinu času jako Sir Alfred Mond.“[185]

Po tomto konstatování již nikoho neudiví, že z vlivu a spolupráce Sira Alfreda Monda z Frankfurtu lze odvodit pamětní spis „Zvláštního výboru svazu anglických průmyslníků“ ze října 1921, který požaduje „kontrolu nad německým průmyslem“, „stanovení směru rozvoje německého průmyslu“, „vliv na vývoj německého obchodu jeho derivací“, atd.[186] – Otcovství bankéřů Rothschildů v Paříži a Londýně, Kahna, Warburga, Monda atd. na prosazení „reparačních“ ustanovení ve versailleském diktátu nebylo ještě dostatečně zhodnoceno. Objasnění všech souvisejících jednotlivostí naráží také na nepředstavitelné potíže v důsledku již dosažené závislosti všech národů na Židovstvu. Celá „reparační“ otázka dorazila tam, kam dorazit měla a odkud také vyšla – k představitelům „finančního sionismu“, seskupeným v jeho dočasném otrokářském úřadě na Wallstreetu v New Yorku. Na souvislé řadě Herzlem a Nordauem již „ohlášených“ světových konferencí byly kulisy – velmoci – odsunuty stranou a „reparační“ podmínky ještě zostřeny. 10. června 1895 si Herzl pro „rodinnou radu“ do svých Deníků zapsal:

„Povšimněte si, že příští evropská válka našim podnikům nemůže uškodit, spíše jim napomoci, protože všichni Židé tam na druhé straně svůj majetek dostanou do bezpečí. Ostatně jako investoři budeme již při ujednání o míru do toho mluvit a dosáhneme pro sebe výhody uznání diplomatickou cestou.“

V Londýně se bankéři odhalili jako momentální světovládci. Již dávno nemluví do věcí, protože je prostě diktují. Dosud jimi uražená cesta se ostatně nechá sledovat i podle některých dalších výroků. Když byl Rathenau 9. srpna 1914 povolán do ministerstva obrany, řekl tam, že se mu jedná o „záměrné vytvoření nového hospodářského systému“. Jeho chvalořečník Stephan Zweig k tomu správně dodává: „Devátý srpen byl dnem tajného rozhodnutí v této válce.“ – V Cannes byl pak Rathenau ještě jednoznačnější: „Cesta, kterou se chceme vydat, mně připadá správná: internacionální syndikát, a sice privátní syndikát.“ – Židovský list ohledně janovské konference psal:

„Dost možná, že konferencí ve skutečnosti začalo uskutečňování velké myšlenky, příprava zcela nového druhu vlády, technokratického, čistě hospodářsko-obchodního chování vlády.“[187]

Zcela správně! Když si mluvu židovského „intelektualismu“ převedeme do češtiny, pak je „technokratický druh vlády“ nebo „čistě hospodářsko-obchodní chování vlády“ totéž, co „rozbití národního státu jako samostatné hospodářské

---

[185] *Der Israelit*, č. 21, 1921.
[186] Podle P. Banga, *Deutsche Wirtschaftsziele*.
[187] Podle P. Banga, *Deutsche Wirtschaftsziele*.

jednotky“ společenským parasitismem prováděnými změnami sociálních podmínek všech hostitelských národů.

„Světový tisk“ se s neskrývaným triumfem přimlouvá za přijetí Dawesova diktátu, avšak zamlčuje, co vlastně znamená a k jakým následkům musí vést. Lež je znovu stejná: „Přijmout, abychom zabránili horšímu“; pravda by naopak zněla: „Přijmout, abychom tím spíše umožnili ještě horší.“ – „Revoluční sionismus“ v Německu se k podpoře prosazení Dawesova diktátu obrátil na Anglii, kde byl MacDonald právě ministerským předsedou. Když byl napadán, proč podporováním Dawesova plánu a locarnského paktu provozoval protidělnickou politiku, prohlásil:

> „Britská dělnická strana se již od počátku stavěla proti bezpečnostnímu paktu, a co se týká Dawesova plánu, nedalo se nic dělat, protože německá sociální demokracie požádala anglickou vládu o jeho prosazení.“[188]

Zmínění „sociální demokrati“ jsou judaizovaní domorodci, kteří se sami tlačí na jateční porážku, aby se tam naplnil jejich osud. Celý Dawesův plán sleduje pouze jediný cíl: Přetížení nesplatitelnými reparacemi, které bude mít za následek nekonečné zvyšování daňového břemena, vyvolání všeobecného zdražování živobytí, zvýšení výrobních nákladů i snížení odbytu, a zlikvidování výnosnosti německého hospodářství, což se pak má a musí – projevit i politicky!

O falšovatelské metodě, která vedla k přijetí Dawesova plánu, čteme u Helfffericha následovně:

> „Nejtěžší podmínky, které návrhům dávají přímo signaturu autora, jsou jednoduše zamlčeny přesně tak, jako se zavazují oči volovi, vedenému na porážku.“[189]

Bohužel i Helfferich zamlčel „honáky“ zmíněných „domácích i jatečních zvířat“ a jejich spřežence. O procesu samém i jeho zamýšleném rezultátu podle všeho neměl nejasno. Tím podivněji ovšem působí zamlčování pravdy o „aktivním faktoru“ společenského parasitismu.

Židovstvo nikdy nepochybovalo o tom, že proces zbavení Němců existenčních podmínek vyžaduje řadu let. Potřebný čas se však „finančnímu sionismu“ podstatně zkrátil Dawesovým diktátem. Však se ve „znaleckém posudku“ také říká:

> „Samozřejmě odmítáme záměr, aby Německo z pomocných zdrojů nejdříve plně uspokojilo své vnitřní potřeby, a dále že na jeho plnění (závazků diktátu) se použije pouze to, co bude vytvořeno na přebytcích. Německý národ se musí omezit na nejnižší možné minimum svých vnitřních potřeb.“

Naprosté „rozbití národního státu jako samostatné hospodářské jednotky“, které chystala válka z roku 1914, má pro Německo dovršit Dawesův diktát. Likvidace však může postupovat pouze po jednotlivých etapách. „Ministerský rada“ dr. Gahlberg ve svém projevu uvedl: „Transfer (peněz) si vyžádá novou reorganizaci hospodářství. … ta bude mít za následek odumření mnoha hospodářských odvětví, zaměřených na domácí spotřebu.“[190] – Jednatel prezidia Říšského svazu

[188] Podle P. Banga, *Deutsche Wirtschaftsziele*.
[189] Podle P. Banga, *Deutsche Wirtschaftsziele*.
[190] Podle P. Banga, *Deutsche Wirtschaftsziele*.

německého průmyslu, dr. Bücher, v Düsseldorfu prohlásil: „Přijetí plánu pro nás znamená přeorganizování na zcela nový hospodářský systém.“[191]

„V tomto ‚přeorganizování‘ je ta nejvlastnější příčina naší dnešní hospodářské krize. Ve službách řečeného přeorganizování a vnuceném odumření vnitřního hospodářství je podle Dawesova plánu především naše kreditní ekonomika, železnice, i finanční hospodářství. Podstatou krize je umrtvení vnitřního trhu jako páteře samostatného německého hospodářství. Projevy ochromení, jak je dnes máme především v zemědělství a které již zčásti dosáhly skutečné agonie, nejsou nijak náhodné a z hlediska Dawesova plánu nikoli neúmyslné.“[192] – Roku 1924 list „Times“ psal: „Posílené německé zemědělství by mohlo spotřebovat téměř celou německou průmyslovou produkci,“[193] což „Financial-Times“ přimělo prohlásit, že takový vývoj v Německu by byl „anglickým“ zájmům nesmírně škodlivý.[194] Účel řečených výměn kulis „génia přizpůsobení“ by dnes musel být zřejmý i slepému.

Na to byl „revoluční sionismus“ od počátku zaměřen.

> „Vyhlašujme válku nejen velkostatkům, ale i těm nejmenším rolnickým dvorcům.“[195]
>
> „Nemůžeme a nechceme zachovat drobné rolníky. … Když říkají, že do dvou let bude rolnický stav zničený, je to pro nás všechny ta nejradostnější perspektiva. … Lidský pokrok způsobí, že rolnická třída zmizí. Kdybychom jednoho dne měli moc naše požadavky bezohledně prosadit, pak bychom s těmito vlastníky přirozeně udělali krátký proces.“[196]

Jakmile je zemědělství ochromeno a na něj orientovaný průmysl „zreorganizován“ nebo „umrtven“, pak následuje na domácí trh odkázaná výroba, tj. protismyslný chorobný symptom, který je „odživotnělým myšlením“ aplikován na ještě neexistující „světové hospodářství“. Snaha všech národů a států po úplném zajištění svých potřeb by všude spolu se zostřující konkurencí a současném ztěžování dovozních možností v těchto zemích vedla k jejich podlehnutí. V Dawesově „zaplevelovacím posudku“ se píše:

> „Plán ztělesňuje zásadní princip v tom smyslu, aby si Německo v průmyslové soutěži nezjednalo žádné nedovolené výhody. … Tarifní politika zde není k povzbuzování průmyslu a obchodu, a hlavně ne k napomáhání německému exportu.“

„Posudek“ je vzorovou ukázkou rafinované padělatelské práce. Ukládá platby, které by bylo možné hradit jen stupňováním výnosů německého národního hospodářství, ale současně podvazuje nejen jakoukoli takovou možnost, nýbrž ničí přímo jeho základy. Po každém „zahalovacím záměru“ následuje „odhalující dodatek“, který první zcela připravuje o veškerý smysl. Jeden příklad za mnohé:

---

[191] Podle P. Banga, *Deutsche Wirtschaftsziele*.
[192] Podle P. Banga, *Deutsche Wirtschaftsziele*.
[193] Podle P. Banga, *Deutsche Wirtschaftsziele*.
[194] Podle P. Banga, *Deutsche Wirtschaftsziele*.
[195] *Sächsische Arbeiter-Zeitung*, 1890.
[196] A. Bebel, *Reichstagsreden*.

„Není třeba se domnívat, že tohoto zvyšování přebytků by bylo dosaženo na úkor německého národa zvýšením cen dopravy i všech tarifů. V zásadě k tomu může dojít hospodárnější správou samotných železnic.“[197]

„Později si ukážeme, že od války jsou tarify jak osobní, tak i nákladní dopravy drženy příliš nízko, a sice s úmyslem podporovat průmysl, obchod a zvláště zvýhodňovat německý export. … Je tedy nevyhnutelně nezbytná radikální změna v dosavadní železniční politice.“[198]

Příštím železničním komisařům se tedy ponechává úloha provést tarifní ustanovení, která by sama stačila k přerušení styků se zahraničním průmyslem, pokud by to bylo ještě potřebné. Záludný způsob, jakým je německá produktivita i chápání povinností zlehčováno, je rovněž příznačný. Tak například:

„Úředníci měli takový způsob myšlení, který není přehnané nazvat výrazem ‚velikášství‘. Považovali za žádoucí pro důstojnost Německé říše, aby železniční zařízení byla na velice vysoké úrovni… atd.“

Přijetím Dawesova plánu se německý národ sám vydal na pospas zkáze. Národní společenství bylo ošizeno o svou nezávislost stejně tak, jako bylo přelstěno a zbaveno práva na sebeurčení i vlastní způsob bytí. **Stát je zbaven státnosti a národní hospodářství prohospodařeno.** Kromě železnic se výhradním monopolem „finančního sionismu“ stala také měna a úvěr. Měna i úvěr byly odděleny od národního hospodářství a staly se nejhorším nástrojem jeho zničení. Příslušný institut si jako na výsměch ponechal označení „Říšská banka“, přestože už není ničím jiným než zvláštními „výsostnými právy“ vybavená filiálka Wallstreetu.

„Žijeme přece v epoše konstituované lži. Židé mají v Paříži banku, která jim přináší zlato, instituci, s jejíž pomocí pak diskontem ovládají většinu Francie. Z těchto kreditních operací však nemá stát jediný centim. A Židé ještě tuto banku nazývají „Banque de France“! … Banka má právo vydávat třikrát víc oběživa, než kolik vlastní kapitálu. … Lze si tedy snadno představit, jaké lichvářské zisky to představuje,“ psal Francouz Toussenel již roku 1845.[199]

Z polosoukromého, polostátního institutu se stala Říšská banka, z organického národohospodářského oběhu vyjmutý akciový podnik, přenechaný Židovstvu nikoli bez samolibých kulis. Vládě byl odebrán jakýkoli vliv na zmíněnou „Říšskou banku“, která jednoduše ovládá každý jednotlivý německý podnik poskytnutím nebo odmítnutím úvěru. Jde o institut, s jehož pomocí se nyní podle libosti urychluje nebo zvolňuje „umrtvení“. Říšská banka – která jí vůbec není – však vlastní výsostné právo neplatit státu odvody. „Nová banka jako ‚banka bankéřů‘ hraje roli sběrače daňových příjmů vlády,“ říká se v „posudku“, a proto jsou všechny úřady povinny odvádět jí všechny své příjmy. V čele tohoto institutu stojí komisař, „jenž musí být cizinec“ a který je přidělen generálnímu agentu pro reparační platby. Ten pak má právo „kontrolovat práci ředitelství banky do všech podrobností… Je přítomen zasedáním ředitelství banky a má neomezenou plnou

[197] *Amtliche Ausgabe des Auswärtigen Amts*, str. 26.
[198] *Amtliche Ausgabe des Auswärtigen Amts*, str. 81.
[199] Podle A. Rosenberga, *Die Hochfinanz als Herrin der Arbeiterbewegung in allen Länder*.

moc ve všech otázkách tisku a emitování bankovek…“ Jeho plná moc dovršuje moc železničního komisaře, který také „musí být cizinec“ a se zmíněným generálním agentem tvoří nedílný celek. Generální agent je dočasným neomezeným „suverénem“ naší „svobodné republiky“. Může zbavit platnosti německé zákony, může si vynutit vydání vládních dekretů, a v případě neplnění reparačních plateb má právo jakýchkoli zásahů. Může k tomu použít i vojenské síly, atd., slovem, může dělat všechno, co považuje za vhodné k zajištění nesplatitelných „reparací“. Tak jako jsou již zabavovány celní příjmy, čeká v několika málo letech k tomuto účelu stejný osud také Říšskou poštu, telefony a podobně na úkor všech poškozených, a jejich plné podřízení židovské správě. Všechno půjde stejnou cestou lichvářské zástavní půjčky, tedy cestou masového zbídačení národa „revolučním sionismem“![200]

V „zaplevelovacím (Dawesově) posudku“ se říká:

„Je mnohem snadnější ukládat německému hospodářství břemena, než určovat částku, která má být převedena do zahraničí bez jeho poškození.“

Tím máme zjištěno, že vynucené platby mohou být také prostředkem ke zničení i ostatních národních hospodářství. Aby se uklidnily rostoucí obavy v ostatních národech, mohou být reparační platby také „použity na nákupy vlastnictví všeho druhu v samotném Německu“. Z uloupených trosek hospodářství mohou být tedy německému národu vyvlastněny i další. Žádný strach, představitelé „finančního sionismu“ plně využijí k dosažení svého cíle pro ně tak příznivé příležitosti urychleného vyvlastňování jak v Německu, tak i mimo něj.

---

[200] Ohledně pověstí, které se vynořily v souvislosti s přítomností newyorského bankéře Otto H. Kahna v Berlíně, tisk hlásí: „K nejrůznějším pověstem v tom smyslu, že americký bankéř Kahn navrhl v Berlíně přeměnu Říšské pošty na akciovou společnost a předání dalších státních monopolů jako zástavy ke spolehlivému provádění Dawesova plánu, se nyní polooficiálně sděluje, že Khan sice jednal s ministrem zahraničí Stresemannem, ale členům vlády ani oficiálně, ani neoficiálně nic nenaznačil ohledně plánu na doplnění Dawesova posudku.“ (Noční vydání listu *Berliner Lokal-Anzeiger* z 19. 4. 1927.) Opravdu? – V celém německém národě jsou stále ještě „blázni“, kteří cítí, že Dawesův diktát byl lidu vnucen podvodem a hrozbami. Dawesův plán bude doplňován tak dlouho, až nebude co doplňovat a muži, kteří byli vydáni na popas sílícímu společenskému parasitismu, nebudou připraveni i v budoucnosti dále „plnit“ své „povinnosti“.

O bankéři Otto H. Kahnovi píše H. Ford v „Mezinárodním Židovi“ takto: „Schiffovým podílníkem na firmě Kuhn, Loeb & Co. je Otto H. Kahn, který je internacionalistou v ještě mnohem větší míře než výše jmenovaní a soustavně se zabývá tajemnými internacionálními záležitostmi. Narodil se v Německu, rovněž pochází z frankfurtské finanční školy, a má spojení s tamějším židovským bankovním domem Speyer. Jisté je jeho státní občanství – britské; není však bezpečně zjištěno, zda je rovněž německým a již i americkým občanem. Ještě pozoruhodnější je, že Kahn změnil svou víru, a přesto se s ním nejedná jako s odpadlíkem. Je vůdčím členem newyorského kahalu. V Paříži a na východ od ní se vydává za mluvčího americké finanční aristokracie, jímž není. Je mluvčím skupiny, která na mírové konferenci prosadila židovský program tak obratně, že ve východoevropských zemích zavládl názor, že Amerika je mocná semitská říše.“ – Před válkou i během ní byl tento v Mannheimu narozený „německý občan“ neznámé státní příslušnosti jedním z nejodpornějších válečných a protiněmeckých štváčů. Bližší viz v knize A. Rosenberga, *Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik*.

Anglický znalec ekonomie J. M. Keynes, který již ve Versailles vystoupil proti miliardovému podvodu, napsal:

„Dawesův znalecký plán je systém, neslučitelný ani s civilizovaností, ani s lidskou přirozeností. Proto každý vlastenecký Němec bude napříště považovat za svou povinnost dělat všechno k jeho odstranění.“[201]

„Světový tiskový orgán“, list „Neues Wiener Tageblatt“ velice otevřeně poznamenává:

„Všechny úvahy Ameriky o Evropě se točí kolem ústřední myšlenky velkého poválečného evropského inkasa, které musí být splaceno v příštích 10 anebo 20 letech. ‚Evropa musí platit!‘ Taková je samozřejmá železná unie hospodářství a státu, Wallstreetu, kontrolujícího internacionální kapitál, a Washington, který na této konstelaci spočívá, pak Evropu řídí a ovládá. Nejdůležitějším z dosud nalezených způsobů zajištění inkasa je Dawesův plán – možná je jenom vzorem, možná že jednoho dne zde bude Dawesův plán i proti Francii. Předběžně existuje pouze proti Německu – Společnost národů již není ničím jiným než inkasistou pro Spojené státy.“[202]

Jistěže bude takový plán proti Francii i proti Anglii, i když ne prostřednictvím stejných, společenským parasitismem vyvolaných událostí, ale dost možná Židovstvem již připravované války a následných revolt. Hjalmarem Schachtem prováděný projekt ústřední banky na zlatém standardu sleduje cíl usnadnění převodu Říšské banky do výhradní moci „finančního sionismu“.

Schacht, Hjalmar, „prezident Říšské banky“, také zednář jako Stresemann, „je vedoucím ‚německé hospodářské politiky‘ a také napadán v řadě časopisů i provokován všemi myslitelnými způsoby. Lóžový bratr však mlčí. Byl vyzván, aby žaloval. Schacht se ovládl a nežaloval. V listu ‚Völkischer Kurier‘ z 22. června 1925 nazval dr. E. Piechottka Hjalmara Schachta ‚otcem největšího podvodu století na německém národě‘, ‚původcem nejradikálnějšího vykořisťování lidu‘, a dodal k tomu: ‚Dr. Schacht si dosud nepovšiml, že ztratil i svou čest, protože již čtyřikrát nereagoval na obvinění, na veřejnou výtku, že je zločinec na německém národu a kat německého hospodářství. Protože se nikdy nepokusil podat žalobu pro urážku na cti, dáváme mu zde k tomu ještě jednou možnost.“ – Schacht se však nechopil ani této příležitosti. Nechápeme správně důvody, proč byl tak netečný k obviněním. „Pane dr. Schachte, nevzpomínáte si na zasedání kroužku šesti až sedmi přátel roku 1918 ve Friedrichstraße č. 100, a nevzpomínáte si ani na jinou schůzku v Schwanenwerderu roku 1919, kde bylo řečeno, že když se soukromé vlastnictví znehodnotí na poukázky na zboží (zlato), vyvlastní se mu tím bezprostředně i jeho hospodářská hodnota? Proto není třeba se tak dalece kompromitovat a požadovat přímou socializaci, protože ze strany peněz lze socializovat všeobecněji a přitom i radikálněji. … Nechcete si již vzpomenout, pane dr. Schachte, jak vřele a s plným pochopením jste stiskl ruku mezitím neblaze proslulému finančnímu řediteli Murviliusovi? Pane dr. Schachte, je to ošklivé, že vaši přátelé ztra-

[201] *The Nation*, 4. 10. 1924.
[202] *Neues Wiener Tageblatt*, 24. 2. 1925.

tili věrnost i víru, a nemlčeli o tak intimních rozhovorech. Vždyť i oni se podíleli na založení společností, vytvořených speciálně k tomu účelu, aby majetek německých závodů, Treuhandu atd., pocházející z válečných půjček, byl naprosto vybrakován a převeden do rukou šmelinářů. Není to přece poprvé, kdy vám to veřejně předhazuji.' – Hjalmar Schacht ani tentokrát nežaloval."[203]

Čtenář by si mohl pomyslet, že to k charakteristice naší doby stačí. My jsme však již tak podvedeni, obelháni a otupěni, že tito výtečníci ještě za svou činnost dostali děkovné dopisy od říšského prezidenta Hindenburga. Nástroj klamu, „světový tisk", se tedy – znovu osvědčil.

Obrovský podvod inflace jako souhrn všech poválečných opatření, vyvolaný „revolučním sionismem" a podporovaný „finančním sionismem", a „světovým tiskem" triumfálně ohlašovaný, zničil v Německu nezávislost středního stavu. Finanční kapitál nebyl znehodnocením sebeméně postižen, protože byl zajištěn na „zahraničních burzách", ostatních „filiálkách Wallstreetu". Znehodnocení státních půjček se rovněž nedotklo Židovstva, který bylo vždy jen vloženým prostředníkem, nikdy jejich vlastníkem. Avšak škody, způsobené tím celému německému národu, nelze ani přibližně odhadnout. Střední stav zahrnuje právě ty duchovně nejčinnější a nejnadanější vrstvy německého národa. V něm byl převážně zastoupen nordický element, který uskutečnil svůj vzestup do vyšších společenských vrstev. A byla to znovu tato vrstva, která se postavila proti domácímu převratu a zabránila definitivní zkáze zřízením sovětské moci v Německu. Zruinování středního stavu vedlo k poklesu porodnosti těch rasově nejcennějších pro budoucnost Německa. Inflační podvod byl umělý prostředek k urychlení procesu ztráty nordického ducha v německém národě. Zvýhodnil rozmnožení méněcenných na úkor cennějších pro národ, a rozmnožení Židovstva na úkor – všech! Zabraňoval a brání manželským svazkům, zničil existenci milionů, vyrval nejcennější elementy z národního celku a vehnal jeho početné příslušníky do marxistických bojůvek „revolučního sionismu". **Povýšil podvod na státní ústavu, zničil věrnost i víru, a vyvolal ochromení a otupělost vůči záměrně podporovanému všeobecnému rozkladu.** Znemravnění ještě dále výrazně pokročilo, velká část nejlepších sil německého národa byla vyřazena ze sebeobrany, ba naprosto zlikvidována. A pro všechny tyto oběti nejhroznějšího podvodu, který musí mít za následek smrt vlastního národa, nenašli všichni naši vědci jediné slovo, opravdu – ani jediné slovo!

Když byl střední stav umělou krizí připraven o své dřívější existenční možnosti, následovala tzv. „stabilizace měny", ustavičně podporovaná celým daňovým zákonodárstvím porevolučního státu, a nakonec pak Dawesovým diktátem, který znehodnotil vlastnictví zničením jeho výnosnosti. V čele se „světovým tiskem" se „revoluční sionismus" staral o stále pronikavější působnost zákonodárství v tomto směru. Otřesné příklady k tomu uvádí Bang ve své knize „Německé hospodářské cíle".[204] – Působí všechna tato opatření na změnu rasového složení německého národa? – Nejsou to všechno prostředky umělého ničení nordického vědomí? – Zá-

[203] *Weltkampf*, č. 23, 1926.
[204] V originále P. Bang, *Deutsche Wirtschaftsziele.*

měrný negativní výběr? – Neurychlují rasovou likvidaci? – Nepůsobí i sám Dawesův plán v tom směru? – Říšský ministr hospodářství 24. září 1924 řekl:

> „Musíme exportovat dobré zboží a kvalitní lidi. Takový vývoz je naším osudem.“[205]

Ano, je tomu přesně tak, i když jiným způsobem, než si „říšský ministr hospodářství“ představuje! Německo ztratí právě rasově nejcennější a nejsmělejší, převážně nordické elementy, které již kdysi osídlily Ameriku. Německo bude ochuzeno o svou jedinou nenahraditelnou hodnotu. Získat by se mohlo pouze tím, kdybychom takové „říšské ministry hospodářství“, „ministry zahraničí“, „prezidenty Říšské banky“ atd. sami co nejrychleji někam exportovali.

Rathenau dobře věděl, proč tak houževnatě obhajoval „tezi o plnění“. – „Ano, můžeme plnit, budeme-li chtít,“ řekl v nástupní řeči v Říšském sněmu po svém samozvaném jmenování ministrem zahraničí „Evropy“,[206] a když se ozvaly hlasité protesty, dodal: „Záleží jen na tom, jak hluboko lze nechat národ upadnout do bídy.“[207] – Pařížský „Progrès“ psal:

> „Jeho (Rathenauovou) oblíbenou myšlenkou je, že Německo musí po mnoho let žít co nejchudobněji ve všeobecném nedostatku na plné splacení své viny.“[208]

Bankéřský „komisař“ Říšské banky, Mc Garraf, se projevil zcela jasně na „banketu“ v New Yorku 1926 v řeči, která byla později popírána, pozměňována a překrucována:

> „Kdyby byli ochotni pracovat denně deset až čtrnáct hodin, aniž by se vyhýbali jakékoli práci, kdyby německá žena pomáhala jako kůň tahat naloženou pracovní káru, kdyby německý chlapec podle návodu svého otce pracoval na zahradě, pak by nechyběl úspěch, úroda by nezůstala na poli.“[209]

Pak bude – což Mc Garraf již neříká – německý dělník zcela vyvlastněn prodáním vlastní půdy pod nohama, pak bude – což Mc Garraf opět zamlčuje – znovu ošizen o pracně vydělanou ubohou mzdu novou, Dawesovým diktátem vyvolanou a již ohlašovanou krizí, pak je všechno – a to Mc Garraf také neříká! – jeden jediný podvod!

Konečně je německé hospodářství Židovstvem stisknuto jako ve svěráku. Dawesovým diktátem uložené a stále zvyšované platby se starají o naprosté zardoušení. Postupně také parazitní antirasa pracuje na pokračujícím znemravňování: „revoluční sionismus“ na rozmnožování a podněcování zbídačelých mas, „světový tisk“ se zase stará o klamání „judaizovaných domorodců“. Nejde jen o „stav zotročení“, nýbrž o proces revolucionalizace – tedy urychlené zaplevelení! Dawesův diktát bude nejprve splácen potem, strádáním a bídou, a poté krví, potoky krve!

> „Kdo za dvacet let přijde do Německa, kdysi nazývaného jednou z nejvíce prosperujících zemí světa, bude přepaden bolestí a smutkem. Velká města sta-

---

[205] Podle P. Banga, *Deutsche Wirtschaftsziele*.
[206] Takto jej nazval tajemník anglického Židovstva, Lucien Wolf.
[207] Stenografický zápis Říšského sněmu.
[208] *Progrès*, 17. 2. 1922.
[209] *Verl. Lokal-Anzeiger*, 16. 1. 1926.

rověku, Babylón, Ninive a Théby byla postavena z hlíny a rozbořila je příroda. Německá města nebudou stát jako rozvaliny, nýbrž jako polorozpadlé kamenné bloky, ještě zčásti obývané nuznými lidmi. Několik městských čtvrtí je rušných, ale bez dřívějšího lesku a živosti. Povozy se ploužÍ po rozpadlém dláždění, občas zakmitne blikavé světlo krčmy, silnice jsou děravé, lesy vykácené a na polích je vidět chudobné osení. Přístavy, železnice a říční průplavy jsou zchátralé a všude vidíš jen smutná obydlí, zvětralé vysoké stavby z časů velikosti Německa."[210]

Tato slova napsal Rathenau; znal již Talmudem „zvěstovaný" výsledek činnosti společenského parasitismu pro společenství „myslících zvířat". To jsou uskutečněné „samosprávné kulturní národy pod vládou transcendentní ideje", které ostatně popisuje i jinak:

„Generace, vyrostlé bez kázně a respektu, v nedostatku a bez chuti do práce, hledající jen prchavé požitky, žijící pouze planým řečněním bez nejmenších stop vzdělání. Duch se uchýlil do pousteven, lesy a přírodní bohatství jsou zpustošeny.

Co země po staletí budovala, shromažďovala a ochraňovala z ducha i hmoty, nyní na jejich místo nastupuje století boření, ničení a pustnutí. Běda stavbám a obrazům, knihám i zahradám! Běda řemeslné dovednosti, učenosti, vzdělání, technice, pracovitosti, řádu a pěstování!"[211]

3. část

„Revoluční sionismus"

Souhrn

U „sionismu" jako takového můžeme snad rozlišovat jednotlivé stupně resp. úrovně, ale nikdy ne rozdíly v podstatě. „Revoluční" tvoří naprostou jednotu s „finančním sionismem", jímž je samo řízeno. Likvidace existenčních podmínek všech národů se proto musí projevovat také ve všech oblastech jejich života. „Finanční sionismus" neničí jen národní hospodářství, ale také národní pospolitost v jejich státní formě. Přirozeného řádu zbavené národy antického světa přešly do demokracie, v „rovnost všech". V našem novém světě je demokracie „krutovládou peněz", která v rukou parazitní antirasy musí nezbytně vést k neomezené despocii. Demokracie naší doby je současně prvním stupněm zaplevelení národů Židovstvem, marxismus jeho dokončením.

Beztvará „mravní stoka člověka" zná jediný, sobě vlastní stav, protože je niterně mrtvá. A právě takto zvráceného člověka používá ve všech národech Židovstvo ke

[210] Podle E. Berga, *Die weltpolitische Kräfte der Gegenwart*.
[211] W. Rathenau, *Der Kaiser*.

svým cílům! Zatímco se ve svém blouznění domnívá, že vystupuje v zájmu „obšťastnění lidstva“, slouží ve skutečnosti stále rychlejšímu zaplevelování vlastního národa. Demokrati jsou tak nahrazováni sociálními demokraty, a ti pak konečně komunisty. Zcela dobrovolně sice řečené vytlačování neprobíhá, ale přesto postupuje s masivním přispěním do žádoucího stupně judaizovaných domorodců pod dozorem a vedením židovské „svůdcovské vrstvy“. O nějakém „vedení“ ke zkáze nelze při nejlepší vůli mluvit, a přesto je tato nesmyslnost bez protestu a odporu dále prováděna, a ti, kdo vědomě či nevědomě svůj národ podvádějí, jsou také sami podváděni. Jejich veškerý případný odpor se rovná bezmocným, křečovitým záchvěvům člověka, propadajícího se do bezedné bažiny. Celá taktika Židovstva spočívá v podpoře a urychlování judaizace, spojené se současným ochromováním sebeobrany v jednotlivých národech. V řečeném ochromování spočívá také „zajištění“ Židovstva, jeho „stará moudrost“, která jej chrání před eventuální reakcí nežidovských národů, ohrožujících jeho samotnou existenci. Proto také dochází k „dočasným řešením“, jimiž Židovstvo podporuje „momentálně přiměřený stupeň judaizace“ a uvážlivě nikdy naráz nepřepíná luk, dokud nejsou svérázné vlohy evropských národů dostatečně odchýlené, tj. zničené. Možnost odporu spočívá už asi jen v anglickém a německém národu, nejnověji také v moci se chopivšího fašismu v Itálii. Pokud správně pochopí své postavení a úlohu v dnešní národní politice, mohl by se stát jedním z nejnebezpečnějších protivníků Židovstva.

V roce 1871 zásoboval Rothschild penězi pařížskou komunu, které Marx věnoval nesmírně nadšený dopis. Přestože tehdejší Francie, jako snad i Španělsko, byla již dostatečně rozložena všemi evropskými národy, aby se tam mohlo dokončit zaplevelení rasovým chaosem ze strany Židovstva, ale pořád ještě byla obklopena věncem zdravých nordických států, které by v zájmu nutné vlastní obrany mohly zasáhnout. To by bývalo mohlo být pro Židovstvo nebezpečné a komuna Žida Leona Gambetty by mohla být rozdrcena. Dnes je tomu bohužel jinak. Všechny národy jsou vykořisťováním a lží otráveny, smrtelně onemocněly. Všechny národní pospolitosti upadly do pevné a hluboké závislosti na „finančním sionismu“ a jsou již v rozkladu. „Světový tisk“ pracuje naplno a ničení veškeré mravnosti přináší své ovoce. Ve všech národech je celkem otevřeně prosazován komunismus, který dnes v Rusku tvoří „stát“. Proto také mohlo v provolání karlovarského sionistického kongresu „židovskému národu ve vyhnanství“ zaznít:

> „Když přišla válka, stál náš šik pevný a vyzbrojený pro dílo národního vzkříšení. Byli jsme připraveni v době všeobecného ničení i budování naplnit naděje našeho národa.“

Válka nezuřila nadarmo – byla „nejzákladnějším a nejrevolučnějším výsledkem dějin“,[212] kdy bylo třeba „zničit silné, pro nás organicky nesnesitelné životní formy nežidovského světa“.[213] Nebezpečí odvetného úderu tím pro Židovstvo již téměř zmizelo. Navíc ke všemu zde máme ještě další „přeorganizování“. Jestliže zbavování států jejich státnosti zpočátku probíhalo jen vnitřním rozkladem, nyní k tomu

[212] *Jüdische Rundschau.*
[213] *Jüdische Rundschau.*

přistupuje ještě vnější, které se projevuje zdánlivě v „pozitivním“ zaobalení, ale je také jen rozkladem. Takto je ničivý rozklad realizován dvěma způsoby, které se vzájemně umocňují a urychlují, srovnatelnými s Dawesovým plánem, spojeným s úvěrovou blokádou. Tím druhým je Společnost národů, která pracuje na umlčení národních společenstev a poskytuje oporu výhradně stále se šířícímu společenskému parasitismu ve všech národech.

Zednářstvo a pacifismus

Je-li stejnorodost vzhůru se deroucího života záludně překroucena na rovnost, je tím chaos povýšen na modlu a morální bahno prohlášeno za ráj. „Bratrské lidstvo“ jako druhový svéráz popírající výsledek činnosti zednářstva, je jenom velebením chaosu!

V rámci předkládané práce je zcela nemožné podrobně se zabývat zhoubnou činností „humánního“ zednářstva, převracejícího a ničícího každou rasu, každý národní duch. Zednářstvo je v nejvyšší míře nemravné, protože popírá každému druhu vlastní mravnost předstíráním jakéhosi „idolu lidstva“. Pro svůj nesmírný význam, který již v životě národů získalo, je zde samozřejmě nelze přejít mlčením. Bližší údaje k tomu jsou ve spisech Wichtla,[214] Rosenberga,[215] Müllera von Hausen,[216] atd. V jejich dílech jsou podrobně vyvrácena všechna zednářská tvrzení a odhaleny nejhlubší souvislosti.[217]

Heslo „Volnost, rovnost, bratrství“ Francouzské revoluce pochází z tajných konventů a kruhů „humanitárního“ bratrstva, které své kabbalistické obyčeje převzalo ze synagogální služby nikoli bez hlubšího smyslu a příčiny. V těchto tajných spolcích byla pěstována jedovatá setba, která tak krvavě vyústila ve Francouzské revo-

[214] F. Wichtl, *Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik.*

[215] A. Rosenberg, *Das Verbrechen der Freimaurerei.*

[216] Müller von Hausen (píšící pod pseudonymem Gottfried zur Beek; pozn. editora), Veröffentlichungen des Verlages „Auf Vorposten“.

[217] Sem patří i spis Karla Heise *Die Entente-Freimaurerei und der Weltkrieg* (*Dohodové zednářstvo a světová válka*), v němž je uvedeno obrovské množství dokladů lóžové činnosti za války. Kniha má podtitul „Ein Beitrag zur Geschichte des Weltkrieges und zum Verständnis der wahren Freimaurerei“ (Příspěvek k historii světové války a pochopení skutečného zednářstva). Jak je však již z toho zřejmé, jinak cenná sbírka materiálu trpí naprostým nedoceněním příčinných souvislostí mezi rasou, národním svérázem a mravností, a stejně tak chybějící schopností rozlišovat mezi rozvojem a úpadkem, což pak všude působí velice rušivě. Důkazní materiál knihy nicméně vrhá také jasné světlo na zednářské „naděje“ Hjalmara Schachta, že pomocí jím založené „cedulové banky“ zavede v Německu měnu s anglickým názvem. Tím jako přechodným stupněm mělo být obyvatelstvo přivykáno na nadstátní měnovou jednotku, kterou by se nakonec dospělo k čistě „internacionální“, tj. židovské „světové měně“. Vnější označení měny by bylo zpočátku ještě zachováno, ale měnová suverenita německého státu by již byla Dawesovým diktátem přenesena na soukromý židovský bankovní syndikát. O dalších zamýšlených měnových manévrech viz drobný spis A. Rosenberga „*Die Hochfinanz als Herrin der Arbeiterbewegung in allen Länder*“.

luci, a to k výhradnímu prospěchu Židovstva. Od té doby setba pronikala stále hlouběji do zednářstva všech zemí, které se jí zmocnilo jako vynikajícího omamujícího a ochromujícího prostředku. Dnes je ve vedoucím postavení zednářstva všech zemí Žid nebo na Židech zcela závislý Nežid, jako např. Philippe Berthold. Zásady zednářstva lze shrnout stručně takto: „Odstranit mezi lidmi všeho druhu rozdíly je velkým dílem zednářstva,“[218] říká velmistr Velkého Orientu. „Budou odstraněny všechny rozdíly postavení, víry, názorů i vlastí, udělejme z ‚celého lidstva‘ jednu ‚rodinu,‘“ říká se dále. Že jí však může být pouze souhrn zbastardizovaných lidí v rasovém bahně a nad tímto chaosem vyčnívající parazitní antirasa, to je už samozřejmě zamlčeno! „Velký Orient Francie vydal manifest, v němž se říká: „Všechny lóže spojily své síly k zachování revoluce, budou všude jejími přáteli a ochránci, musí rozdmychávat její plameny a zapalovat duchy, a podporovat příslušnou horlivost ve všech zemích všemi dostupnými prostředky.“[219]

Žid Issak Crémieux, ministr, velmistr Velkého Orientu a vedoucí „Alliance israélite universelle“ roku 1861 v pařížském projevu řekl:

> „Musí přijít a rozvíjet se mesianismus nové doby. Jeruzalém nového řádu, svatě spočívající mezi Východem a Západem musí nastoupit na místo dvojí říše císařů a papežů. Sotva Alliance Israélite zahájila svoji činnost, již můžeme všude vidět stopy její působnosti. Neomezuje se pouze na náš vlastní kult, obrací se ke všem, chce proniknout do všech náboženství tak, jako pronikla do všech zemí. Národnosti musí zmizet! Náboženství musí zaniknout! Izrael ale nikdy nezanikne, neboť tento malý národ je vyvolencem Božím.”[220]

Časopis „Archives Israélites“ krátce poté konstatoval:

> „Nyní se všechno změnilo! Vznikl kvetoucí svaz, který je přijímán nejmocnějšími trůny, vždy připraven zastupovat naše práva a bojovat se všemi lidmi, kteří jsou zároveň nepřáteli naší rasy, osvícenosti a svobody.“[221]

Od „ministra“ Isaaca Crémieuxe přes bankéře Allegriho k dnešnímu velmistru Velkého Orientu Francie vede přímá linie.

Za Crémieuxových časů stál v čele italských zednářů židovský bankéř Adriano Lemmi. Po něm se velmistrem Velkého Orientu Itálie stal římský starosta, Žid Ernesto Nathan, který rozpoutal nejzuřivější štvavou kampaň proti Německu. Jeho projevy byly šířeny v mnoha milionech exemplářů a říká se v nich: „Zednářstvo si přálo válku po boku svobodných národů!“ Když se Žid a zednář „baron“ Sonnnino stal italským ministrem zahraničí, dodatečně konstatoval židovské dílo:

> „Itálie ještě nevstoupila do války, ale pod vedením barona Sonnina zaujala v několika měsících místo v čele Spojenců a stála jim pevně po boku ve všech úspěších i osudu.“[222]

---

[218] Podle A. Rosenberga, *Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten*.
[219] Podle A. Rosenberga, *Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten*.
[220] *Archives Israélites*, č. 25, 1861.
[221] *Archives Israélites*, č. 14, 1867.
[222] *The Jews among the Entente Leaders* (*Židé mezi předáky Dohody*), Londýn. Není určeno pro veřejnost!

Není divu, protože tam kromě něj byli také Židé a zednáři Luigi Luzatti, italský ministr financí, a Barzilai, vlastně Bürzel z Terstu, ministr bez portefeuille a později ministr pro dobytá italská území. „Berliner Tageblatt“ v roce 1923 poznamenal:

„Po celou tu dobu byl proticírkevní duch, který zavládl Itálii, duchem zednářstva, výkvětem národa. … Dříve všemocné, později pak svými záhadnými vztahy k Francii v letech 1914 a 1915 těžce kompromitované italské zednářstvo…“[223]

Takový naříkavý tón nasadil „Berliner Tageblatt“ po zahájení Mussoliniho boje proti zednářstvu. Proto také nepřekvapil ani nezdařený atentát na něj v listopadu 1925, který byl inspirován lóžemi. V jednom ze spiklenců, Quagliovi, se ozvalo svědomí a plán prozradil. Zaniboni, generál Capello a další byli zatčeni. „Quaglia vypověděl, že Velký Orient Francie prostřednictvím Torrigianiho, toho času velmistra Velkého Orientu Itálie, a generála Pepinno Garibaldiho předal dva miliony franků bratru Zaniboniho. Ten později ještě požadoval padesát tisíc lir, které z větší části sehnal sám Capello. Pařížské prozednářské noviny „Ere nouvelle“ bratra Herriota z 27. října, tedy deset dní před atentátem, ohlásily probodení Mussoliniho dýkou, což mělo zřejmě být pro „všechny bratry světa“ znamením, že se proti vzpurnému fašistickému vůdci něco plánuje. … Je pozoruhodné, že ve stejnou dobu měla také vypuknout revolta ve Španělsku, být svržen Primo de Rivera a vyhlášena republika. Rovněž zde vedly stopy do Paříže k Velkému Orientu Francie, s nímž také vůdce „španělských“ revolucionářů, Žid Blasco Ibanez, byl v nejtěsnějším spojení.[224] – V pondělí 1. března přinesl list „Berliner Tageblatt“ výzvu k vraždě Mussoliniho pod titulkem „Mussolini musí být odklizen!“ a s podtitulem „Americký požadavek“.

„Bývalý americký ministr spravedlnosti, nyní člen komise pro lidská práva Společnosti národů, George Wickersham, v projevu před newyorským Harvardským klubem prohlásil, že Mussolini je největším nepřítelem světového míru, Itálie je sužována absolutní tyranií, a nyní se Mussolini snaží uskutečnit ofenzívu Spojenců proti Německu. ‚Duce‘ zřejmě vidí pro sebe hrozící nebezpečí a proto chce vyvolat sympatie italského lidu. S výzvou ‚Mussolini musí být odklizen!‘ pak skvělý řečník zakončil svůj projev.“[225]

Po nezdaru prvního atentátu selhal i další v březnu 1926, po němž následoval nový. Fašismus a Mussolini jsou nebezpečím pro „světový mír“ a „lidstvo“, ale židovští katani ruského lidu Trockij-Bronštejn, Zinověv-Apfelbaum, Radek-Sobelsohn, Stěklov-Nachamkes atd. jsou „mesiáši“, kteří z tribuny tiše naslouchajícím masám – kdeže, vlastně „politickým domácím zvířatům“ – kážou o „státu dělníků a rolníků“ a o jejich vlastní likvidaci. Taková je velká židovská lež a Židovstvem (za nos) vedené zednářstvo. Mussolini je nepřítelem „na lidstvu páchaného podvodu“, protože je přítel svého lidu!

Nezůstane však ani při třech dosavadních pokusech o zavraždění Mussoliniho. Židovstvo dá peníze a zednářstvo vhodné nástroje. Ty se konečně nechají vždy

[223] *Berliner Tageblatt*, 8. 3. 1923.
[224] *Der Weltkampf*, č. 24, 1925.
[225] *Berliner Tageblatt*, 1. 3. 1926.

koupit! Zde je na místě malá připomínka. Bezprostřední příčinou světové války bylo zavraždění rakousko-uherského následníka trůnu, arcivévody Františka Ferdinanda. Atentát tehdy spáchal zednářský lóžový spolek „Narodna Obrana“. Peníze pocházely z Paříže a Londýna. O zavraždění následníka trůnu rozhodl Grand Orient de France již roku 1912![226]

A ještě další odkaz na zednářskou „budovatelskou činnost“. O založení československého státu vypráví rabín dr. A. Stern pod titulkem „Židé u kolébky Československé republiky“:

> „Jestliže se odvolávám na Benešovy materiály, pak musím konstatovat, že začátek hnutí za naší republiku je stále ještě zahalen temnotou, takže se někteří mohou domnívat, že republika byla překvapujícím výsledkem versailleské konference. Naproti tomu zde musí být poukázáno na zásluhy českého Žida Freunda z Brandýsa nad Labem o naši samostatnost. Pařížská Aliance přátel Francie má Žida za svého předsedu, a právě tato Aliance vytvořila československý stát. Senátor Freund-Deschaps, Žid Wedeles a Srbek byli bankéři, kteří prosadili české hnutí. Také tiskový agent Köpel a Kudernac, první tajemník prezidenta Beneše, byli členy Aliance, která na veřejnosti vyjadřovala své sympatie Francii. … Hybnou silou byl dr. Beneš, který se snažil navázat spojení na francouzskou republiku, v čemž mu upravoval cestu Freund a pomáhal mu i v počátečních finančních potížích. Freund i Žid Wedeles obětovali každý sta franků na osvobozenecké hnutí. Díky jejich prostředkování se také podařilo udělat Masaryka docentem na oxfordské univerzitě. Drobné dary, na nichž se podílel i Srbek, však stačily jen pro počáteční dobu. Záhy byl potřebný milionový rozpočet a tak byly ve Francii a Anglii opatřeny úvěry, o jejichž výši nejsou dodnes žádné přesné informace. Možná by o tom mohli něco sdělit pánové Wedeles v Paříži a Rothschild v Londýně. Nemělo by to být chápáno jako indiskrétní odhalení, nýbrž jako nesporný důkaz toho, že my židovští občané, kteří jsme z drobných kamínků skládali mozaiku republiky, máme v ní nárok na plná práva. Mám radost, že se mně dostalo příležitosti zapsat: Na položení základního kamene republiky si nepomíjející zásluhy získal také židovský stavitel.“[227]

Tedy ještě jednou a správně česky: Židovstvo se v Rakousku zcela vědomě dopouštělo velezrady a vlastizrady s cílem otřást a pohřbít mnohonárodní stát. Proto se Židovstvo spojovalo s nacionálními silami, které rovněž pracovaly na rozbití dualistické monarchie, a připoutalo k nim i zednářstvo, které samo řídí. **Československý stát je tedy „dočasným řešením“.** Zajímavé je zde rovněž přiznání, že se prostřednictvím obou Židů, Freunda a Wedelese, stal Masaryk

---

[226] K bližšímu viz F. Wichtl, *Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik*, a také K. Heise, *Die Entente-Freimaurerei und der Weltkrieg*. – Heise vypočítává dlouhý přehled „neobjasněných“ vražd rukou zednářstva, protože v něm je „dovoleno zabíjet“. Jedním důkazem za všechny je přiznání vraha Ciganoviće v sarajevském procesu s atentátníky na arcivévodu Františka Ferdinanda.

[227] *Slovenská národná jednota*, 1. 2. 1923.

docentem v Oxfordu. Pokud jde o reference o Rothschildovi, mohly by zde být uvedeny ještě zcela jiné, než výše naznačené.

Zednářstvo odcizuje vzdělané kruhy resp. společensky výše stojící „výkvět národa“ ve všech zemích jejich přirozené povaze předstíráním rozkladného „idolu lidstva“ a poskytováním materiálních výhod, říká „Berliner Tageblatt“! Je tedy dvojnásob nemravné. Celou svou „stavitelskou činností“ klade ovšem zednářstvo základy k činnosti, která ve svém posledním důsledku povede k likvidaci jej samého. Co „bratři“ Berthelot, Masaryk, Beneš, Schacht, Stresemann atd. „sejí“, to mají sklízet „bratři“ Trockij-Bronštejn, Zinověv-Apfelbaum, Litvinov-Finkelštejn atd., jak to již bylo uskutečněno v Rusku a co jim připravili „bratři“ Miljukov, Maklakov, Izvolskij atd.

Přestože Židovstvo plně ovládá zednářstvo, považovalo za vhodné založit i čistě židovské lóže, spolky, řády atd., do nichž není přijímán žádný Nežid. Vedle „Alliance Israélite Universelle“ existují „Synové Abraháma“, „Makabejští“ atd., ale nejdůležitější z nich je řád „B’nai B’rith“ se sídlem v Chicagu, který má sám více než 80 000 členů. Jen v Německu provozuje osmnáct lóží, zahrnujících přední židovské novináře, bankéře, politiky, rabíny a pod. Významným členem řádu je již zde zmiňovaný rabín Baeck vedle bolševika Oscara Cohna. Ve vedení řádu pod předsednictvím Žida Krauße, nyní Cohena, nacházíme znovu všechny známé židovské politiky jako jsou Morgenthau, bývalý americký velvyslanec v Turecku a potom činný ve Společnosti národů, dále Brandeis, „proslulý“ člen nejvyššího soudu a přítel Wilsona, Warburg, Elkus, Schiff, Marshall a mnoho dalších. List „Jewish Chronicle“ uvádí, že „mezi všemi židovskými podpůrnými organizacemi zaujímá B’nai B’rith první místo“. Na dvacátém výročním shromáždění anglického „distriktu“ řádu roku 1921 bylo rozhodnuto se „ztotožnit se světovým sionistickým hnutím“.[228]

V pamětním spisu G. Karpelese k pětadvacetiletému trvání řádu B’nai B’rith se říká:

> „Idea zednářství vyšla z naléhavé vnitřní potřeby Židovstva, stejně jako že za jeho zakladatele platí Šalamoun z nejvznešenější krve Izraele. Také slova, hesla a označení zednářstva jsou z největší části převzata z hebrejštiny.”[229]

Řád B’nai B’rith jako režijní výbor Židovstva, přidělující role, je zde vyjádřen dokonale. V řádovém listu z května 1926 stojí psáno:

> „Na Fond obnovy Palestiny hodlají američtí Židé shromáždit patnáct milionů. Uplatňuje se také mocné hnutí mezi americkými souvěrci, kteří velkou část této sumy poskytují nově vznikajícím a velmi slibným koloniím v sovět-

---

[228] *Jüdische Rundschau*, č. 45, 1921.

[229] Bližší o obyčejích zednářstva, z vážných důvodů tajených před veřejností, obsahuje spis E. Ludendorffa *Vernichtung der Freimaurerei durch Enthüllung ihrer Geheimnisse*.

Na doplnění svého podání ze zednářských spisů zveřejnil E. Ludendorff v listu *Deutsche Wochenschau* ze 23. 10. 1927 další „tajemný“ obyčej zednářstva pod titulkem: „Freimeurerschurz und symbolische Beschneidung“ (Zednářská zástěra a symbolická obřízka). Nechutný popis tohoto „symbolického aktu zušlechtění“ si zde odpustíme. „Duševní obřízku“ nežidovského „učedníka královského umění“ nelze dokonaleji vyjádřit než tímto obřadem.

ském Rusku. Velkorysý filantrop Julius Rosenwald přispěl celým milionem“ … atd.

Znovu „paralela Moskva-Sion“, tj. Sion v Moskvě!

Co provádí zednářstvo v užším kruhu „intelektuálů“, to se snaží parasitismus dělat ve velkém měřítku. Světonázorově však není mezi nimi žádný rozdíl. Nositeli parasitismu v národech jsou rovněž Židé, kteří používají na sobě závislých zednářů nebo jiných vydržovaných figurek, aby se sami neobjevovali příliš často na veřejnosti. Při vypuknutí války našly tyto snahy své vyjádření ve „Svazu nové vlasti“ v Německu, kde hned také začaly svou neblahou činnost. Hnací silou zde byli Židé „von“ Temper-Laski, Gumbel, Anita Augspurgová, dr. Goldscheid, Fried, Broda, Bernfeld, atd. Později se ze Svazu stala „Liga za lidská práva“. (Není mi známo, zda k ní náleží i „Svaz pro lidská práva“ profesora Magnuse Hirschfelda.) V každém případě však sdružuje všechny vydržované postavy jako jsou Förster, Schücking, Gerlach, Quidde atd., které našly smysl života v pomlouvání a vykořeňování vlastního národa. Ve svých snahách jsou přirozeně vydatně podporováni předními muži „světového tisku“ Georgem Bernhardem, Theodorem Wolfem, Siegfriedem Jacobsohnem, atd. Parasitismus je všech svých kulis a ozdob zbavené zednářstvo.[230]

Příklad spolupráce odhalil francouzský šéfredaktor ve spisu „Za kulisami francouzské žurnalistiky“.

> „Platí zásada nedávat úplatky samotným novinám, které nakonec bez užitku skončí v kapsách vydavatelů, nýbrž je lépe udělat si jimi ochotné novináře, kteří z toho mají značný prospěch a podle starého přísloví ‚koho chleba jíš, toho píseň zpívej‘ tím horlivěji slouží ‚spravedlivé věci‘!“
>
> V Bernu byly za tím účelem založeny „Freie Zeitung“, deník toho nejodpornějšího druhu. V redakci seděli novináři se širokým svědomím jako Grelling (autor „J’accuse“ a podobných pamfletů), Röselmeier, Fernau a Stillgebauer. … Podléhali přímému vedení Maison de la Presse (v Paříži) a vynikali zejména v záměrném překrucování skutečností, vynalézavém výkladu dokumentů a vymýšlení krvavých hanebností Němců. Švýcarská vláda byla vůči takovému řádění bezmocná. Je třeba ještě připomenout, že americký bankéř Otto Kahn přispěl na založení ‚Freie Zeitung‘ 50 000 dolary.“

Newyorský bankéř Otto H. Kahn je švagrem Felixe Deutsche, který si dělá takové starosti o sovětské Rusko. „Potíráme křesťanský stát do všech důsledků,“ psal rabín dr. Jacob z Dortmundu, člen „státu oddaného“ „Ústředního svazu německých státních občanů židovské víry“. To je pravda – celá parazitní a instinktem spojená antirasa nikdy nic jiného nedělala! Již Napoleon to dostatečně jasně vyslovil.

[230] V oficiálně publikovaných „Směrnicích pro zednářský život“ vídeňské velkolóže ze 30. května 1923 se mj. říká: „Duchovní činnost jednotlivých stavebních hutí je třeba programově řídit směrem ke smiřování národů,“ což patří do programu každého zednáře, protože je „od prvopočátku vyslovený parazit za všech okolností, v každém případě a bez výjimky!“ – Ze spisu F. Hergetha, *Aus der Werkstatt der Freimaurerei und Juden im Österreich der Nachkriegszeit* (*Z dílny zednářů a Židů v poválečném Rakousku*), který důkladně pojednává rakouské poměry.

Jako další doklad těsné souvislosti poslouží výtah z dopisu velmistra Velkého Orientu Francie, Žida Wellhofa, lóži „Vycházející slunce“[231] v Norimberku:

> „Světový mír vyžaduje, aby se co možná nejrychleji uskutečnila přeměna feudálního a vojensky drilovaného Německa v demokratickou republiku nebo – lépe řečeno – návrat popruštěného Německa k duchu předbismarckového ‚starého Německa‘. Tvůrci tohoto díla vedou strašlivý boj, který je v Německu až příliš málo znám. Učenci, kteří jsou ozdobou své vlasti, jako Einstein, dr. Förster a Nikolai, jsou pronásledováni a pomlouváni, a další obhájci spravedlnosti jako Gerlach a Gumbel jen stěží unikli smrti, která již dostihla Liebknechta, Rozu Luxemburgovou, Kurta Eisnera, Gustava Landauera, Futrana a Hanse Paasche.“[232]

Máme zde znovu pěkně pohromadě jednotnou židovskou frontu od Einsteina přes Rozu Luxemburgovou až po Salomona Kosmanowského, zvaného Kurt Eisner, kteří sledují danou linii počínaje Wellhofovými „bratry“ jako třeba Chaim Weizmann s vydatnou pomocí „bratra“ Trockého-Bronštejna a „hřbitova národů“.[233] – Zaplevelení všech národů se tedy musí uskutečnit co nejrychleji, jinak by „tupá zvířata“ nakonec mohla zavětřit „jatky“, kam jsou zcela záměrně vedena.

Demokracie a parlamentarismus se zvláštním zřetelem k Francii

> „Kdekoli a kdykoli vstoupil Žid do arény dějin, vidíme stejný obrázek jako při proniknutí Židů do světového hospodářství a obchodu. Rebeluje proti obvyklým formám a svým intelektualismem i úžasnou agilností ničí až dosud vládnoucí klid a mír. Důležitější však je skutečnost, že Žid nerebeluje jen na počátku svého vystoupení, nýbrž ustavičně. Taková byla samozřejmě role Žida v každé zemi i když otevřeně vstoupil do politiky a zůstala takovou dodnes. Ustavičným rebelováním v politice proti zavedeným formám je rozmetal – nezbytně se stal dynamitem v politických dějinách národů. Nezničil však jen staré formy, tížící jeho agilnost, nýbrž vyvinul i nové a hybnější, které odpovídají nervozitě rozvinutého monetárního hospodářství. Není nijak přehnané, když řekneme, že např. moderní parlamentarismus má prostřednictvím Židů svůj specifický ráz. Nemůže tomu ani být jinak, protože moderní parlamentarismus má modernímu kapitalismu odpovídající a politicky od něj neoddělitelnou formu,“[234]

---

[231] V originále „Aufgehende Sonne“; pozn. překl.

[232] *Weltkampf*, č. 29, 1926.

[233] Srovnej na konci naší knihy otištěné biblické představy ze zednářského pramene. – Pozn. překl.: „Völkerfriedhof“ (Hřbitov národů) je ironický novotvar podle „Völkerbund“ (Společnost národů).

[234] E. Fuchs, *Der Jude in der Karikatur*.

píše Eduard Fuchs. Bez ohledu na „důmyslné“ podsunutí jen jinými slovy potvrzuje, že judaismus a rozklad jsou jedno a to samé, že tedy i parlamentarismus je pouze přechodným jevem v rozkládání kultury a mravů! „Celý systém je jediná veliká lež,“ říká stručně Lagarde. Teprve současné partajnictví otvírá nástupní prostor „revolučnímu sionismu“. Disraeli, který seděl jako žába u pramene veškeré lóžové činnosti Židů, sám přiznal, že revoluce 1848 v Německu je dílem Židů, i když tehdy ještě nenaplnila všechny jím hýčkané naděje a očekávání. „Mohutná revoluce, která se v tuto chvíli v Německu připravuje a není ve skutečnosti ničím jiným než druhou (a podstatně větší) reformací a o níž v Anglii nemá nikdo zatím ani tušení, se rozbíhá zcela pod patronací Židů.“

Odtud také založení konzervativní strany v Prusku Židem Stahlem dostává poněkud jiný dosah a význam, tedy nezbytného „dočasného řešení“. Pod zdáním činnosti pro německý národ ji nutí do svěrací kazajky, která pak umožňuje další podvratný útok. Lagarde toto soustavné rozkládání nazval „smrtelnou chorobou“ německého národa. Samotná strana se pak vzdává půdy, na níž potom vůdci liberalismu, Židé Bamberger a Lasker, vnutili národu zlatou měnu a obojetný charakter dřívější Říšské bance vůči Bismarckovi. „Dnes máme k našemu neštěstí státní kreditní monopol, jenž stále více svírá hrdlo hospodářství. A k našemu stejně tak velkému neštěstí máme kromě toho i soukromý měnový monopol, který také státu stále více kroutí krkem,“ píše Bang.[235] A také že tento proces, který byl odedávna vytouženou cestou Židovstva, jen dovršuje zaplevelení, vidíme z bombastické chvály, kterou „světový tisk“ prokazuje Bambergerovi k jeho stým narozeninám. „Berliner Tageblatt“ psal:

> „Dva hlavní pilíře německého hospodářského života, Říšská banka a zlatá měna, v zásadě vytvořil Bamberger a také je úspěšně hájil před útoky agrárního sobectví. Charakter Říšské banky jako soukromého institutu, který se ve svém zásadním významu prokázal právě v posledních letech, byl ustanoven na jeho radu.“[236]

„Zásadní význam“ plně pocítil německý národ v inflačním podvodu. List „Vossische Zeitung“ soudil:

> „Reforma německé měny se svými dvěma opěrnými sloupy, Říšskou bankou a zlatou měnou, je nemyslitelná bez Bambergerovy rozhodující spolupráce.“[237]

Takto tedy „finanční sionismus“ napomohl k rozšíření „revolučního sionismu“.

FRANCIE

Eduard Fuchs ve svém díle dále uvádí:

> „Každá francouzská vláda byla podporována speciální židovskou kapitálovou skupinou, tj. zcela určitým bankovním domem. Tak Ludvík Filip zpočátku bankou Lafitte – tomuto domu děkuje za svůj trůn – a později Rothschil-

[235] P. Bang, *Deutsche Wirtschaftsziele*.
[236] *Berliner Tageblatt*, 21. 7. 1923.
[237] *Vossische Zeitung*, 21. 7. 1923.

dem. Za Napoleona III. byl finančník Pereira vedle Rothschilda hospodářskou základnou císařské politiky, atd. Za takových podmínek se boj proti Židům nemohl sjednotit, protože část obyvatelstva, která stála při vládě – jednou to byli maloměšťáci, jindy drobní rolníci – byla vždy z organizovaného boje proti Židovstvu jako celku vylučována, protože Židé tvořili část jejich společníků. A tak porážka daného vládního systému ve Francii nakonec vždy vedla zase jen k výměně právě panujícího bankovního domu. K charakteristice únorových dnů 1848 řekl Proudhon velice výstižně: ‚Naši Židé se jen vyměnili.' Po státním převratu 1851 a 1870 po 4. září se konec konců také jenom vyměnili Židé.“[238]

Toto zjištění ještě vhodně doplňuje A. Rosenberg v jedné ze svých knih:

„Socialista Proudhon mohl ještě říci pravdu, jak bylo výše uvedeno, protože nevisel na zlatých nitkách. Také generace, v níž vyrůstal Jaurès, se zpočátku snažila vystupovat proti feudalismu burzy. V devadesátých letech se v kabinetu odehrála řada vzrušených debat, jimiž se zabýval i tisk, a židovské pány burzy začaly znepokojovat.

Např. list ‚Petite Republique Socialiste' mluvil o ‚pochmurném zákeřníkovi Reinachovi“, o ‚kosmopolitní svini' z ‚hnojiště Arthur Meyer a Reinach' atd. 7. srpna 1894 si noviny stěžovaly, že není týdne, aby nevypukl nový justiční skandál, v němž se stále opakují jména Reinach, Hertz, atd. Edouard Drumont tehdy platil za čestného spisovatele, za ‚jednoho z mála nezávislých autorů, které tisk vůbec má'. Socialistický poslanec Rouanet prohlásil, že ‚Drumontovo dílo navždy přetrvá.' Ve svých knihách Drumont odhalil Lesseppse, Erlangera, Donona, Ephrussiho, Hertze i Rothschilda. Jeho díla zůstanou důležitými dokumenty, bez nichž by naše historie zůstala vnukům nepochopitelná.' Nad čachry bankovního domu Pereira se roku 1895 strhla v parlamentu pod Jaurèsovým vedením hotová bouře. … když Rouanet prohlásil, že třetí republika stvořila ‚židovský feudalismus'.

Avšak takový boj netrval dlouho. Jednoho dne bankovní dům Pereira prostě koupil socialistický list ‚Lanterne'. Po něm následoval ‚Petite Republique Socialiste'. Pan Rouanet, který ještě krátce před tím antisemitu Drumonta ukazoval jako jednoho z předních francouzských historiků, oněměl a mlčel jako hrob. A pan Jaurès, jenž židovské burzy zcela správně označoval za nepřátele společenského pokroku, náhle vyjádřil své opovržení nad ‚ohavností antisemitismu'. Jaurès, který se ještě roku 1894 nechal uvolnit z kabinetu, protože kritizoval ‚kosmopolitní bandu' a mluvil o ‚blescích Jehovových, vypouštěných panem Reinachem', byl najednou zticha jako myška, opustil své skromné obydlí v Quartier Saint-Sulpice a přesídlil do exkluzivní čtvrti. Od té doby již Jaurès nebyl vysokým financím nebezpečný. Millerand-Cahen dostával jako ‚socialista' ročně svých 200 000 franků ‚podpory' od velkého finančního institutu a později se dokonce stal prezidentem hokynářské republiky i jejím šovinistickým zastáncem. Socialista Viviani se oženil se Židovkou Hirschovou. Bývalý socialista Briand se pak

[238] E. Fuchs, *Der Jude in der Karikatur.*

rovněž vyklubal jako představitel buržoazie, a hlavní socialistický (dnes komunistický) tiskový orgán ‚L'Humanité' přešel do rukou židovského direktoria Levy-Brahn, Levy-Brühl, Dreyfus, Leon Picard, Salomon Reinach, Blum, Sachs, atd. Poslední nezvratný důkaz skutečnosti, že se marxistické vedení nejenže dostalo do hospodářské závislosti na židovských financích, nýbrž že jimi bylo přímo koupeno, nám podává nikdo menší než Theodor Herzl, zakladatel světové sionistické organizace. Ve svých Denících k 26. únoru 1901 píše: „Nad ránem mě konečně napadlo, kdo by měl přednést interpelaci ve francouzském parlamentu: Rouanet, o němž mi r. 1895 v Salcburku Leven (předseda Alliance Israélite Universelle) vyprávěl, že dostává peníze za své prožidovské projevy.' – A o několik stránek dál Herzl píše:

‚Dopis od Nordaua o negativním výsledku jednání s poslancem Gérardem, který měl interpelovat o tureckých potížích s přistěhovalectvím do Palestiny. Bérard však chce dojednat setkání Nordaua s ministrem zahraničí Declassé, což Nordau odmítl jako bezúčelné. Píši Nordauovi, aby se obrátil na Rouaneta, a Declasséhо si ponechal v záloze.'

Marxistický poslanec byl tedy za peníze k mání na všechno. A zjevně i pan Declassé. … Krátce před začátkem světové války projevil Jaurès něco jako pozdní lítost. Psal totiž: ‚Směřujeme k válce, která musí být vybojována k uspokojení ohavných žádostivostí, a také proto, že pařížské a londýnské burzy na ni spekulovaly.' Záhy poté jej agent pařížské burzy zavraždil v Cafe Croissant. ‚Vlastenecký' vrah byl osvobozen, zatímco jako na výsměch byly Jaurèsovy ostatky v listopadu 1924 převezeny do Pantheonu."

Tout comme chez nous! Povrchně pozorováno, a přece něco zcela jiného, tj. projevy zaplevelení jsou stejné, avšak liší se pozadí, na němž se uskutečňují. Od „nezměrných" zisků „židovské emancipace, od Francouzské revoluce, následné vlády Napoleona, „restaurace" až po Napoleona III. se rasové složení francouzského národa zásadně změnilo. Ztráty krve v revoluci i následných napoleonských válkách zasáhly téměř výhradně nordický element, který se od té doby již nikdy neobnovil. Industrializace i růst velkých měst s přílivem rasově méněhodnotných pak už jen urychlily rasovou proměnu francouzského národa. Stále silnější počet východních, mnohdy však i dočasně západních elementů, napomáhal křížení a vnesl do Francie naprostý chaos. Stoddard uvádí jako příklad přibližný odhad vědce Davenporta. „Konstatuje, že podle počtu tisíce úspěšných absolventů Harvardu v dnešních číslech mělo být jen patnáct potomků z deseti tisíc v Bostonu žijících Rumunů, ale za dvě století by jich již bylo sto tisíc!"[239] Tím by byl národ již zcela jiný. I když tento příklad nelze jen tak bez dalšího aplikovat na celý národ, přesto je zde alespoň podklad ke srovnání. Od Francouzské revoluce uplynulo přes 130 let, a Francie z roku 1800 má s Francií roku 1925 jen velmi vzdálenou podobnost. „Grande-Nation" (velký národ) je pouhým předstíráním rasového chaosu, který již vlastně není národem a žije pouze z „Glorie" (slávy) své minulosti. Madison Grant říká:

„Náboženské války výrazně oslabily nordickou aristokracii a vyhubení vyšších tříd urychlily revoluční a napoleonské boje.

[239] L. Stoddard, *Der Kulturumsturz*.

Přežívající šlechta, zbavená politické moci i velké části hospodářské základny, ztrácela rychle hrdost a spáchala stavovskou sebevraždu míšením své krve. Jedním z výrazných rysů části současné francouzské šlechty je východní a středozemní ráz.“[240]

„Válečné ztráty základu národa smrtí, zraněním či nepřítomností ve vlasti se ve Francii projevily velice zřetelně. V letech 1891-1892 k povinné vojenské službě povolaní byli z největší části potomci válečné služby neschopných nebo z jiných důvodů neodvedených z německo-francouzské války. V Dardone tyto ročníky vykazují o sedm procent více neschopných vojenské služby než na severu. V ostatních kantonech bylo toto nešťastné pokolení o coul menší, než rekruti předcházejícího roku, a počet neodvedených pro tělesnou slabost vzrostl z obvyklých 6 na 16 procent!“[241]

Günther, vycházející z bádání Francouze Lapougeho, dochází pak ke stejnému závěru:

„Napoleon, i přes svou malou postavu pocházející z langobardské šlechty, dokázal po revoluci za sebou strhnout všechny válečníky, které tehdy ještě Francie nabízela, a také je z největší části zasvětit bitvám a smrti.

Francouzi současné doby jsou z antropologického hlediska zcela jiní lidé než ve středověku a dokonce ještě i v renesanci… Změnil se i duchovní směr Francouzů. Jejich způsob myšlení a nahlížení politických, religiózních, morálních, ba dokonce i literárních otázek je zcela jiný než dříve. Rozdíl je tím viditelnější, čím více se prosazuje chátrání mravů a institucí vyšších stavů působením nižších. … V citovaném článku Lapouge uvádí, že východní rasa také velice rychle zalidňuje oblasti kdysi západní rasy.“[242]

„Stačí porovnat tzv. poesii šantánu s lidovým básnictvím středověku a máme před sebou duchovní úpadek,“ cituje Günther dále Lapougeho. V naprostém a dobrovolném zaslepení všem uvedeným vědcům uniká další proces, skutečná příčina „chátrání“ a „úpadkové poezie“, kterou je stručně řečeno sexuální stimul.

Francouzská šlechta ochotně přijímala příslušníky „kdejaké“ cizí rasy, jen když přinesla „peníze“, říká Američan Grant. Honoré de Balzac toto „ochotné přijímání“ nepřekonatelně vypodobnil ve svých dílech, protože „rasou“, která „přinášela peníze“, byli samozřejmě Židé. Pozlacený úpadek horních vrstev Francie probíhal rychlostí zákona o volném pádu. Každá změna vládního systému, uvádí Eduard Fuchs, znamenala vedle výměny bankovního domu současně i hlubší proniknutí Židovstva do státní správy a tím přirozeně i do společensky nejvyšší vrstvy, do francouzské šlechty. Almanach francouzské šlechty by dnes obsahoval prakticky téměř jen takovou židovsky pozlacenou vrstvu. Bylo by rozhodně jednodušší uvést několik dosud existujících výjimek. Francouzská šlechta je dnes stejná historická vzpomínka jako kasty v Indii. Ty sice dál existují, ale lidé jsou jiné rasy, a stejně tak i francouzská šlechta již svým „zbastardizováním“ není šlechtou. Vrcholné období Francie bylo snad ještě v rytířství za Jindřicha IV. a Františka I. Za Ludvíka

[240] Güntherem nazývaný „západní“.
[241] M. Grant, *Der Untergang der großen Rasse.*
[242] H. Günther, *Kleine Rassenkunde Europas.*

se již projevoval celý úpadek i přes vnější mocenské postavení. Kardinál Richelieu sjednotil národ potlačením jeho nejcennějších elementů. Otřesení vládního systému po revoluci „finančním sionismem“ vedlo také k úpadku středního stavu ve Francii. Příznačný typ francouzského „střadatele“ i německého „šosáka“ ukázal již Balzac. Postupné hodnocení člověka podle peněz přimělo společensky vyšší vrstvy k napodobování skutečných představitelů vykořisťování. Duchovní ochromení ze strany zednářstva zasáhlo ve Francii veškerý „výkvět národa“, pokud ten již není výhradně reprezentován Židovstvem. Proto ani šlechta, ani měšťanstvo nepodniklo žádný vážnější pokus o obranu před pokračující judaizací. Byli z něj eliminováni ještě před tím, než zpozorovali vlastní úpadek. Zmíněný proces byl usnadněn ještě tím, že Žid svým západním rázem krve byl v románských zemích méně nápadný a čistě vnějškově obtížněji rozeznatelný než ve více nordických národech. A tak vyšel pokus sebeobrany z marxistického tábora, což je vlastně sám o sobě protimluv. Jeho vůdci sice rozpoznali příčinu takových poměrů, avšak nepostřehli, že i jejich vlastní programová základna je jen důsledkem této působnosti. Tím ovšem jen Židovstvo chrání a podporuje „finanční sionismus“. Taková činnost se navlas podobá počínání tibetských, mongolských a podobných kouzelníků, kteří bláhově věří v poražení protivníka zaklínáním jeho stínu.

„Teprve v osmdesátých letech, kdy se ‚rozkladný proces‘ středních vrstev ve Francii vystupňoval ve stejně dlouhodobou hospodářskou krizi jako v Německu, došlo k jasně vyhraněnému antisemitskému hnutí,“ píše velký opěvovatel Židovstva Eduard Fuchs. Jak takový pokus skončil, to jsme si již ukázali. Zde si jen zcela všeobecně promluvíme o dalším taktickém prostředku parazitní antirasy k zamezení sebeobrany ve všech národech. Theodor Herzl velmi správně usoudil, že antisemitismus v obyvatelstvu ustavičně sílí, protože jeho příčinu nelze odstranit. A jelikož to vědělo a ví i Židovstvo, projevila se jeho „stará politická moudrost“ v tom, že Židé začali pronikat do jeho vedení a tím případné nebezpečí zažehnávali.

„Kdyby Action Française neexistovala, museli bychom si ji vymyslet,“ tvrdil cynický, židovskou stranou ve Francii šířený spis, který však byl zase rychle stažen z oběhu.[243] – Francie je ovládána Židovstvem, které s pomocí „světového tisku“ a zednářstva vždy vystrkuje do popředí takové osoby, které jsou mu momentálně prospěšné bez ohledu na to, jak se jmenují.

Jak již bylo řečeno, současná státní forma Francie neodpovídá skutečnosti zaplevelení francouzské rasové směsi Židovstvem. Francie je již dlouho zralá pro sovětskou moc, a Židovstvu by nečinilo nějaké zvláštní potíže ji také v krátké době prosadit. Francouzská politika již po padesát let naprosto neexistuje, zato však židovská pod francouzskou vlajkou, zneužívanou k předstírání domorodcům národních francouzských zájmů a historické tradice pro své vlastní cíle! Všechno, co se dnes o francouzském národě vypráví, je pouze historická legenda. Naši historici, kteří dodnes neumějí pochopit vliv Židovstva na národy a jejich dějiny, mohou své úvahy o „dědičném nepříteli“ nordického původu klidně uložit do rakve vedle Helénů starověku. Za čistě geografickou a jazykovou jednotou vězí zcela jiné síly.

---

[243] *Le droit de la race superieuree.*

Nekonečnou řadu důkazů nám o tom podává již samotné působené Crémieuxe ve Francii.

„Poincaré po válce jako senátor a budoucí premiér přijal k audienci ředitele židovské tiskové kanceláře ve Francii, Heinricha Braunsteina, a přislíbil mu svou podporu Židovstvu. List ‚La Peuple juive' z 21. června 1921 oznámil, že po této rozmluvě pan Braunstein v kruhu politiků a novinářů prohlásil, že byl zmíněním přijetím nadšen. A dopisovatel časopisu ‚Die Zeit' přinesl interview jistého sionisty s Raymondem Poincarém, v němž se senátor vyslovil pro přistěhovalectví Židů do Francie a dodal, že ze Židů se rychle stanou francouzští vlastenci. ‚Nebezpečí antisemitských výtržností ve Francii neexistuje,' uzavřel projev Poincaré, ‚protože sebemenší takový pokus by měl za následek ty nejtvrdší tresty.' O postoji Poincarého tedy není sebemenších pochyb a jeho důsledky se projevují ve stále rostoucím počtu pronikání starousedlých i nově přistěhovaných Židů do nejrůznějších úřadů. Tak např. pan Heuglé, šéf úřadu administrace, byl jmenován státním radou. Alžírský Žid Dadoune byl jmenován podprefektem ve Florence, Levy-Brühl se protekcí mocných finančníků stal tajemníkem francouzského práva. Jistý pan Kahn se stal prokurátorem v Melunu, pan Alphendery byl zase jmenován viceprezidentem soudního tribunálu v Seine. Dále je třeba dodat, že v rozpočtové komisi francouzské republiky seděli na rozhodujících místech tři Židé, socialista Leon Blum, bývalý ministr financí Lucien Klotz a židovský velkošmelinář z Polska, Bokanowsky. Ten byl také jmenován hlavním referentem o francouzském státním rozpočtu. Později jej Poincaré udělal ministrem námořnictva…

Okamžitě po příměří seděl nepoznán v Essenu jako francouzský zástupce a špicl pro celé Porúří Žid Aaron. Když začala jednání o německém odstoupení po obsazení Porúří, tu se náhle tento do té doby téměř neznámý pán náhle představil a nastoupil namísto dosavadního francouzského komisaře. Veškerá tisková propaganda je v Porúří v rukou čtyřčlenné komise. Jak zjistil pařížský list ‚Vieille France' (26. 4. 1923), jsou z těchto čtyř – tři Židé. … Dodáváme, že dva velící generálové v obsazeném území – Simon a Levy – jsou také Židé, a ‚Vieille France' přiznává Němcům právo chovat se antisemitsky, protože ve francouzských jednotkách nemohou vidět nic jiného nežli žoldáky vysokých židovských financí."[244]

„O pánech Lionu Meyerovi, státním podtajemníku obchodního námořnictva, a generálním tajemníkovi (premiéra Herriota) Alexandru Israelovi jsme si již řekli. Dále byli jmenováni tři naši souvěrci jako kabinetní šéfové tří ministrů – v ministerstvu spravedlnosti Henry Levy-Ullmann, profesor práva na pařížské univerzitě, doktor práv Marcel Lehmann jako státní tajemník obchodního námořnictva, a René Raoul Strauß jako prefekt. Další dva byli jmenováni za sekční šéfy, advokát Mosse na ministerstvu vnitra a městský rada Georg Levy-Bauer na ministerstvu práce. A konečně také početní Izraelité plní různé další funkce. Např. (advokát) Marcel Kahn je šéfem

[244] A. Rosenberg, *Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik.*

zvláštního sekretariátu pro tiskové techniky, profesor Marcel Abraham a advokát Pierre Samson jsou jmenováni státními tajemníky ministerstva obchodního námořnictva a Gerhard Strauß pro válečné loďstvo.“[245]

„Za členy nejvyššího poradního výboru pro obchod a průmysl byli ‚jmenováni‘ Židé André Citroën, pařížský průmyslník, Hughes Citroën, prezident ‚Chambre syndikale‘ a obchodník s diamanty, dále George Maus, předseda Federace maloobchodníků Francie, George Schwab, pařížský průmyslník, atd. … Koncem listopadu 1924 postoupil René Worms do úřadu státního rady, kde již dříve seděli ‚pánové‘ Jacques Heilbronner a Georg Cahn jako zpravodajové a ‚pánové‘ Mayer-Reinach, Pierre Seligmann a Henry Weil jako přísedící. Židovský senátor Schrameck se stal referentem o rozpočtu ministerstva vnitra, R. Levy referentem pro ‚osvobozená území‘ atd…“[246]

Francouzské státní instituce se postupně staly soukromými ghetty. Nyní jsou také srozumitelnější slova „ctihodného“ generála Dawese: „Kdyby Francie nevstoupila do Porúří, nemělo by Německo Dawesovy zákony.“ – Na povel Židovstva napochodovali Francouzi do Porúří oslabit Německo – i sebe samé. List „Jewish Chronicle“ ovšem roku 1923 lhal, jako když tiskne:

„Bez francouzského vtažení do Porúří by nacionální socialisté v Mnichově uspořádali pogrom.“[247]

List „Matin“ již předem preventivně prohlásil:

„Naše vojenské mise, které již tolikrát zachránily výše zmíněné oběti před nenávistí vřící Evropou, již vědí, co mají dělat.“[248]

K čemuž ještě předtím „Journal“ hlásil z Berlína:

„Naši diplomati a důstojníci, pobývající služebně v Berlíně, se tam stýkají jen s několika bohatými Izraelity.“

Díky takovému stavu věci pak mohli také vůdci „politického sionismu“ rozehrát Francii proti Anglii v otázkách podpory mandátu o Palestině. Záležitost spočívala přirozeně v tom, nejen již ovládnutou Francii, ale i dosud relativně nezávislou Anglii smluvně zavázat a připravit o suverenitu.

Ze všeho však ani zdaleka nevyplývá, že by francouzští domorodci měli před sebou nějakou dobu hájení, a že by Francie nebyla Židovstvem nadále vháněna do ještě hlubší závislosti na „finančním sionismu“. Jinak by totiž Židovstvo a vykořisťování nebyly jedno a totéž! V roce 1926 bylo rasově smíšené obyvatelstvo Francie podvedeno první inflací – prvním krokem k nacházejícímu Dawesově diktátu pro Francii.

Rozšíření Francie na velkou Francii, tj. udělení plného občanského práva obyvatelům všech kolonií, ať už jsou žluté, hnědé nebo černé, je další zcela záměrný krok Židovstva k zajištění rasového chaosu ve Francii jako trvalého stavu. Je to plně srovnatelné s udělením římského občanského práva Caracallou všem obyvatelům

[245] *Jüdische Pressezentrale Zürich*, č. 299, 1924.
[246] A. Rosenberg, *Die Hochfinanz als Herrin der Arbeiterbewegung in allen Länder*.
[247] *Jewish Chronicle*, 2. 3. 1923.
[248] *Matin*, 3. 7. 1922.

tehdejší rasové žumpy. V našem případě byli evropští obyvatelé Francie obratným předstíráním politických a mocenských cílů definitivně připraveni o svou budoucnost. Tím se tato „francouzská“ vláda stala nemenším evropským nebezpečím než sovětsko-judejská. Všechno jde ruku v ruce se snahou o vytvoření aliance s Francií a Německem v čele proti Anglii a Itálii, na níž židozednářské kruhy již dlouho pracují. Jako vábnička se Němcům doporučuje stěhování do francouzských kolonií a jejich osídlení na stejném stupni jako černoši. Opravdu pěkná, znamenitá myšlenka zvrácených mozků a jejich přisluhovačů, hodná těch, kteří mají takové zkušenosti s przněním rasy – nejlépe by učinili, kdyby se sami odebrali někam do Senegalu. V tomto roce uzavřené italsko-španělské spojenectví je k tomu dalším krokem. Mussolini se svou politikou nachází nikoli mimo, nýbrž uprostřed kruhu takových snah. Ve stejné době právě list „Times“ v Londýně oslavoval anglicko-španělské sblížení. Blahovolná neutralita Francie a Německa ohledně sebeobrany Anglie před sovětským Ruskem má vyvolat německo-francouzské spojenectví. Pokud by se to mělo stát skutečností, potom bude anglická sekce „světového tisku“ tlachat o kontinentálním bloku, ohrožujícím Anglii, čímž bude evropský konflikt nevyhnutelný. V nejhorším případě si lze vždy pomoci i jinými prostředky jako třeba při zavraždění arcivévody Františka Ferdinanda. Sovětská Judea je však vyvoleným dědicem všech těchto snah!

Pokud nepostačí ani všechna dosavadní „pokojná“ opatření, budou „domorodá nemyslící zvířata“ vehnána do nové evropské války, v níž mohou klidně vykrvácet. „Světový tisk“ již národům namluví jejich „nacionální“ důvody a dalšími podvody se postará o to, aby beznadějně judaizované masy přivedl až k poslednímu stupni, k „revolučnímu sionismu“. Z takové války se pak může snadno stát nová světová válka i proti „Prusům Východu“ a přeživší pak mohou zjistit, že zmíněná válka byla „nejzákladnější a nejrevolučnější událostí v dějinách židovského národa“ od rozboření chrámu. Hvězda Sionu definitivně vyjde; **„Spojené státy Evropy jako základna budoucích Spojených států světa“ se stanou skutečností – a „národy zmizí“.**

> „Věřme, že společné úsilí židovských zástupců v zemích Dohody bude symbolem větší jednoty, která se zrodí po válce, nikoli se záměrem ničit a rozbíjet, jak bylo v dané chvíli nevyhnutelné, nýbrž s cílem vytvořit lepší a šťastnější svět, v němž budou vládnout hebrejské ideály práva a spravedlnosti.”

Těmito slovy končí úvod brožury „The Jews among the Entente Leaders“ (Židé mezi předáky Dohody). Obdivovat „hebrejské ideály práva a spravedlnosti“ je každému v sovětské Judeji dovoleno. A „větší jednotu“ zmíněného „lepšího a šťastnějšího světa“ nám již Rathenau vychválil, doporučil a také hned popsal.

Versailles a Společnost národů

Historie versailleského diktátu nebyla ještě napsána, protože dodnes se o něm jenom lhalo! Dostatečně objasněna není nejen spoluúčast Židovstva na jeho uskutečnění, ale ani celý vliv Židů na jeho ustavení. Již povrchní pohled na osoby, vystupující ve Versailles spolu s vědomím závislosti několika málo tam přítomných Nežidů na „finančním“ nebo „revolučním sionismu“, vede k potvrzení jak Nordauových, tak i Herzlových slov. Vlastně se může v tomto případě mluvit o „míru“ jako synonymu diktátu Židovstva všem národům!

Na versailleskou konferenci se Woodrow Wilson dostavil se 156 poradci, z nichž bylo „pouze“ 117 Židů, jak nás informuje Henry Ford, a mezi nimi se znovu nacházeli všichni Kahnové, Straußové a Warburgové.[249] Diktát právě podepsavší „francouzská“ vláda vystupovala navenek v osobě Clemenceaua a jeho soukromého tajemníka Mandela (přesněji Rothschilda). Anglii zastupoval známý David Lloyd George se svým osobním tajemníkem Sassoonem. Nechyběl tam ani Sir Alfred Mond s ostatními „znalci“. Itálie byla reprezentována „baronem“ Sonninem, atd. Jak vysoké bylo ve skutečnosti procento Židů ve Versailles, není z pochopitelných důvodů uvedeno. Nicméně ani v něm se zdaleka neprojevuje celý vliv Židovstva vzhledem k silné závislosti dekoraci tvořících Nežidů, kteří navíc byli všichni zednáři. Je zbytečné zmiňovat se zde o „německé“ delegaci po převratu. „Znalci“ Landsberger, Warburg, Melchior, Wassermann, Salomonsohn atd. se starali o „vypracování znaleckého posudku“. Ne právě nedůležitou roli mezi těmito veličinami z Judeje hrál bezpochyby Brandeis, člen Nejvyššího soudu Spojených států, sionistický předák, „bratr“ B’nai B’rith a blízký Wilsonův přítel. Spisek „The Jews among the Entente Leaders“ o něm soudí následovně:

> „Od svého zvolení do Nejvyššího soudního dvora a přesídlení do Washingtonu se stal nejbližším a nevyhledávanějším poradcem prezidenta Wilsona. Byl dotazován nejen po všech otázkách obchodu a průmyslu, v nichž představoval ve Spojených státech známou autoritu, ale prezident si od něj vyžadoval úsudek i ve věcech mezinárodní situace. Byl také jmenován kongresový výbor s panem Brandeisem ke studování světových otázek a stanovení hlavních směrnic americké politiky na mírové konferenci.“

Na zmíněné konferenci také Wilson předal sionistickým vůdcům Brandeisovi, Mackovi a Marshallovi řízení celé americké východní politiky. Na ní byl Taft zastoupen bankéřem Straußem. Zabývat se zde podrobněji Amerikou by překročilo rámec naší knihy. Americkými poměry se důkladně zabývá již „Mezinárodní Žid“ Henryho Forda. Jako důkaz židovské nadvlády nám poslouží alespoň list „B. Z. am Mittag“, který k zahájení „světové hospodářské konference“ psal:

> „Národní státy ještě dnes věří, že jsou politickými pány světa, ale nepovšimly si, že mezinárodní hospodářství usiluje o nadvládu nad státní politikou. … Světová hospodářská konference spolehlivě zahajuje novou fázi

[249] H. Ford, *Mezinárodní Žid*. – Soukromým tajemníkem Wilsona byl Žid a „bratr“ řádu B’nai B’rith, Itzig Tumultey.

amerikanizace Evropy. Hospodářství již dnes představuje stát. Nejvyšší úředníci Severní Ameriky jsou všichni exponenty firmy Morgan & Co.“[250]

Následující světové konference se staly vysloveně dostaveníčkem Židovstva na Riviéře v úředním pověření na účet národů. Nežidovské dekorace již byly již tak omšelé, že samotné Židovstvo po Janovské konferenci z taktických důvodů doporučovalo větší zdrženlivost. Roku 1923 publikoval „generální tajemník anglického Židovstva“, Lucien Wolf, delší článek s titulem „Židé v diplomacii“, v němž psal:

„Velký rozmach druhé dekády 20. století a jeho demokratické důsledky nabídly možnost významného znovuoživení diplomatické činnosti ze strany Židů. Během války to byli dva Židé, kteří po příkladu svých souvěrců v 16. a 17. století přispěli k obraně před útoky na svobodu Evropy a hegemonii sil. Byli to lord Reading a baron Sonnino, kdo v roce 1915 uskutečnili londýnskou smlouvu, která vyvolala rozpad Trojspolku a vstup Itálie do války. Poté Sonnino za nejobtížnějších podmínek dokázal obdivuhodné věci na udržení nové aliance.

Kromě těchto dvou mužů jsme ze židovské strany neměli žádné vynikající představitele ve válečné diplomacii, přesto však v nově vytvořené zpravodajské a propagandistické službě, přidělené ke všem ministerstvům zahraničí, již byli početní Židé, kteří měli tradiční kosmopolitní prozíravost a ovládali cizí jazyky. Je jistě pozoruhodné, i když obecně neznámé, že všichni významní vojevůdci správně neodhadli, jak je důležité zajistit si podporu Židů. Proto ministerstva zahraničí v Londýně, Paříži a Berlíně zorganizovala speciální židovské sekce, v nichž bylo soustředěno studium židovských otázek. Historie konkurence mezi sekcemi v palestinské otázce, které sionističtí vůdci tak obratně využili, musí být teprve napsána…

Za kulisami konference ve Versailles se pohybovalo mnoho Židů jako střídavých představitelů více či méně přechodných států, kteří doufali dosáhnout uznání velmocí. Tak např. Litvu reprezentoval advokát z Kovna, Rosenblum, v hodnosti asistenta ministerstva zahraničí, zatímco Ukrajina delegovala dva Židy, kyjevského advokáta Arnolda Margoliena a lékaře Samuela Zarchiho, který praktikoval v londýnské Whitechapel-Road. Při závěrečném aktu konference nacházíme malou skupinu vynikajících Židů jako signatářů mírové dohody. Smlouvu z Versailles podepsal za Itálii baron Sonino, za Indii Edwin Montagu, za Francii ze St. Germain Louis Klotz a z Trianonu Auguste Isaac. Někteří z těchto zplnomocněnců figurovali také jako signatáři dohod o menšinách s Polskem, Rumunskem a Československem. Dohodu s Polskem podepsali neméně než tři Židé, a to Sonino, Klotz a Montagu, zatímco obě další hlavní dohody podepsal Klotz.

O diplomatické činnosti Židů po uzavření míru si můžeme promluvit jen krátce. Evropa měla židovského ministra zahraničí, dnes již nežijícího Walthera Rathenaua, který patřil v Německu ke kabinetu dr. Wirtha. V jeho osobě byla diplomatická kariéra s nejlepšími vyhlídkami přervána rukou

[250] *B. Z. am Mittag*, 4. 5. 1927.

antisemitského vraha. S Rathenauem co nejtěsněji spolupracoval také židovský velvyslanec velkých schopností, dr. E. Hartmann, vzdělaný historik, který ještě zastupoval Rakouskou republiku v Berlíně. V Londýně působí Mr. Henry Rabinowitsch jako kancléř nově uznané Litevské republiky a ještě donedávna byl ve stejné funkci činný vynikající rusko-židovský historik v legaci bývalé Republiky Ukrajina. V Ženevě pak reprezentoval Polsko jiný znamenitý historik, profesor Szymon Aschkenasi, jako vedoucí delegace, akreditované u Společnosti národů. Jak sovětská vláda, tak i dočasné armádní vlády, bojující proti bolševikům, vykazovaly značný počet židovských diplomatů. Mezi nimi byli bolševici nejprominentněji reprezentováni Litvinovem (Finkelsteinem), bývalým velvyslancem ve Velké Británii a nynějším asistentem ministra zahraničí Kameněva, který byl prvním velvyslancem sovětů v Berlíně, a dále Salkind a Rothstein, kteří působili jako sovětští vyslanci v Teheránu. Na opačné straně nacházíme starého ruského právníka a senátora Winawera, který zastával funkci ministra zahraničí ve vládě generála Denikina, zatímco dobře známý mezinárodní právník Mandelstamm působil mezi reprezentanty téže vlády v Paříži...“[251]

Následuje ještě další přehled Židů ve všech možných postaveních. Lucien Wolf nepotřeboval své úvahy začínat právě 16. a 17. stoletím, protože Židovstvo na svůj způsobem „bojovalo“ za „svobodu Evropy“ již zradou Gótů Maurům. Vlastní přiznání „instinktem spojené“ lidské antirasy, která svými „reprezentanty“ Francie, Anglie nebo Itálie podepisuje smlouvy, je stejně tak neskrývané, jako Rathenauova zmínka jakožto ministra zahraničí „Evropy“, podle níž jsou národní státy domorodců považovány za zaniklé. Proto neudiví ani zde vyjádřená samozřejmost, s níž Židovstvo navzájem zrazuje jednotlivé národy i všechny dohromady. Přehled je však přesto neúplný, velice neúplný. Chybí nám zde všichni „znalci“, „poradci“ i všichni „ministři“ ve všech národech, kteří vykonávají třeba jen „diplomatickou“ činnost pro Židovstvo, a také téměř nekonečný počet bolševických „idealistů“, tvořících 99 procent všech komisařů, jako Litvinov-Finkelstein, Kolontaiová, atd. A hlavně se nesmí zapomínat Salomon Kosmanowsky alias Kurt Eisner a jeho soukromý židovský tajemník Fechenbach, který shromáždění ve Versailles publikováním padělaných bavorských spisových materiálů dodal tak žádoucí podklady ke zjištění „výhradní viny Německa“ na světové válce. To tedy byla jistě nezanedbatelná „diplomatická“ činnost. A navíc jsou zde všichni maďarští bolševičtí „idealisté“ s „pevnou vůlí“ a „odysseovským duchem“ jako Béla Kun, Szamuelly atd., a konečně i „Mnichované“ jako Leviné-Niessen, Axelrot, Toller, Mühsam, a další. Židovstvo zjevně trpí chronickou slabostí paměti. Tomu se však dá odpomoci!

Nejen samotnému německému národu, ale také „vítězné Dohodě“ je vnucen versailleský diktát zformováním nadstátního charakteru tzv. Společnosti národů, která je přenesením výsostných a sebeurčujících práv jednotlivých národních společenství na jim nadřízenou a tím i likvidační instituci. Uložení nových podmínek a závazků je nyní další fází ochromení národních států a tím přenesení části suverenity na zmíněnu instituci. A stejně jako v případě Dawesova plánu se nejedná jen o vnu-

---

[251] *Jüdische Pressezentrale Zürich*, č. 147 a 148, 1923.

cený trvalý stav, nýbrž o pokračující změnu. Společnost národů není „svazem vítězů“ proti poraženým, za jaký by při povrchním nebo záměrně zavádějícím pohledu mohla být považována, nýbrž veškerou státnost rozkládajícím nástrojem parazitní antirasy, zaplevelující všechny národy! **A stejně tak, jako nejsou versailleským diktátem omezeny možnosti konfliktů, nýbrž ještě vědomě rozšířeny, rovněž tak budou spory a nejrůznější třenice jen posíleny sdružením států do Společnosti národů.** Je to „inkasní agent Wallstreetu, kontrolující internacionální kapitál“, psal „světový tisk“, jehož vlivem jsou jmenováni i jeho členové.

> „Je naprosto správné, že finanční kapitál hraje velikou roli ve světě, ale sociálně demokratičtí straníci v ostatních zemích to berou jako danou věc. Ale z kohopak se skládá finanční výbor Společnosti národů, proti němuž se staví? Jistě z lidí, kteří mají důvěru finančních mocností. Kdo však zmíněný výbor určuje? Ve Společnosti národů zastoupené mocnosti, které tam dosazují lidé své důvěry. Je tedy velice nespravedlivé a absolutně na hlavu postavené, když se věc představuje tak, jako by bylo v moci vlád to změnit. Je třeba uznat význam skutečnosti, že po zbídačení válkou se získal kapitál. A to nahlížíte i vy sami,“[252]

odpověděl rakouský ministr financí Kienböck sociálním demokratům, když se pokrytecky postavili proti vykořisťování Rakouska Společností národů dosazeným komisařem Zimmermannem. A opravdu, je to velice nespravedlivé a absolutně na hlavu postavené právě ze strany judaizovaných domorodců Rakouska stavět se proti rabování „rasovou ekonomií“ antirasy, jejímž koloniálním vojskem jsou oni sami! Právě díky sociálnědemokratickému „revolučnímu sionismu“ na straně jedné, a tlaku demokratického „finančního sionismu“ na straně druhé, je Židovstvo schopno nechávat jednotlivými vládami „jmenovat“ do Společnosti národů jemu vhodné zástupce, kteří „mají důvěru finančních mocností“. Tím je celý kruh uzavřen. Uvádění jmen jednotlivých zástupců ve Společnosti národů si zde můžeme klidně odpustit. Je to ghetto, do něhož mají z nezbytí zatím přístup i někteří Nežidé. A ti podle toho také vypadají a jednají!

Stranou Společnosti národů stojí zatím ještě sovětská Judea. Možná, že Židovstvo nepovažuje judaizaci národů za natolik pokročilou, aby prosadilo přijetí Sovětů do tak osvíceného kroužku. Možná také, že jejich postavení mimo Společnost národů jim poskytuje větší volnost pohybu. Cíle a ustanovení Společnosti národů jsou zakotveny ve versailleském diktátu, který Amerika sice podepsala, ale nepřipojila se k němu. Není pochyb o tom, že kdyby si to bylo Židovstvo přálo, tzn. kdyby v přistoupení Ameriky vidělo pro sebe nějakou výhodu, již dávno by se ze zakládajícího člena stala členem stálým. V našem případě však tomu tak není. Amerika hraje roli garanta proplacení propadlé směnky tohoto závazku.

Etapy zaplevelování jsou jasně předznamenány a stanoveny. Nejdříve „republikánské Spojené státy evropské jako základ Spojených států světa“ podle vzoru sovětské Judeje. Skutečný odpor proti likvidaci národů překonalo Židovstvo zatím jen v Evropě. Proto tato etapa. Amerika není „národ“, je židovskou zemí ještě víc

[252] *Neue Freie Presse*, Vídeň, 1. 10. 1924.

než Francie. Odstranění posledních mravních zábran v Americe nezpůsobí Židovstvu sebemenší potíže. Židovstvo to dobře ví a proto svých mocenských prostředků užívá především k urychlení „reorganizace“ v Evropě.

Je proto vcelku pochopitelné, že list „Jüdische Rundschau“ prohlašuje:

> „Ukazuje se jako ‚dvojnásobná‘ povinnost uvítat Ženevu s upřímnou radostí. Židovský národ nyní je v tak šťastné situaci. A jsme si jisti tím, že jako dnes my sobě i celému světu blahopřejeme k tomu, co v Ženevě započalo, budou i Židé všech zemí žehnat radostně hodině, kdy se slovo Společnost národů stalo tělem a krví.“[253]

„Dvojnásobný“ podvod jako výsledek „systematicky prováděné pětadvacetileté práce na židovském národu a pro židovský národ“ je již dávno zcela zřejmý. Ve versailleském diktátu je hned i Sir Eric Drumond předepsán jako vedoucí této instituce. Rovněž on dobře věděl, komu je zavázán, když okamžitě po příjezdu do Ženevy vykonal obřadnou návštěvu u rabína Günsburgera. V krátké řeči za sebe i své spolupracovníky prohlásil, že se „spojí na obranu Židů“ a má pevnou důvěru, že Společnost národů je si plně vědoma své „povinnosti vůči Židům“, atd.[254]

V zájmu dalšího rozšíření dosažených privilegií a mocenského postavení zřídilo Židovstvo výbor, který měl za úkol hájit zájmy Židů celého světa na půdě Společnosti národů. Výbor tvořilo devět členů, kteří podle sionistických údajů zastupovali dvanáct milionů Židů. List „Jüdische Echo“ označil tento výbor, zvaný „Waad Haarazoth“, za nejvyšší orgán Židovstva, tedy za jistý druh světového sanhedrinu. Výbor se hlásil k následujícím zásadám:

> „Židovský národ spatřuje v zásadách Společnosti národů uskutečnění bratrství národů, které hlásali židovští proroci. Věří, že Společnost národů bude stále více odstraňovat konflikty mezi národy, jež jsou zdrojem zániku lidstva, a osvobodí židovský lid od jeho strašného osudu.“[255]

„Strašný osud“ potrvá podle „židovských proroctví“ tak dlouho, dokud nebude zřízena mesiánská říše zaplevelením a podrobením všech národů! Protože výbor nemohl zůstávat průběžně pohromadě, předal své zastoupení sionistickému vůdci Viktoru Jacobsohnovi. Ukážeme si zde činnost jednoho jediného nečlena Společnosti národů, jehož činnost však dostatečně osvětluje celou tuto instituci. Jako příklad může posloužit právě Lucien Wolf, „generální tajemník anglického Židovstva“.

> „Jak oznámila ‚Jüdische Pressezentrale Zürich“, podal Lucien Wolf 1. října 1925 ‚Joint Foreign Committee‘ zprávu o své misi v Ženevě, kde na zasedání Společnosti národů a Rady, jejímž prezidentem je Žid Hymans, sledoval židovské otázky i všechno, co je v židovském zájmu. Tak jako i v předcházejících letech, působil Wolf jako zvláštní delegát Židovské kolonizační společnosti (I.C.A.) ‚Joint Foreign Committee‘ a ‚Alliance Universelle Israélite‘. Dále zastupoval Židovské sdružení na ochranu žen a dívek, kde Žid Montefiore stojí v čele sekce na ‚potírání‘ obchodu s děvčaty. Wolf se účastnil také

[253] *Jüdische Rundschau*, č. 82/83, 1920.
[254] *Der Israelit*, 1. 9. 1920.
[255] *Das Jüdische Echo*, č. 53, 1920.

zasedání poradního výboru vysokého komisaře pro uprchlictví, který vedou Židé Morgenthau a Straßburger, i prozatímního výboru dobrovolné Společnosti pro emigraci. V obou organizacích působil jako zástupce I.C.A. Mezi politickými otázkami, projednávanými z pověření ‚Joint Foreign Committee' a ‚Alliance Universelle Israélite', byl i zákon o nedělním klidu v Soluni (Řekové mají pracovat v neděli, aby Židé mohli slavit šábes). Dále se projednával ‚numerus clausus'[256] v Maďarsku, polské a rumunské národnostní zákony, menšinová otázka v Etiopii a reforma kalendáře. Většina výše uvedených politických otázek byla Wolfem projednávána v soukromých rozhovorech s dotyčnými delegacemi a s tajemníkem Společnosti národů (byli tedy mezi sebou pouze souvěrci). Wolf dále s hrabětem Apponim, vedoucím maďarské delegace, projednával zákon o numerus clausus a předložil mu návrh, aby si maďarská vláda vyžádala v té věci dobrozdání stálého mezinárodního soudního dvora v Haagu (v jehož čele byl Žid Weiß, který se v říjnu 1924 stal prezidentem Mezinárodní akademie srovnávacích právních věd v Ženevě), zda má dotyčný zákon nadále platnost podle klausule o menšinách ‚mírové' smlouvy z Trianonu."[257]

Jako příklad jistě postačující. Po předání mandátu nad Palestinou Společností národů Anglii se již dosti výhrůžně říká:

„Se zřetelem na tuto skutečnost se klade otázka, zda by nebylo výhodnější zahájit vůči Anglii důraznější politiku… a dát britské vládě najevo, že Židovstvo celého světa, zastoupené sionistickou organizací, není s dosavadní politikou srozuměno. Anglie si musí uvědomit, že nejsme v Palestině z milosti, nýbrž právem."[258]

Pro dobytí Palestiny neteče ovšem židovská, nýbrž anglická krev. Sionistický předák Manfred Reißer je však ještě jednoznačnější:

„Anglie musí stručně a jasně vědět, že není vůlí židovského národa udělat z Palestiny anglickou kolonii, nýbrž židovskou národní domovinu…

Velká Británie by měla pochopit, že by zde byly i jiné mocnosti, ochotné převzít mandát nad Palestinou. Není to z milosti, že se britská říše stará o sionistické hnutí. My Židé jsme Británii prokázali velkou službu v jejích těžkých dnech. Anglie si převzetím mandátu nad Palestinou koupila přízeň židovského národa, což má pro britskou koloniální moc nezanedbatelný význam. Britská vláda proto nesmí zapomenout, že si jen díky sionistické politice zajistila pozemní cestu do Indie přes Palestinu. Také Francie měla zájem o Palestinu a dnes se jen sotva dá říci, kdo by se dostal do držení Palestiny, kdyby se do věci nebyla vložila sionistická politika."[259]

V pokusu o židozednářskou alianci Francie a Německa i v generální stávce v Anglii, zinscenované „revolučním sionismem", se pěkně ukazuje „dík", který si

[256] Omezený počet, např. pro přijímání na školy a pod.; pozn. překl.
[257] A. Rosenberg, *Die Hochfinanz als Herrin der Arbeiterbewegung in allen Länder*.
[258] *Wiener Morgen-Zeitung*, 22. 6. 1925.
[259] *Wiener Morgen-Zeitung*, 22. 6. 1925.

Anglie „koupila“ zradou Ústředních mocností za světové války, jíž „sionismus“ všemožně podporoval a v níž mohli „domorodci“ krvácet.

Umělecké dílo „Velká Británie“ již v důsledku proniknutí Židovstva do jeho nejvlastnější struktury i působení „finančního sionismu“ parazitní antirasy začíná praskat a drolit se. V samotné Anglii již udělal „revoluční sionismus“ nesmírný pokrok, otřásl její celou vnitřní strukturou a dále ji rozkládá, aby i tam mohli jednou „bratři“ B'nai B'rith sklízet, co jim „zaseli“ jejich „bratři“ Eduard VII., Jiří V., Balfour a Lloyd George. Anglii se „rozkladnou silou“ Židovstva daří jako čarodějovu učni. Síly, které tak bláhově vyvolala ke svému prospěchu, ji nyní stále rychleji strhávají do propasti.

Dalším prostředkem k dosažení židovských cílů je Společnost národů. V ní pracuje tzv. „duchovní rada“ tzv. eminentních a vynikajících učenců, filosofů, a kdoví koho ještě, vedená Einsteinem v Berlíně a Henry Bergsonem v Paříži. Rada předložila, údajně z hlavy Žida dr. Münze pocházející memorandum, které má obsahovat „základy vzdělávání bílé rasy“ – z příslovečné židovské „skromnosti“ se hned přímo nedodává „domácích a jatečních zvířat“!

1. Vypracování „etické“ zásady, která rozhodně nemá nahradit „případné“ náboženské vyučování, pro učitele i žáky všech barev a ras, zpočátku pro 18 ročníků ve všech věkových kategoriích od 6 do 24 let. Toto ‚etické‘ vyučování na základě ‚etické‘ zásady má za účel potlačit stranickou domýšlivost a nacionalistickou pýchu již u mládeže, a naučit ji úctě k protivníkům a cizincům.

2. Je třeba zvážit, zda navrhovaná Commission de cooperation educatrice má být zpočátku provizorně přičleněna k již existující Commission de cooperation intellectuelle, nebo zda má být zřízena jako na ní zcela nezávislé oddělení, přičemž by přirozeně musel zůstat těsný kontakt mezi oběma témuž ‚duchu‘ sloužícími komisemi. S ohledem na skutečnost, že vzdělávací komise má nesmírný význam ve službách míru mezi národy, lze jen doporučit zavedení zcela samostatné Commission de cooperation educatrice.

3. Kontrola společnosti národů nad učebnicemi dějepisu a čítankami, které neobsahují řečenou aktivní vědu, je určena především k tomu, aby z nich byl odstraněn jed „stranické“ podezíravosti, „nacionalistického“ šovinismu a „náboženské netolerance“.

4. Internacionální kontrola her mládeže, kinematografie a hudby ve vzdělávání.

5. Zvláště přísný zřetel na studentstvo ve snaze zabránit případným nacionalistickým výstřelkům, ale bez jakéhokoli hlučného a chvástavého „udavačství“.

6. Dbát na průzkum a analýzu alkoholismu ve studentstvu, protože je rodným bratrem extrémního nacionalismu.

7. Vysílání expertů Společnosti národů k prozkoumání ducha vzdělávání a škol v různých zemích a odhalovat tam jevy, jejichž odstranění se ukazuje jako potřebné.

8. Mezinárodní kontrola novin ohledně případných projevů pobuřování, ale s maximálním „zachováváním“ svobody tisku i smýšlení.

9. Průzkum o místních hnutích zvláště v těch zemích, kde lze předpokládat ohrožení občanského i mezinárodního míru.

10. Všechny kontroly, průzkumy a inspekce je třeba provádět se souhlasem vlád dotyčných zemí, zastoupených ve Společnosti národů.

11. Zavedení světového jazyka vedle národních ve všech členských zemích Společnosti národů. Jako světový jazyk se doporučuje **především angličtina**, ale v úvahu mohou přicházet i jiné živé jazyky, možná francouzština nebo španělština.

12. Akreditování vyslanectví Společnosti národů nejen u vlád zemí, zastoupených v Lize národů, nýbrž i v Německu a Spojených státech, tedy v zemích, které s Ligou národů počítají jako s něčím, co existuje a je mocností, ale dosud se k ní nepřidaly.[260]

Někdo by se mohl domnívat, že tak křiklavé a drzé odhalení cílů Židovstva a jeho instituce Společnosti národů je prostě nemožné. Nechalo by se zde však uvést ještě mnoho dalšího.

List „Neue Wiener Journal“ oznámil, že předložená publikace je jen „malým“ výtahem z plánu, který je vypracován „do nejmenších detailů“ a předložen „představitelům“ Rakouska, tedy generálnímu sekretariátu. A list „Jüdische Rundschau“ píše: „Je k tomu zapotřebí především pevná páteř, jasná a pevná teorie, a vědecky podložený světový názor. Proto je z dlouhodobého hlediska nejdůležitější oblastí kulturní práce v nejširším smyslu slova. Z neochvějnosti cesty těchto mužů, kteří mají před očima cíl výchovy národa, se může učit každý, kdo chce vybudovat stát na ideji.“[261] – O nezbytné „neochvějnosti cesty“ parazitní antirasy k „výchově národů“ se může každý přesvědčit na základě této publikace.[262]

---

[260] *Neues Wiener Journal*, 9. 2. 1925.

[261] *Jüdische Rundschau*.

[262] Jak dalece již „otupování mozků“ pokročilo a jak se v něm pokračuje v německém národu, to dokazuje výnos ministra školství dr. Beckera. „Pruský ministr školství zaslal školským úřadům důležitý výnos, týkající se výuky o Společnosti národů. ‚Pruská úřední tisková služba‘ vybrala z výnosu následují: Přestože již početné odkazy ve směrnicích pro výuku na pruských školách požadovaly zabývat se ve výuce otázkami Společnosti národů, nyní po přistoupení Německa k této instituci musí být ještě více úlohou školy zabývat se při vyučování zásadami práce a cíli Společnosti národů. Z její samé podstaty vyplývá, že výuka o ní musí být nesena pocitem důstojnosti vlastního národa, úcty před cizím národem i poznáním, že rozvoji vlastního národa napomáhá příslušnost k širší pospolitosti všech národů. Ministr školství dr. Becker nařídil, aby ve vyšších třídách základních a středních škol i na vyšších učebních ústavech byl tento předmět probírán v daném smyslu odpovídajícím způsobem.“ – Je tedy již jasné, proč židovské noviny „Berliner-Volkszeitung“ nakladatelství Ullstein otiskly ministerský výnos tučným písmem a uzavřely jej „srdečným“ připomenutím: „Tento vítaný výnos ministra školství se skutečně zrealizuje ve smyslu porozumění národů jen tehdy, bude-li doplněn energickou a v případě potřeby i bezohlednou personální politikou“ (30. 5. 1927). „Profesor“ Lazarus-Lessing“ se nepochybně stal vhodným „referentem“ na základě svého tvrzení: „Jediným nebezpečím, které

K vyhlazení všeho odlišného podporované „otupování mozků“ je parazitní antirasou otevřeně přiznáváno. Příslušné projevy matoucího a překrucujícího „intelekttualismu“ všech židovských „vědců“ si zde můžeme klidně odpustit.

Důsledně v duchu vlastní „přípravné práce“ se zednářstvo ujalo vytouženého cíle svého vlastního zničení, a Velkým Orientem nadále hlásá:

> „Konvent Velkého Orientu si vyslechl zprávy své velké hlavní komise a schválil její závěry:
>
> 1. Aby Společnost národů byla svazem národů.
> 2. Aby delegáti Společnosti národů byli voleni parlamenty a hospodářskými svazy, a nadále již ne jmenovány vládami.
> 3. Aby Společnost národů musela dostat pravomoci vyžádat si ozbrojené síly států. Je žádoucí, aby Společnost národů byla vybavena vlastními donucovanými mocenskými prostředky.
> 4. Aby rozhodnutí Společnosti národů byla prosazována jako státní zákony bez projednávání v příslušných institucích jednotlivých států.
> 5. Aby byla Společnost národů univerzální připuštěním všech států.
> 6. Aby byla vytvořena internacionální ústava, a se Společnosti národů přiznala zákonodárná, výkonná i soudní pravomoc.
>
> Konvent vyzývá všechny zednáře k rozvinutí intenzivní propagandy ve prospěch Společnosti národů a ke spolupráci na díle, které si klade za cíl sblížení všech národů a všeobecné sbratření.“[263]

K tomu zde postačí dodat slova sionistického předáka Schmarji Levina, odhalující pravý smysl toho, „co začalo v Ženevě“. O Achadu Ha-Am, jinak známém pod jménem Asher Ginzberg, spolu s Herzlem a Nordauem-Südfeldem zakladateli „politického sionismu“, řekl Levin následující:

> „Správné místo pro zatím jen tušenou ideu Společnosti národů nelze hledat ani v Ženevě, ani v Haagu. Židovský myslitel Achad Ha-Am, který nebyl jen velkým logikem, jak si mnozí myslí, ale také velkým vizionářem naší budoucnosti, snil o hoře Sion, kde představitelé všech národů zasvětí chrám věčnému míru.“[264]

Zaplevelení a zničení národů bude dokonáno na Sionu!

Marxismus
Všeobecně

Socialistická resp. sociální jako naše století byla i všechna dřívější, ne však marxistická. To je podstatný rozdíl! Sociální boje byly již dříve, ale vždy zůstávaly

dnešní svět zná, je bílá rasa.“ „Pruským“ ministrem školství mu udělené badatelské pověření se nepochybně týká odhalení řečeného nebezpečí. Bližší viz ve *Weltkampf*, č. 41, 1927.

[263] *Matin*, 27. 9. 1925.

[264] *Jüdische Rundschau*, č. 82/83, 1921.

v organických mezích až do dalekosáhlého rozkladu „finančním sionismem“. Rozvoj techniky jen přispěl k zostření společenského boje poté, co „hospodářské smýšlení“ a „hospodářské chování“ byly již znetvořeny parazitní antirasou a jí padly za oběť také hranice organického členění společnosti. Industrializace vedla k rozmnožení méně tvořivě schopných na úkor schopnějších a měla za následek změny v rasovém složení všech národů, zatímco Židovstvo se v osobě Karla Marxe současně zmocnilo všech sociálních otázek, který je již podle své přirozenosti znetvořil a postavil do služeb židovských mas. Druhý a současně i třetí stupeň „revolučního sionismu“ se mohl objevit jen na základě předcházejícího rozkladu.

Žádat „vyvrácení“ Marxových tvrzení je čirý nesmysl. Takový pokus by byl totéž, jako vyvracení Talmudu, a směřoval by nakonec i k „vyvrácení“ přirozeného sekundárního procesu vzniku Židovstva, který je zformoval na parazity. Žid Bernard Lazare ve své knize „L’Antisémitisme“ říká:

> „Je mimo pochybnost, že Židé svým zlatem, svojí energií a talentem podporovali evropské revoluce. V průběhu těchto let jejich bankéři, průmyslníci, básníci a spisovatelé byli vůdci revolucí. I když se hlásili k různým idejím, usilovali o stejný cíl. **Když pracovali pro vítězství liberalismu, pracovali především sami pro sebe.** … Dokonce i revoluční Židé si zachovali svou židovskou víru. … Je tomu tak u Heinricha Heineho a hlavně u Karla Marxe. Tento potomek řady rabínů zdědil veškerou sílu logiky svých předků a byl bystrým a osvíceným talmudistou, talmudistou, který působil v sociologii.“

„Bystrými a osvícenými talmudisty“ jsou více či méně všichni Židé od té doby, kdy se sekundárním vznikem stali lidskou antirasou; jen „působí“ v různých oblastech. „Intelektualismus“ je a zůstane židovským „způsobem myšlení“, který ve skutečnosti nemyslí, ale jen přejímá „reflexe“ a dodává ze souvislosti vytržené pojmy. Můžeme jej objevit stejně tak u Karla Marxe či Heinricha Heineho, jako u „módního filosofa“ Henry Bergsona, jehož „filosofie“ je zřejmá z memoranda Společnosti národů, v ničem se neodchylující od „filosofie“ Orobia de Castra a Talmudu. Prameny, z nichž jako „ze skutečnosti převzaté pojmy“ pocházejí, nemohly být ovšem vždy zjištěny tak jasně jako u Spinozy, který vykradl Descarta i Giordana Bruna a svůj zvrácený „intelektualismus“ ještě halil do matematického obalu. Možná právě zde je příčina záliby jistých „akademických filosofů“ v něm.

„Teorie“ Karla Marxe, vlastně Mardochaie, se skládá z typicky židovských „intelektuálních“ kompilací. „Není to vědomí lidí, které určuje jejich bytí, nýbrž společenské bytí, které určuje jejich vědomí,“[265] tvrdí Marx. A dále říká: „Způsob produkce materiálního života podmiňuje životní sociální, politický a duchovní proces,“[266] čímž je „ekonomická nezbytnost jako taková“ hybnou příčinou, vystupující jako deus ex machina. Tím ovšem Marx jen zůstává u sumerského mýtu o jablku a hadu, který je platný pro všechny židovské doktory. K řečené „ekonomické nezbytnosti jako takové“ pak Marx-Mardochai ještě dodává „reflexe“ neboli „komentáře“, které nazývá „třídním bojem“. Marx zdánlivě vychází z kapitálu, ale co jím označuje, leží ve skutečnosti jako výchozí bod mnohem hlouběji.

---

[265] Karl Marx, *Zur Kritik der politischen Ekonomie*.
[266] Karl Marx, *Zur Kritik der politischen Ekonomie*.

Theodor Herzl v srpnu 1902 před britskou komisí pro přistěhovalectví prohlásil: „Chci zde uvést svou pojmovou definici národa a vy k ní můžete připojit adjektivum ‚židovského‘. Podle mého pojetí je národ historická skupina lidí zřetelné soudržnosti, držená pohromadě společným nepřítelem. To je podle mého názoru národ. Když k tomu dodáte slovo ‚židovský‘, máte to, co rozumím ‚židovským národem‘." – Herzlova definice se hodí jako ulitá na instinktem a pokrevním vědomím stmelenou antirasu, jejímž „společným nepřítelem" a současně objektem vykořisťování jsou všichni její současníci.

Jako příslušník „nepřáteli" obklopené parazitní antirasy byl i Marx-Mardochai hnán touhou po kořisti. Pouze toto „vykořisťování" dělí mechanicky na třídy. Pro něj existuje jen třída vykořisťovatelů a třída „vykořisťovaných". Tímto tvrzením je však zalhávána jediná skutečná nositelka „vždy trvajícího vykořisťování", tedy parazitní antirasa jako skutečná příčina, neviditelně trůnící „nad univerzem". Z odmítání demokracie se rázem stalo její potírání pod židovským vedením. Marx byl skutečně „bystrým a osvíceným talmudistou, působícím v sociologii"… a své „reflexe" podával s pomocí cizích, vlastního obsahu zbavených myšlenek.[267]

Socialismus byl překroucen na marxismus, který „nezná vlast, nazvanou Německo". – „Vzdejte se myšlenky na odstranění sociální otázky ze světa, a což je totéž, vzdejte se naděje, že uvidíte Německo šťastné," psal Lagarde. Marxismus, „třídní boj" judaizovaných domorodců, směřuje pouze ke zničení této naděje. Židovští „teoretici" Kautsky, Bernstein a Trockij-Bronštejn se postarali o jeho stále ostřejší projevy, a Herzlovi „poddůstojníci" o stále silnější pronikání do mas a jejich další judaizaci.

Vlastním zakladatelem komunismu je Karel Marx, a činností komunismu vrcholí zaplevelení, jemuž předcházelo „ochromení mozků" s následnou „přestavbou" života hostitelských národů na základě společenského rozkladu.

> „Občanská válka je funkcí třídního boje, a třídní boj je vrcholem třídního boje. Stejně tak je teror vyvrcholením občanské války a násilí. … Věděli jsme, že jako marxisté nemůžeme teror popírat. Věděli jsme, že Marx opakovaně používal slov o plebejském boji proti buržoasii. Marx byl centralista a terorista. … Až jednou přijde do Německa sovětská vláda – a my všichni věříme, že přijde –, pak vás prosím, poučte se z našich omylů. … Neptejte se na úroveň, zda je mravná nebo nemravná!"

potvrdil „hebrejské ideály práva a spravedlnosti" táborový řečník Zinověv-Apfelbaum před plénem Strany nezávislých marxistů v Halle. Podvedená je při tom nejen třída proletariátu.

---

[267] Bližší o Marxových „duchovních výplodech", zaměřených na definitivní „ochromení mozků" nežidovských národů viz v knize B. O. Spanna, *Der wahre Staat, oder: Die Hauptheorien der Volkswirtschaftslehre*.

Naprostý rozklad mravů Židovstvem vyvolává přechodný jev parlamentarismu až k jeho definitivní likvidaci v sovětech. Většinový socialismus je přechodovým stupněm, obojetným jevem, vyšlým z neúplné judaizace domorodců. Je předpojatý v třídním boji, ale přesto mluví k bojující třídě, tj. ke všem, kteří dosud nedosáhli stejného stupně judaizace. Je zbytečné a bezúčelné zabývat se publikacemi jejich zdánlivých teorií, protože jsou zfalšované od samého počátku a nejsou tedy ničím jiným než „intelektuálním obojetnictvím". Protože však „socialismus" nezbytně musí končit v komunismu, který také není dokončením, v tom nebyli židovští další „svůdci" nikdy nejednotní. „Lidový stát"[268] v roce 1871 psal:

> „Socialismus je otázka, na níž dává odpověď komunismus. První se ptá ‚jak?', druhý odpovídá ‚tak.' Onen je teorie, tento je praxe. Kdo chce být skutečný socialista, musí být komunista. Jedno je pouze nezbytným důsledkem druhého."

A v témže listu se jen o několik čísel dříve říká: „Komunismus není ničím jiným, než posledním důsledkem socialismu, nebo jinak řečeno, komunismus je provedený socialismus."

Žid Feist Lasel, zvaný Ferdinand Lassalle, byl zakladatelem takového partajního přechodového stádia v Německu. Marx se sice jeho „partaji" vysmál, ale Lasel byl chytřejší; etapovitá judaizace se ukázala jako správněji odhadnutá taktika, a brzy již také ve straně zaujali vedoucí místa Singer, Adler, Cohn a Levi se záměrem prohloubit existující rozpory v německém národě a popohánět jeho judaizaci. Žid Haase spolu se Židy Kautskym a Bernsteinem vytvořil za války Stranu nezávislých marxistů, ale mezitím se již Žid Karl Liebknecht a Židovka Roza Luxemburgová za laskavé spolupráce Radka-Sobelsohna, Lejby Bronštejna a dalších snažili o naprostou judaizaci domorodců ve svazu Spartakovců.[269]

Většinový marxismus zakládal mezinárodní sdružení a navazoval spojení i styčné body, které sloužily a slouží dalšímu rozkladu. V řadě kongresů tak sjednocený „revoluční sionismus" rozhodl zatím zabránit všemi prostředky válkám, a pokud by to nebylo možné, „působit všemi silami na jejich rychlé ukončení, využít válkou vyvolané hospodářské i politické krize k otřesení národa a tím urychlit a upevnit kapitalistické třídní panství". – V Dohodových státech se marxismus stal oporou vlád i jejich válečných cílů, v Německu byl použit na praktické instalování „vědomí budoucnosti" rabína Baecka. Na osvětlení alespoň několik málo ukázek.

Vůdce většinového marxismu v Belgii, Vandervelde, roku 1915 v projevu prohlásil:

> „Dnes přicházím mluvit o válce a pro válku. Jako internacionalista a socialistický obránce míru jsem pro válku až do konce."

John Hodge, předák většinového marxismu v Anglii, se vyjádřil takto:

---

[268] V originále *Volksstaat*; pozn. překl.

[269] Bližší viz v *Sichel und Hammer* (*Srp a kladivo*), 1. 8. 1924.

„Jsme pevně rozhodnuti nést prapor svobody a nelekat se žádné oběti peněz ani krve až do úplného poražení evropských kazimírů.“

Americký vůdce marxistů a milionář, Žid a „bratr“ řádu B’nai B’rith, Samuel Gompers, je jmenovitě vyzdvihován v často již zde citovaném spisu „Židé mezi předáky Dohody“.

„Earl of Reading, vlastně Rufus Isaaks, má ve Spojených státech za poslání upevnit ducha bratrství mezi rasami anglického jazyka na obou stranách Atlantického oceánu. Mr. Baruch a Mr. Samuel Gompers jsou pověřeni řízením a kontrolou hospodářských zdrojů Spojených států na podporu a posílení světového boje, a Mr. Kahn, který – byť i „německého původu“ – svrhl jho pruského militarismu a prokázal se jako oddaný a nadšený podporovatel spojenecké věci. Všichni jsou zástupci tisíců Židů, z nichž zase každý hraje svou roli, kterou spojenecké národy rozhodně neopovrhují v boji za triumf demokracie a svobody.“

Tedy řečeno dostatečně jasně, a současně to také ukazuje, kde seděli vůdci Dohody a s nimi personálně spojený marxismus v Německu. Předák rakouských většinových marxistů, Bauer, roku 1921 prohlásil:

„V době, kdy se Rakousko a Německo nalézaly ve válce proti Spojencům, bylo povinností sociálních demokratů být prospojeneckými a vyvolávat iluze o Spojencích.“

To je rovněž řečeno zcela srozumitelně. Taktikou marxistických vůdců bylo řídit a usměrňovat bouři nadšení v červencových dnech roku 1914, protože hrozilo celý marxismus včetně jeho vůdců doslova smést ze zemského povrchu. Je proto srozumitelné, proč „světový tisk“ v Německu měl „mrazení v zádech“. Aby neztratil vliv na své stoupence, kteří rovněž propadli nadšení otevřené „rebelie“ proti marxismu, začal je „světový tisk“ zpočátku velice opatrně znovu lákat do svých osidel, poté lapat a nakonec otravovat. Z „taktických důvodů“ proto i „lidoví vůdci“ hlasovali v Říšském sněmu pro schválení válečných půjček v srpnu 1914. Podrobně o tom píše Breithaupt ve své knize „Otrava národa“.[270] Nevystihuje však plně vliv a působení Židovstva, i když jinak správně píše:

„Při posuzování revolučního ‚vývoje‘ se téměř všichni v Německu dopouštějí stejné chyby podceňováním revolučního významu intelektuálních kruhů. Je to tím osudovější, že tento intelektuálský rozkladný proces v obyvatelstvu měl v měšťanstvu ještě zhoubnější důsledky než revoluční propaganda v dělnictvu. Zatímco mezi dělníky vycházely revoluční teorie v naprosté většině ze sociálních požadavků a mířily na společenské přeměny, v intelektuálských kruzích již nacházíme přesně ten rozkladný ‚duchovní‘ jed, který národ zasáhl až do samotných kořenů jeho národního vědomí…

Co způsobily letáky a brožury v dělnických masách, to dělala intelektuální strana v podobě štvavých a tendenčních publikací. Stačí si přečíst článek profesora Förstera ve ‚Fridenswarte‘ nebo Rudolfa Goldscheida v ‚Deutschlands größte Gefahr‘, „Weiße Blätter‘ Rene Schickeleho, ‚Das Forum‘ Wilhelma

[270] V originále *Volksvergiftung*; pozn. překl.

Herzoga a ‚Die Aktion' Hanse Pfenferta, ‚Die Zukunft' Maximiliana Hardena, ‚Die Aufruf zum tägigen Geist' Kurta Hillera ve spolupráci s Blüherem, Kerrem, Werflem, Wynekenem a Joelem, novelu „Der Vater" Leonharda Franka, ‚Ulrike' Karla Sternheima, ‚Neue Jugend' Herzfelda, atd."

Velmi správně řečeno, to jistě. Kdo však jsou Kerr, Harden a spol. se svým štábem judaizovaných a vždy ochotných napodobovatelů? Marxistický poslanec Ströbel roku 1915 v Říšském sněmu prohlásil, že

„naprosté vítězství Říše by neodpovídalo zájmům sociální demokracie,"

a její „vůdci" také dělali všechno možné, aby mu zabránili. List „Vorwärts" roku 1917 psal:

„Musíme mít jasno ve vlastní hluboké příčině, proč je tak těžké dospět k míru. Jsou jí vojenské úspěchy Německa."[271]

Zatímco vedení sociální demokracie i Jaurès ve Francii dobře věděli, kdo válku vyvolal, k jehož prospěchu je vedena a také že marxismus v západních dohodových zemích pracoval na rozbití Německa, německému lidu současně nalhávali, že „porozumění" překáží pouze jeho „militarismus", „politická zaostalost" atd., jak to psal „světový tisk" v Německu té doby.

Francouzské noviny „Oeuvre" dokonce na základě projevu Žida Haase v Říšském sněmu 7. dubna 1916 konstatovaly:

„Poslední zasedání Říšského sněmu se prakticky rovná vítězství našich zbraní. Kdyby ve Francii poslanec řekl jen čtvrtinu toho, co prohlásil Haase, jeho vlastní kolegové by jej nepochybně ukamenovali."

Ano, rozdíl je však vždy pouze v tom, jak dalece se momentálně shodují cíle postupného zaplevelování Německa Židovstvem s cíli, předstíranými jiným národům.[272] Žid Oskar Cohn mohl tedy německému národu ve svém projevu 22. února 1918 v Říšském sněmu směle „prorokovat":

„Revoluce dosáhne i Německa a zrodí se přímo zde v zemi. Toužím po dni, kdy k tomu dojde a národy vezmou do svých rukou vlastní historii."

Aby se osud německého národa dostal rychleji do rukou Židovstva, obdržel od sovětského vyslance Joffeho při jeho vypovězení z Berlína čtyři miliony rublů. Jeho sbírka na židovskou organizaci „Paole Zion", napojenou na „revoluční sionismus", jejíž předseda Kaplansky byl viceprezidentem na karlovarském sionistickém kongresu, dává jasně najevo, že

---

[271] *Vorwärts*, 6. 9. 1917.

[272] Ve svém poválečném propagandistickém spisu „Geheimnisse aus Crewe House" Sir Campbell Stuart přiznává: „V množství materiálů z proticísařských pramenů, které byly k dispozici, se poukazuje na to, že výhoda, která plynula z kolování projevů socialistů, by se znovu mohla změnit v nevýhodu, protože zmínění řečníci by byli méně vhodní k dalším projevům. Někteří socialisté se již obrátili na francouzskou vládu s prosbou, aby jejich projevy nevyužívala k propagandistickým účelům, protože by to oslabovalo vynaložené úsilí." – O vlastizradě za války tedy měli marxističtí vůdci i jejich skrytí lidé v Německu naprosto jasno. Sir Campbell se bohužel na tomto místě i jinde spokojuje s takovými příznaky, které celý podvod na německém národu jen co možná ještě zatemňují.

„uskutečněním světové revoluce by se splnila i židovská přání.“[273]

Cynická drzost tohoto „svůdce“ vysvětluje vědomí momentální vlastní nenapadnutelnosti i jeho projev v Říšském sněmu:

„Potřebuje-li vysvětlení i odůvodnění skutečnost, že jsem peníze od ‚ruského‘ soudruha Joffeho dal k dispozici na účely ‚německé‘ revoluce, rád tak učiním.“[274]

„Oficiálně“ Oskar Cohn k „politickému sionismu“ nepatří a přesto byl na světovém sionistickém kongresu v Karlových Varech roku 1921. Co se ovšem týká Oscara Cohna „neoficiálně“, platí na všechny Židy a jejich organizace!

„To my jsme udělali revoluci,“ začínal leták většinových marxistů, když Haase a Liebknecht nehnuli ani brvou k činnosti Noskeho, Eberta, Scheidemanna a spol., když zcela judaizovaní stoupenci Spartakovců jsou nyní vehnáni do komunistické strany pod čistě židovským vedením a tím se jim připravuje zasloužený osud mouřenínů. Střední stav zachránil své vlastní zhoubce a nadělil Německu vládu Hirsche, Grandauera, Landsbergera, Heineho, Weizmanna, Heymanna, Davida, Meißnera atd. včetně všech poznamenaných, kteří jej jako dík za to – zruinovali!

„Je naší pevnou vůlí jako socialistů, aby Německo navždy spustilo svou válečnou vlajku, aniž by ji vítězně přineslo domů.“[275]

„Německý národ na celé čáře zvítězil,“ tvrdil Philipp Scheidemann 9. listopadu 1918. A pánové Ebert, Scheidemann i Landsberger pak společně přizvukovali:

„Dnešní den dokončil osvobození národa.“

Což je ovšem jedna jediná, nehorázná lež!

Po revoluci zvolili Eberta říšským prezidentem. Byla proti němu vznesena výtka z vlastizrady. V procesu s původci „urážky na cti“ se přesto soud viděl nucen spáchanou vlastizradu potvrdit. Závěr rozsudku zněl:

„Proto muselo být zjištěno, zda se vedlejší žalobce svou účastí na vedení stávky i dalším jednáním v řečeném postavení společně s ostatními členy stávkového vedení objektivně i subjektivně dopustil skutkové podstaty paragrafu 89 St.G.B. Dále se tedy konstatuje, že byla prokázána skutečnost, kterou obžalovaný tvrdil a šířil, že se totiž vedlejší žalobce svou účastí na berlínské masové stávce v lednu 1918 dopustil vlastizrady.“[276]

Příslušný paragraf St.G.B. (trestního zákoníku) zní:

„Němec, který úmyslně během války proti Německé říši dodává nepřátelské mocnosti jakýkoli materiál nebo válečné moci Německé říše způsobí nějakou újmu, bude pro vlastizradu potrestán až do deseti let káznice nebo trestem vězení v pevnosti v téže výši. Pokud jsou zde polehčující okolnosti, může být trest mírnější. Vedle vězení může být dotyčný odsouzen také ke ztrátě veřejného úřadu i volebního práva.“

Roku 1900 židovský „Volksblatt“ ve Vídni psal:

---

[273] *Úřední zpráva druhého vyšetřovacího výboru.*
[274] Podle T. Fritsche, *Handbuch der Judenfrage.*
[275] *Vorwärts*, 20. 10. 1918.
[276] Magdeburský soudní rozsudek ze 24. 12. 1924.

„Podporujme sociální demokracii jak je to jen možné, ale buďme při tom opatrní, aby široké masy nezpozorovaly, že sociální demokracie je pouze koloniálním vojskem Židovstva a nedávala se tím protivníkovi možnost označovat dotyčnou stranu za služebníky Židů."

Roku 1927 byly ve Vídni masy „tupých zvířat" hnány marxismem proti ještě ne tak zcela omámeným. Vídeňský list „Turm" uveřejnil dokument o rozhovoru židovského vůdce rakouských většinových marxistů s bývalým zástupcem sovětské Judeje ve Vídni. Dohoda byla objevena při policejní prohlídce sovětského „obchodního zastupitelstva v Londýně".[277]

„V tajném protokolu se mj. říká, že Bauer v rozhovoru s ním, dr. Vennerem a dr. Danneberegem na straně jedné, a sovětským vyslancem na straně druhé příležitostně prohlásil: ‚Věříme, že jednáme v zájmu dělnictva, když se momentálně zříkáme Moskvy. Nikdo by nebyl šťastnější než já, kdyby nám socialistům politická situace dovolila spolupracovat s komunisty. Přiznáme pravou barvu, až nám to čas dovolí. Rakouský proletariát je dostatečně ozbrojen, aby vyřídil buržoazii, a soudruh Adler již v nejbližší době předloží sovětské vládě návrhy, jak má postupovat další práce. Víme, co Moskvě dlužíme."[278]

Skutečnou a základní příčinou všech těchto procesů i jejich důsledků je však výhradně – Židovstvo! Proto také „Tribune Juive" říká jen čirou pravdu, která je všemi „národoveckými" listy, časopisy, „vůdci" apod. zamlčována nebo nepochopena: „Německá revoluce je dílem Židů."

Komunismus se zvláštním přihlédnutím k sovětskému Rusku

Naše úvahy by nebyly úplné, kdybychom se alespoň krátce nepodívali na již realizovanou „mesiánskou říši", na dosažený stav naprostého zaplevelení zatím alespoň jednoho hostitelského národa Židovstvem. Řečená „mesiánská říše" bude dokončena teprve tehdy, až se všechny národy rozplynou ve stejném rozkladném procesu. Sovětská Judea je pouze první etapa „systematické likvidace" všeho životného a tvůrčího.

RUSKO

Bismarck tvrdil, že Rusové nejsou sami nikdy schopni vybudovat stát. Rasová věda podává i zde další vysvětlení. Günther východobaltské rase, jejíž krev je

[277] O „obchodní misi" Arkos v Londýně píše podrobněji Ulrich Fleischhauer ve svém monumenttálním díle *Die echten Protokolle der Weisen von Zion, Sachverständigengutachten, erstattet im Auftrage des Richteramtes V in Bern* (*Pravé Protokoly sionských mudrců, znalecký posudek, vypracovaný z pověření soudního dvora V v Bernu*). Mimo jiné tam říká: „Byl také policejně zabaven celý seznam jmen placených agentů v různých hlavních evropských městech"; pozn. editora českého překladu.

[278] *Völk. Beobachter*, 18. 8. 1927.

v ruském obyvatelstvu silně zastoupena, připisuje vlastnost, která brání vytvoření společného života. Madison Grant,[279] L. Clauß[280] i další vidí v nevyrovnanosti a každého Rusa ovládajícím střídání nálad známku rasového křížení nordického s mongolskými, tedy míšenecké jevy, které proměnlivě podléhají různým druhovým směrům ve své krvi.

> „Poslední velké vlny, které vycházely ze své pravlasti, byli Keltové, Germáni a Slovani, a rasově se původně nelišily. Jejich další osud byl ovšem zcela rozdílný. … Východní slovanský proud byl rasově nejvíce rozložen. Jeho úlohou mělo být chránit nordictví před mongolskou záplavou, což byla velmi významná role. Původně vysoké a plavovlasé Slovanstvo se jako živá zeď předsunulo východně před své germánské bratry a postupně do sebe absorbovalo jednu vlnu mongolství za druhou. A teprve tak říkající profiltrované a oslabené mongoloidní rasové prvky přišly až do srdce Evropy a po Labi do Germánstva,“[281]

soudí Eugen Fischer.

Takový spor má čistě odborný vědecký význam. Pro naše zkoumání má význam především hluboká nespokojenost Rusa se vším stávajícím, jeho vzpírání se každé formě společného života, která mu připadá svírající jeho přirozenost, a konečně i nedostatek niterné spojitosti s přírodou.

Rus k ní pociťuje vztah pouze tehdy, když ji může uvést do vztahu ke své vlastní bytosti, tedy tam, kde se dotýká jeho vlastních pocitů. Můžeme tudíž mluvit o úniku Rusů do beztvarosti, která však v sobě zahrnuje i nutkání k násilným činům. Vede od znavené beznaděje Gogola až po poklidnou anarchii Tolstého, od beztvaré touhy Čechova k nihilismu Bakunina: „Zmařte, zničte – sami sebe!“ Ruská duše se v literatuře symbolizuje jako poutník, hledající sama sebe, jehož smysl bytí spočívá právě v tomto, od skutečnosti odvráceném a hledajícím putování, o němž je přesvědčen, že je musí vnutit všem ostatním, z čehož asi povstalo i jeho poslání „osvobození Evropy“.

Ruský stát budovala nordická krev. Po rasovém rozvrstvení následovalo rasové míšení, dost možná s velmi rozdílnými mongoloidními, východními i dalšími rasami, z nichž vzešel ruský národ. Jeho mravnost a kulturnost byla spolu s jazykem vytvořena díky nordickým dobyvatelům v procesu vzniku národa spolu s jinorasovými nižšími vrstvami. Poslední příliv nordické krve přinesl kmen Varjagů, kteří Rusko dobyli, vytvořili také poslední vládnoucí vrstvu a postupně se smísili s obyvatelstvem. Boje s Chazary a po staletí trvající tatarské panství přivedly do národního tělesa také vnitroasijsko-mongoloidní krev. Rozklad ruského národa musel hodně pokročit. Kdo viděl žalostná, zchátralá ruská města, kdo zažil nevýslovně smutný pohled na holé, bídné chatrče velkoruských vesnic beze stromů a keřů, tomu se teprve jasně ukáže povaha od přírody zcela odvrácených Rusů. Časy Džingischánovy „Zlaté hordy“ dosud zcela nezmizely. Kolují a stále více se uplatňují v žilách rychle rostoucího obyvatelstva stejně prudce se šířící ruské říše.

---

[279] M. Grant, *Der Untergang der großen Rasse*.

[280] L. Clauß, *Die nordische Seele*.

[281] E. Fischer in Baur-Fischer-Lenz, *Grundriß I.*

Ruský stát byl vytvořen a reprezentován nordickým prvkem, šlechtou, která ovšem sama tím rychleji chátrat, čím více zvláště od reforem Petra Velikého začala doplňovat své řady z lidu. Je to potvrzeno také v jejích ne právě početných učencích. Celý střední stav, který se utvořil v devatenáctém století v rostoucích městech, byl již v otevřeném odporu vůči státu. Poté, co „finanční sionismus“ zásadně zdeformoval i životní podmínky ruského národa, bylo to Židovstvo, jemuž se vzdor povrchním omezujícím ustanovením otvíraly nejširší možnosti.

Střední stav byl nejvlastnějším domácím nositelem revoluce v Rusku. Fascinovaně následujíc žvásty o svobodě, rovnosti a bratrství věřil, že může a má každému národu vnutit „moderní politický směr“ tak snadno jako nové boty, aniž by sebeméně tušil, že zmíněný směr je obojakým dílem zničení nordické mravnosti a kultury. Střední stav rebeloval z nespokojenosti vlastní povahy proti formám, aniž by dokázal vytvořit nové. Proto muselo také rozbití všech forem života v Rusku přijít velice brzo, ba lze říci okamžitě, v podobě naprostého zaplevelení Židovstvem, protože Rusové nebyli schopni zabránit nadcházejícímu chaosu. Střední stav v Rusku, zapleten navíc do osidel zednářstva, byl judaizován ruskou sekcí „světového tisku“, beranidlem Židovstva. Zaplevelení ruského hostitelského národa proběhlo téměř naráz na rozdíl od dlouholeté a po etapách postupující judaizace domorodců v západní Evropě. Nikoli skutečnost agrární země, nýbrž ztráta nordických vlastností se současnou převahou jinorasových rysů byly podmínkami, které zde jen Židovstvu usnadnily působení své povahy na okolní lidské prostředí.

Vládnoucí vrstva v Rusku si kopala vlastní hrob následováním hlasu vábících sirén, když chtěla dobýt Cařihrad přes Berlín. Ministr Durnov ještě v únorových dnech 1914 předpověděl v memorandu caru Mikulášovi II. běh událostí při pravděpodobném střetnutí s Německem. Avšak zvítězil židozednářský vliv, podporovaný velkorysými „subvencemi“, na jejichž přijímáni byla v Rusku vždy otevřená ruka, spolu s ruskou sekcí „světového tisku“, podporovanou „finančním sionismem“ v Paříži a Londýně. Zcela selhala také německá říšská vláda, sama zednářsky infiltrovaná a zamořená židovskou činností. Od vnějších i vnitřních nepřátel si nechala předepsat nabídku vyjednávání, byla v zajetí „odkazu“ a nakonec plula ve vleku historické relikvie – Rakouska.

Německý národ měl být zdrcen Herzlem, Nordauem-Südfeldem atd. „předvídanou světovou válkou“, jak to později prohlásili Lichnowsky, Emil Ludwig-Cohn a mnoho dalších. Ruský národ se stal až příliš snadnou kořistí Židovstva. Proto je snadno srozumitelný triumfální tón listu „Jüdische Rundschau“, že „tato válka byla pro židovský národ nejzákladnější a nejrevolučnější událostí od zničení chrámu“. Poražený německý národ, „Dohoda“ vtěsnána do „Společnosti národů“ a Wallstreet jako dočasný „suverén“ Evropy i Východu – to byly podmínky, v nichž se židovské působení v Evropě mohlo šířit dosud netušenou měrou.

Jacob Schiff, společník bratrů Warburgů a Otto H. Kahna, přispíval penězi. Rothschild, o němž již Eckardstein psal, že byl vždy proti carskému Rusku, by mohl poskytnout podrobné informace o dalších podílnících na převratu. Stovky agitátorů v čele se Židy Trockým-Bronštejnem, Stěklovem-Nachamkesem, Litvinovem-Finkelsteinem atd. se vydaly z Ameriky do nového eldoráda. Parvus-

Helphant svému důvěrnému příteli Schachtovi a tehdejšímu německému velvyslanci v Kodani, hraběti Brockdorff-Rantzauovi, poradil importovat do Ruska také Lenina, který roku 1917 žil ve Švýcarsku. Ministerstvu zahraničí jeho radu radostně přijalo. Zprostředkovatelem byl – list „Frankfurter Zeitung“ v Bernu, který Lenina uvedl k německému velvyslanci ve Švýcarsku. Lenin s doprovodem patnácti stejně smýšlejících projel celým Německem v zapečetěném vagónu, kde úplně vzadu za zavazadly dřepěl Radek-Sobelsohn, který nepatřil mezi vybrané osoby, ale jako bývalý vlakový lupič měl bohaté zkušenosti s ukrýváním. S heslem „mír a chléb“ se těmto lidem podařilo obalamutit ruské masy, unavené dlouhou válkou, a následně vrhnout národ do nekonečné občanské války. Zednářsko-liberální „girondisté“ od konstitučních demokratů až po většinové marxisty byli odstraněni jako první. Do ciziny uprchlí unikli zaslouženému osudu, který by je čekal v kobkách mimořádné komise.[282] Proti tomu nepomáhal ani okamžitý přestup do komunistické strany. Dekorativní postavy Nežidů byly v této fázi omezeny na nejmenší míru, zatím však ještě byli potřební jako nezbytný prostředek k oklamání národa, a současně se masově množily změny jmen ze židovských na ruské jako mimikry skutečných vůdců revoluce.

Jednou z nejhloupějších frází je tvrzení, že se dějiny opakují, ale naopak jsou vždy neopakovatelné. „Zákon o zachování druhu“ je jediný, který v nich můžeme odhalit, protože druh je nositelem takové mravnosti a civilizovanosti, jakou sám vytvoří. Vznik každého národa s nordickou panující vrstvou a vždy jinak utvářenou nižší třídou byl pokaždé jedinečný, a končil v chaosu národů poté, co nordická kultura byla rasovým křížením nejprve rozložena a pak zničena. Avšak ještě nikdy instinktem a pokrevním vědomím spojená antirasa nezaplevelila a nezotročila hostitelský národ tak úplně jako v Rusku. Dokonce i v Palestině bylo Židovstvo jako kolonie vždy závislé a ve zjevném nebo skrytém vazalském poměru k ostatním národům a státům. Ještě nikdy se svévole a zuřivost ničení neprojevily v takovém rozsahu jako v Rusku. Dosud nikdy v dějinách nebyl žádný národ odsouzen k zániku vnucením židovsko-marxistických nesmyslů. A také ještě nikdy v historii národů se Židovstvo nestalo takovou celosvětovou hrozbou.

„Ruská informační kancelář“ roku 1925 přiznala, že v ruských státních službách se nachází 800 000 Židů, přičemž ovšem zamlčela, že tam zaujímají výhradně vysoké a nejvyšší funkce včetně sovětské vlády.[283]

---

[282] Vsjerossijskaja črezvyčajnaja komissija po borbě s kontrrevoljucijej, sabotažem i spekuljacijej (Všeruská mimořádná komise pro boj s kontrarevolucí, se sabotáží a spekulací), zkráceně ČK, tj. čeka, hovorově i črezvyčajka – od r. 1917 do r. 1921, pak OGPU, NKVD, KGB; pozn. překl.

[283] Mnichovský „Völkischer Beobachter“ 4. prosince 1925 (č. 211) pod titulem „Hrůzná statistika, 800 000 Židů jako sovětských úředníků“ uveřejnil následující údaje: „‚Ruské‘ informační kanceláři (bolševické organizaci pro formování amerického veřejného mínění) nedávno asi nechtě unikly některé zajímavé údaje o Židech v Rusku, které přetiskly všechny americké noviny.

Podle údajů zmíněné kanceláře žije v Sovětském svazu celkem 2 800 000 Židů, což tvoří 2 % veškerého obyvatelstva.

Ze všech v Rusku žijících Židů je však 28 % neboli 784 000 ve státní službě. Podle oficiálních údajů sovětské agentury se tedy na vládě nad ruským národem podílí zhruba 800 000 Židů,

V roce 1921 bylo z 550 nejvyšších funkcionářů a komisařů – plných 30 Rusů! Číslo, které se časem nijak podstatně nezměnilo. „Vážená“ hlava nacionálního Židovstva, Davis Trietsch, obdivuje tak jako každý Žid dílo zkázy v Rusku a dokonce shledává, že

> „nezkrotná duševní síla, která by se mohla projevit ještě mnohem výrazněji, kdyby Židy před otevřenou politickou činností nezdržoval zakořeněný předsudek davů.“[284]

Tedy pořád ještě příliš málo! Mají být úplně všichni sovětští funkcionáři výhradně Židé? Lež o „zakořeněném předsudku“, který „Židy zdržuje před otevřenou politickou činností“, je typicky židovská, zvláště když „politická domácí a jateční zvířata“ jsou v sovětské Judeji jejím pouhým objektem. Cynické vychvalování „idealistických“ zločinců a katů od Lejby Bronštejna zvaného Trockij až po Radka-Sobelsohna, „paralela Moskva-Sion“, která není žádnou paralelou, nýbrž jedním a tím samým, strach Felixe Deutsche atd. před protiakcí v Rusku stejně jako slova Rathenaua, Wellhofa, Cohna či Levyho jen dokazují, že první etapy „mesiánské říše“ již bylo dosaženo s pomocí všech sil Židovstva ve všech národech. List „Jüdische Rundschau“ píše o „soumraku, který by pro židovské obyvatelstvo Ruska znamenala porážka bolševismu“.[285] Žid Schalom Asch říká:

> „Oheň antisemitismu plane jako nikdy dříve a při sebemenším zakolísání bolševické síly bude celý židovský národ obětován na ruském oltáři. … Všichni Židé Ruska jsou názoru, že by bylo největším neštěstím, kdyby moc přešla do jiných rukou…“[286]

Nejen „všichni Židé Ruska“ – celé Židovstvo je téhož názoru!

Rathenau jako „Němec“ resp. jako ministr zahraničí „Evropy“ uznal v Ženevě jako první sovětskou moc. Pod předstíranou záminkou mimořádných hospodářských výhod „světový tisk“, náležitě podporovaný také tiskem „národním“, zahájil v Německu propagační akci, v níž se opět naplno projevila „stará moudrost“. Vykouzlená fata morgana se znovu rozplynula v tiskařskou čerň, z níž jediné vyšla, když bylo dosaženo účelu, tedy uznání „sovětského Ruska jako faktu“.

Zaplevelení hostitelského národa neplodným parasitismem znamená despocii Židovstva nad jiným národem, jinak řečeno likvidační systém a jeho naprosté vyhlazení. Nevyhnutelným důsledkem je vyhubení všeho odlišného ve všech tvůrčích oblastech, násilná zkáza – konec národa. Změny názvů „vyhlazovacího institutu“, tedy „čeky“,[287] nic nemění na její podstatě! Vyhubení všech schopných a nadaných bylo povýšeno na systém, muselo se stát systémem. Zaplevelený národ je

---

přičemž se zamlčuje, že tito východní Židé zaujímají výhradně nejvyšší postavení v sovětské republice!“

[284] D. Trietsch, *Palästina und die Juden*.

[285] *Jüdische Rundschau*, č. 14, 1920.

[286] *Golos Rossii*, 7. 6. 1922.

[287] Ve sborníku *Weltkampf* (č. 30, 1926) ruský profesor dr. Gregor uvádí: „Slovo ‚čeka‘ ostatně není jen zkratka ruského označení ‚mimořádná komise pro boj s kontrarevolucí‘. Jak zjistil generál Čerep-Spiridovič v Americe, je v židovské hantýrce označením pro porážku dobytka.“

soustavně odnárodňován, stává se beztvarou, zpustlou a stále snadněji ovladatelnou masou. Již není „člověkem“, nýbrž tvorem pod úrovní zvířete.

Do současné doby si systém likvidace vyžádal přes tři miliony obětí, tři miliony Židy zavražděných lidí, nehledě na další miliony, které zahynuly nebo zahynou hlady v důsledku „odebrání existenčních možností“. Takto vypadají v praxi „židovské ideály práva a spravedlnosti“, které již dominují ve „šťastnějším světě“ sovětů.

V podobě „státního soudu na ochranu republiky“ má dnešní Německo nejspíš první předstupeň k „likvidační komisi“. Tato instituce není ani tak důležitá svou činností, jako spíše navykáním obyvatelstva na vnucovanou mu „snášenlivost“.

Ve vyhlazování nejcennějších lidí je nejen současnost, ale i budoucnost všech zaplevelených národů. Jejich rasové složení se rozhodujícím způsobem změní, chaos zavládne všude. „Převrstvení ruského národa,“ soudil list „Berliner Zeitung“, nelze dnes brát dostatečně tragicky.

> „Údery, které bolševismus zasadil duchovnímu životu Ruska, jsou skutečně strašlivé. Není přehnané tvrzení, že bolševismus setnul Rusku hlavu. … Bolševická vláda se ujala ‚obrovitého úkolu‘ obrátit na komunismus celý ruský národ, v němž vidí jediné nebezpečí pro své další trvání. Tomuto ‚vznešenému‘ cíli se musí podřídit všechno ostatní. To tedy znamená, že výchova, věda, umění i každý další obor duševní činnosti musí být postaven do služeb propagandy, že musejí být vyhlazeny všechny pochybné nebo dokonce nepřátelské názory, slovem že nesmí být trpěno samostatné a nezávislé myšlení. Avšak dějiny jednoznačně ukázaly, že tam, kde nejsou svobodné myšlenky, není žádný skutečný duševní život, nýbrž jen ustrnulost a chřadnutí…
>
> Z biologického hlediska jsou ztráty Ruska děsivé. Pět let trvá regulérní vyhlazování vyšších a středních vrstev a výsledky tohoto ‚regresního výběru‘ jsou skutečně povážlivé.“[288]

Stoddard zde již říká, že veškeré pochybovačné nebo nepřátelské smýšlení musí být vymýceno, že všechno musí sloužit propagandě, slovem, že všechno vytvořené bude zničeno, musí být zničeno! Stačí se jen podívat na způsob podávání historie a přírodovědy, které nejsou ničím jiným než „systematickým nesmyslem“. Všechny tzv. „státní školy“, ať už se nazývají jakkoli, jsou ve skutečnosti záměrnými „ohlupovacími ústavy“, sloužícími jen k podpoře na věky vypočítaného vykořisťování a ovládání národů. Na přeživší lidi současné generace v Rusku nebude jejich vliv ještě příliš významný – pro příští generaci již bude rozhodující! Vraždění všech tvořivě nadaných jde ruku v ruce se současným vymýváním mozků. Všechna hesla jako „proletářské kultura“ nebo „proletářské vzdělávání“ atd. jsou slovními přívaly, za nimiž se skrývá záměrný nesmysl, popření a odmítání každého poznání, ba dokonce i bránění možnosti k němu někdy dospět. Existuje vůbec něco hroznějšího? Nebo schází snad i našim vědcům schopnost to pochopit?

Komisí Společnosti národů pod předsednictvím Einsteina a Bergsona vypracovaný koncept „výchovy národů“, krvavý výsměch všemu skutečně

---

288 L. Stoddard, *Der Kulturumsturz*.

živoucímu, je jen slaboučký odvar ohlupovací metody, dnes již uplatňované v sovětské Judeji. Pochází však ze stejně zvrácených mozků a má sloužit stejnému účelu.

A ti nemnozí poněkud ušetření „učenci“, živořící v sovětské Judeji, mající jako dekorativní figury podávat otupělým masám „znalosti“, jsou rovněž takovým výsměchem, a navíc se za tím nejspíš také skrývá záměrné židovské klamání západní Evropy. Tito „učenci“, kteří napomáhají ničení svého druhu a likvidaci vlastní krve, jsou jen pacholky katů národa, ale stojí ještě hluboko pod nimi, protože tak činí ze zbabělosti.

Je třeba se zmínit ještě o dalším hrozném následku. Veškerý „světový tisk“, celé Židovstvo žvaní o „příkladné péči o děti“ v sovětské Judeji. Moskevský list „Pravda“ však píše:

> „V poslední době je v popředí zájmu otázka dětí bez domova. Hladové a mrznoucí děti táhnou od města k městu. Živí se krádežemi a černým obchodem. … Nemají boty ani oblečení. Řádná výživa v ‚domovech‘ již také není možná…“

Odkud se berou děti „bez domova“? Jsou to svému osudu ponechaní potomci zavražděných, k smrti umučených, zastřelených nebo hladem o život připravených rodičů! Tedy nejen jedna generace rasově nejcennějších, nýbrž i její potomstvo je likvidováno, definitivně vyhlazováno. Bezprizorné děti jsou po tisících topeny ve Volze a jejích přítocích, nechávají se zmrznout na cestách i nádražích stejně tak jako v ulicích měst. Označuje Židovstvo masové vraždy talmudských zvířat za „péči o děti“? – nebo jejich „zneužívání“ v tzv. „dětských domovech“? Veškerá nežidovská mládež v sovětské Judeji je vychovávána výhradně k sexuální nevázanosti, což se projevuje především na dětech bez domova. Tolik vychvalované „dětské domovy“ nejsou ve skutečnosti ničím jiným než „státními ústavy hanebnosti a zvrhlosti“, protože to první zní lépe. V takovýchto „domovech“ umístěná děvčata jsou často již ve věku devíti let pohlavně nakažená.[289] Kromě toho slouží „choutkám“ oněch 800 000 placených židovských úředníků a dalších dvou milionů státem nevydržovaných Židů, „děsících se“ pádu bolševismu, jemuž jedinému děkují za nabytí kořisti a možnosti vyhledávat si a zneužívat podle libosti „sexuální objekty“ ze zotročeného národa.

Sovětská Judea je jedna jediná, naprosto odlidštěná žumpa, vegetující z ničení ruského národního dědictví, což jednou musí skončit obrovským vyhlazením všeho zvrhlého samotnou přírodou.

Již dnes moskevská „Pravda“ v pochmurné statistice píše o „podlomeném zdraví ruských dětí“ a soudí, že „se musí sáhnout po mimořádných opatřeních k zastavení nadcházející katastrofy“.[290]

	1919	1924	1925
chudokrevnost	9 %	42,3 %	74 %
srdeční choroby	4,2 %	36 %	43,3%

[289] Podle důvěrného zjištění „lidového komisaře“ Semaška.
[290] *Pravda*, 11. 11. 1925.

„Mimořádným opatřením“, jediným, které by mohlo pomoci, by však bylo – odstranění skutečných parazitů! „S trichínou a bacily se nevyjednává,“ psal Lagarde před sedmdesáti lety ohledně Židů, „trichína a bacily se nepěstují, nýbrž se jak jen možno rychle a důkladně ničí.“

Posledním a konečným úderem životu je zničení rodiny. Židovstvo, každý jednotlivý Žid je zcela nemravným člověkem, který veškerou mravnost tvůrčího života považuje za tísnící okovy, kterým se z nutnosti dočasně přizpůsobuje, ale jakmile k tomu má moc, ihned je odhazuje resp. rozbíjí. „Touha po požitku“, parazitní antirasou ještě v západní Evropě vychvalovaná jako „sexuální svoboda“, je vnucena podvedenému a zotročenému národu. Nebudeme zde znovu citovat srdceryvné výlevy „sexuální revoluce“ Bettauera, Jacobsohna, Wassermanna, Landsbergera, Heineho atd., ba prakticky každého Žida, celého „světového tisku“ a tak pořád dál. „Forma manželství“ v sovětské Judeji je celému národu jen vnucená – prostituce! Eugen Dühring ji nazval „pohlavním kolektivismem“, který musí nutně vést k fyzické i duševní „zchátralosti mládeže“![291]

---

[291] List „Berliner Lokal-Anzeiger“ v nočním vydání ze 7. 8. 1926 přetiskl dopis z Moskvy pod titulem „V ‚ráji‘ dětí“. Ve zmíněném článku bohužel chybí souvislost – a tím všechno důležité! Zní následovně: „Před nedávnem zde bylo lékařsky vyšetřeno a dotazováno 102 dětí ulice. Ukázalo se, že s výjimkou dvou všechny braly nějaký druh drogy. Více než 50 procent jejich organizmu bylo otráveno kokainem, alkoholem a nikotinem. Jen málokteří se omezují na pití a kouření, 80 procent z nich je navyklých na kokain, mezi nimi i děti pod deset let. Na otázku, co je k tomu přimělo, většinou odpověděli: „Zvědavost“ nebo „nechtěl jsem být pozadu za kamarády“.

Také s kouřením začaly děti většinou ještě před dosažením deseti let. Je to k nevíře, ale jsou mezi nimi i pětiletí náruživí kuřáci. Ruský vědec prof. Gernatt zmiňuje dokonce případ dvouletého kuřáka, jemuž nikotin zcela nahrazuje kojení. Dítě se ve Volžské gubernii narodilo za hladomoru mladým a zdravým rodičům, a otce je navykl na kouření.

Všech 102 vyšetřovaných dětí žije bez rodiny. Jde buď o sirotky, jejichž rodiče byli obětí teroru, občanské války nebo hladomoru, nebo o děti, které ztratily rodiče útěkem před bolševiky, zatčením atd. A konečně část z nich opustila rodný dům svévolně. Přesto však nejsou horší než ostatní. Všechny, ať děti buržoazie nebo proletariátu, ať s dědičným zatížením nebo bez něj, jsou všechny do jednoho zasvěceny fyzické a ještě více morální zkáze. Nejsou schopné práce a na otázku, čím si obstarávají živobytí, zmiňují nejčastěji krádeže. Děvčata zase nejčastěji provozují prostituci. Mnohé z dětí uvádějí, že dostaly kokain „jako dárek“. Z toho plyne závěr, že kromě obvyklých pouličních zločineckých elementů jich využívají také katani čeky a podobná pakáž, protože právě mezi těmito „hodnostáři“ rudé republiky je nespočet kokainistů.

Uvedené informace jsou převzaty z moskevského časopisu „Otázky narkomanie“. V Moskvě není pouze tento časopis, nýbrž také „sekce narkotik“, začleněná do oddělení pro „sociální choroby“. Podle jmen a pojmů, které na to odkazují, nachází se sovětské Rusko ve znamení společenského pokroku. Možná k pokrokovým hnutím státu patří i skutečnost, že děti jsou zachváceny chorobami a neřestmi, které se v našich zemích vyskytují jen u dospělých, a navíc jen ve výrazně nižších číslech.

Tak bezútěšné poměry však nepanují jen mezi dětmi bez domova. Všude ve velkých i malých městech, stejně jako i na venkově, roste nezadržitelně zločinnost dětí, které sice všechny neztratily rodiče, ale často jsou právě jimi mravně zkaženy. Všude se mluví o větších nebo menších zločineckých bandách, složených ze samých dětí. Bandy se nedopouštějí pouze „neškodných drobných krádeží“ na trzích a podobně, ale loupí a vraždí, a jsou nebezpečné i dospělým. Děti umějí obratně zacházet se svými vražednými zbraněmi, a jejich oběti velmi často přijdou o život.

„Touha po požitku“ která vidí v ženě pouhé „zvíře“ ke svému ukojení, se samozřejmě vítězstvím komunismu nezastaví.

> „Sovět tímto dává soudruhu Grigoriji Sariefovi plnou moc vybrat podle svého uvážení šedesát žen a dívek z třídy buržoazie a spekulantů k použití (!) pro dělostřeleckou divizi v Murzilovce. – 16. září 1918.“[292]

Definitivní určení ženy jako „obecně užitelného objektu choutek“ znamená další podvrácení rasových vlastností Rusů. Ovšem až v příští generaci – a to je daleko! Proto sahá Židovstvo k reformě manželství jako přechodném prostředku, k nesmyslnými frázemi zahalené prostituci, kterou obyvatelstvu vnucuje a ve stejném duchu vychovává jeho mládež.

Dr. L. Galin ve svém spisu, postaveném na protismyslných marxistických předpokladech, přesto doznává:

> „Manželství, založené na monogamii a státní regulaci, již není zajímavé pro komunistický stát, který usiluje o likvidaci majetnických myšlenek se všemi svými atributy – manželským právem atd. … Kdo chce uzavřít manželství nebo se dát rozvést, předá místně příslušnému oddělení ‚registrace obecního úřadu‘ podepsané prohlášení, a tím je věc vyřízena. … Bolševici prohlašují za nepotřebnou státní regulaci jakožto akt politické zvůle. Civilní manželství na rozdíl od církevního představovalo episodu jejich boje proti církvi. … V něm bylo nezbytné předložit něco ‚pozitivního‘. Proto se kázala nespoutaná volná láska…
>
> Myšlenka civilního manželství pronikala pomalu, ale jistě, do vědomí obyvatelstva…
>
> Žena nyní materiálně stála na stejném stupni jako muž. … Mohlo by se mít za to, že pro ženu nyní nastal šťastný věk…
>
> Avšak rubová strana mince nám ukazuje, že také v tomto socialistickém ráji zůstala žena z jistých důvodu objektem prodeje. … Kupců je dost, platí se dobře… a kvete živý obchod s lidským zbožím…
>
> Rodinný život se rozpadl, muži své ženy zpátky nepřijímají, a všichni, muži i ženy, tančí na sopce. … Karty, víno, ženy a momentální požitek. … Všude vládne nevázaná neřest…“[293]

Neméně smutná je však situace dětí, kterých se ujala „sociální péče“. Jí zřizované veřejné dětské domovy jsou hotovou líhní neřestí a chorob. Děti zde nejsou učeny morálním zábranám a proti sklonům ke zlu se nejenže dostatečně nebojuje, nýbrž je ještě posilován stykem se špatnými kamarády. Lze tedy právem tvrdit, že mnohé z těchto azylů jsou ve skutečnosti akademiemi budoucích zločinců.

V některých dětských domovech se vyskytuje vysoké procento venericky nemocných dětí. A protože v mnoha případech je to personálu neznámé nebo lhostejné, nechávají se zdravé i nakažené děti spolu za naprosto nevyhovujících hygienických podmínek. Není třeba dodávat, že v takovém dětském pekle jen kvete prostituce a ostatní nepravosti.

K ukázání tak děsného stavu všem kulturním státům by bylo zapotřebí doložit jej statistickými tabulkami. Takový materiál ovšem z pochopitelných důvodů není k dispozici.

V opačném případě by strohá statistika byla obžalobou státní moci z neslýchaných zločinů, páchaných dnes a denně na nevinných obětech, zločinů, které mohou mít zhoubné důsledky pro celý svět.

[292] H. Hartner, *Erotik und Rasse*, převzato z: Wintsch-Malejeff, *What are the Bolschewists doing*.

„Zkazili jsme krev všech ras v Evropě... My jsme pány. Náš duch nemůže být už nikdy vyhuben. Zapustili jsme své kořeny hluboko do všech národů... Jejich moc jsme pošlapali a svrhli do bláta. Ze všech jsme si udělali blázny, všechno jsme ponížili, zkazili, rozbili,” píše Žid Kurt Münzer. Pokud jde o „ducha“ nebo „duši“, odkazujeme na první část naší knihy. Ve skutečnosti je to však – konec!

Noviny B. Z. am Mittag“ psaly:

> „Trvalé stížnosti na neuvěřitelné poměry v petrohradských nočních útulcích pro ženy sovětskou vládu přiměly vypracovat statistický průzkum jejich obyvatelek. Více než dvě třetiny z nich byly prostitutky, více než třetina byla pohlavně nakažena. Protože však chybí i nejzákladnější léky, nemocné nemohou být léčeny. Ustavičně roste počet těchto nešťastných obětí. Většina žen je ve věku kolem dvaceti let, pracovala dříve v továrnách, nyní zavřených. Nachází se zde také hodně propuštěných služek, které nouze donutila jít na ulici. Dvacet procent obyvatelek má vyšší vzdělání, znají různé jazyky, dostalo se jim hudební výchovy a většinou navštěvovaly univerzitu.
>
> Vzhledem k tak hrozným zjištěním zamýšlí vláda podniknout okamžité kroky…“[294]

Sovětskou vládou a spolu s ní celým Židovstvem učiněné „zjištění“ je přece – vytoužený cíl jejich veškerého „úsilí“! „Vědec“ Einstein, který zpracoval podklady k „výchově národů“ ohledně nemravné a brakové literatury, píše následovně:

> „Nepodceňuji záměr, vedoucí k této předloze zákona. Existuje literatura, která skutečně mládež škodlivě ovlivňuje. Avšak obtíže, které takový zákon s sebou nese, jsou neúnosné. Poručníkování má za následek oslabování intelektu a ohlupování.“[295]

Tedy znovu zelená k rozkladu mravů v typicky židovsky lživém pojetí, které pak končí nazýváním „státních škol zločinu a prostituce“ tzv. „dětskými domovy“! – K poměrům v sovětské Judeji ještě další a poněkud podrobnější vylíčení:

> „V oficiální zprávě petrohradského zdravotního úřadu se uvádí, že všechny noční útulky jsou přeplněné, takže na každého nocležníka připadá plocha půl čtverečního metru. Většinu návštěvníků útulků představují stálí hosté. Jsou mezi nimi lidé, kteří tam přicházejí každý večer již od roku 1918. Polovinu žen v útulcích tvoří prostitutky a zhruba 12 procent žebraček. Vedoucí desinfekčního oddělení, dr. Pajanovskij, hlásí, že hmyz a zvláště veš šatní se rozmnožil tolik, že vši, štěnice a blechy se z pryčen musejí doslova vymetat koštětem. Zmiňuje případ, kdy na jediném člověku bylo zlikvidováno dva a půl libry vší. … Zpráva končí konstatováním, že sanitární poměry nočních útulků jsou v nepopsatelném stavu a bude třeba okamžitě sáhnout k nutným opatřením, aby se útulky nestaly zdroji epidemií.“

---

[293] L. Galin, *Sowjet-Rußland in der Wirklichkeit* (*Sovětské Rusko ve skutečnosti*).

[294] *B. Z. am Mittag*, 26. 3. 1926.

[295] K šíření rozkladné práce „bratra“ B’nai B’rith a sionistického předáka A. Einsteina slouží tiskový orgán „Německé ligy za lidská práva“ (č. 12, 1926). Možná právě odtud chvalozpěv na židovskou hnací sílu západní kultury“ od „profesora“ Lenze „vědcům“ celého světa.

Chaos, v němž žijí ubohá lidská zvířata, se v sovětské Judeji zvětšuje každým dnem, každou hodinou. Tato „zvířata“ byla oloupena o vlastní život, který nelze nazvat ani „vegetováním“.

Že se „likvidační systém“ v západní Evropě musí projevit v ještě hrůznější formě, pokud se zde prosadí, a také že prolitá krev musí být jako povodeň, to uvádí již Stoddard. S tím by souviselo ochromení provozu a ochodu nejprve v občanské válce, jež by samozřejmě vyvolala postupný rozklad, hladomor a další důsledky, které v celé děsivosti ani nelze popsat. Také v Rusku by byl celý proces ještě mnohonásobně horší, kdyby nešlo o agrární zemi.

Zaplevelení ruského národa bylo uskutečněno pomocí domnělých „proletářů“, judaizovaných domorodců, a nejhoršího společenského odpadu a kriminálníků. Pouze vedení všeho spočívalo pevně v rukou Židovstva; vlastní převrat udělali domorodci. Talmudský zákon antirasy neztratil nic ze své platnosti. Proto se Židovstvo během převratu drželo v pozadí. Theodor Herzl si do svých Deníků zapsal:

> „Sedmihodinový pracovní den zamýšlím předběžně jako reklamu pro svět – možná také, že natrvalo. Pokud to nepůjde, pak se znovu zavede normální průběh.“

„Normální průběh“ neomezeného vykořisťování byl v sovětské Judeji znovu zaveden, a to ne v osmi nebo devítihodinovém, nýbrž ve dvanácti až čtrnáctihodinovém pracovním dni poté, co „reklama pro svět“ splnila svůj „účel“. Rozumí se jaksi samo sebou, že otroci nejsou placeni ani tak, aby mohli uspokojit své nejzákladnější potřeby, protože jejich existenčním zajištěním je – likvidace. Absurdita, kterou lze označit za naprostou mozkovou paralýzu celého národa, vyvolanou působením netvůrčí parazitní antirasy. Mozek všech je takto změněn na „primitivní“ orgán, což ze všech „vědců“ až dosud zpozoroval jen Stoddard.[296] Když sovětská Judea znovu stála před hladovou katastrofou a „dělníci“ protestovali proti vývozu obilí „vládou“, byli – pobiti. List „Izvěstija“ k tomu výsměšně psal:

> „Odkud berou dělníci právo bránit Nejvyšší radě lidových komisařů v exportu pšenice? … Vyšší zájmy třetí internacionály vyžadují ráznou pohotovost armády, a státní pokladna musí disponovat potřebnými částkami k šíření světové revoluce. Nezbytný fond k tomu může být vytvořen pouze exportem. … Když se ozvou nedůvodné námitky, že obyvatelstvo umírá hlady, pak je na to třeba odpovědět, že komunistická politika se nemůže nechat vést sentimentalitou, a naše statečné rudé jednotky již provedly zasloužená odvetná opatření. Když 18 000 vzbouřených dělníků z předměstí Charkova vyloupilo již naložený transport pšenice do Oděsy, zacpali jim vojáci ústa hlínou. … Želíme v Charkově padlých lidových komisařů… a požadujeme od lidu, aby se již nikdy nepropůjčil k takovému kontrarevolučnímu jednání, protože jinak bude trest ještě mnohem přísnější než v Charkově.“[297]

[296] L. Stoddard, *Der Kulturumsturz*.

[297] Podle A. Rosenberga, *Die internationale Hochfinanz als Herrin der Arbeiterbewegung in allen Länder*.

Komentáře, jak se říká, netřeba! Nepíše snad pražský list „Selbstwehr“ o Trockém-Bronštejnovi, že „dělníci ho zajímají jenom jako nezbytný objekt jeho aktivit“, což platí o všech židovských vůdcích dělnictva! „Mír a chléb“ jsou ve skutečnosti – „olovo a hřbitovní klid“.

Rusko proslulo jako země „Potěmkinových vesnic“. Metoda klamu a předstírání, přirozeností Židovstva ještě zdokonalená, je jako stvořená k podvádění ostatních národů a jejich judaizovaných domorodců. V Rusku skutečně existuje několik „dělnických domů“, také pár „zotavoven“ a snad i „nemocnice“, postavené, ale dělníky neužívané – zato jinými fotografované, popisované a používané výhradně ke „světovým reklamním účelům“ podle metody, tak duchaplně vyslovené Herzlem. Židovstvo je zatím potřebuje, protože „mesiánská říše“ ještě nezahrnuje celý svět.

„Z neomylnosti cesty těchto lidí, kteří mají před očima pevný cíl výchovy k družbě národů, se může učit každý, kdo chce vybudovat stát na ideji,“ píše oficiální list Židovstva pln obdivu nad jatečním zabíjením v Rusku. „Nejenergičtější a nejuvědomělejší experiment s lidským myšlením, který se snažil přerušit instinktivní průběh dějin“ zase vychvaluje „Berliner Tageblatt“. „Národnosti musí zmizet!,“ řekl Crémieux roku 1860. Je třeba „zničit národní hospodářský princip“, dodal Rathenau roku 1920. „Realizace v tomto bytí,“ soudí sionistický vůdce F. Weltsch. „Vědomí budoucnosti“, hlásá rabín Baeck, atd. atd. Tedy stále totéž – rozšíření mesiánské říše na celý svět nežidovských současníků. Na své parazitní bytí omezené Židovstvo, které již zaplevelilo a ochromilo hostitelské národy, ničí jejich život a tím i sebe sama. „Mesiánská říše židovského proroctví Talmudu“ je ve skutečnosti – hnilobným tlením.

Je to věčná a nezměrná příroda, která svými neměnnými božími zákony chystá konec děsivému zjevu rouhavých stvoření, protože třeba deset tisíc let je pro boží přírodu jako jediný den.

Závěrečné slovo

Bylo by však chybné, nesprávné ba podvodné, končit naše pojednání obrazem zkázy, jemuž zabránit je přece v našich rukou, ale také – v žádných jiných! Před dvaceti lety Houston Stuart Chamberlain psal: „Německý světový názor, německá politika, mají-li být k něčemu… musejí být čisté a přísně vědecké.“[298] – Vědecký základ pro německou politiku dodává Židy houževnatě zavrhovaná nauka o rasách. Přeměna této vědy v čin zůstane nejvyšším uměním pokročilého utváření našeho života. Tím však přestává být pouhou politikou a vytváří mravnost a kulturnost jednoty i uzavřenosti nordického života, který vrcholí ve formě státu. Politika se znovu stane upravováním vzájemných vztahů uzavřených národních celků. „Vnitřní“ politika je nesmysl, je rozbíjením již dosažené jednoty. „Lze jen doporučit,“ psal Lagarde před padesáti lety, „stát jako skutečně existující stav, res publica, nebo komu by tento výraz mohl znít podezřele, Bohem daný útvar. Ideje

[298] H. S. Chamberlain, *Deutsche Weltanschauung*.

takového státu odpovídá národu a roste s ním jako kůže těla.“ – A takový opravdu je. Vizionář Lagarde již dávno zvěstoval pravdu, která je tak prostá, a přesto připadá tak těžká k pochopení. Kolo dějin nelze otočit zpátky, zato jej lze roztočit takovým směrem, který slibuje rozvoj a prospěch státnímu tělesu a druhovým vlohám jeho lidu. Naší úlohou je usilovat o to, „aby znalost minulosti se stala živoucí, určující silou současnosti“.[299]

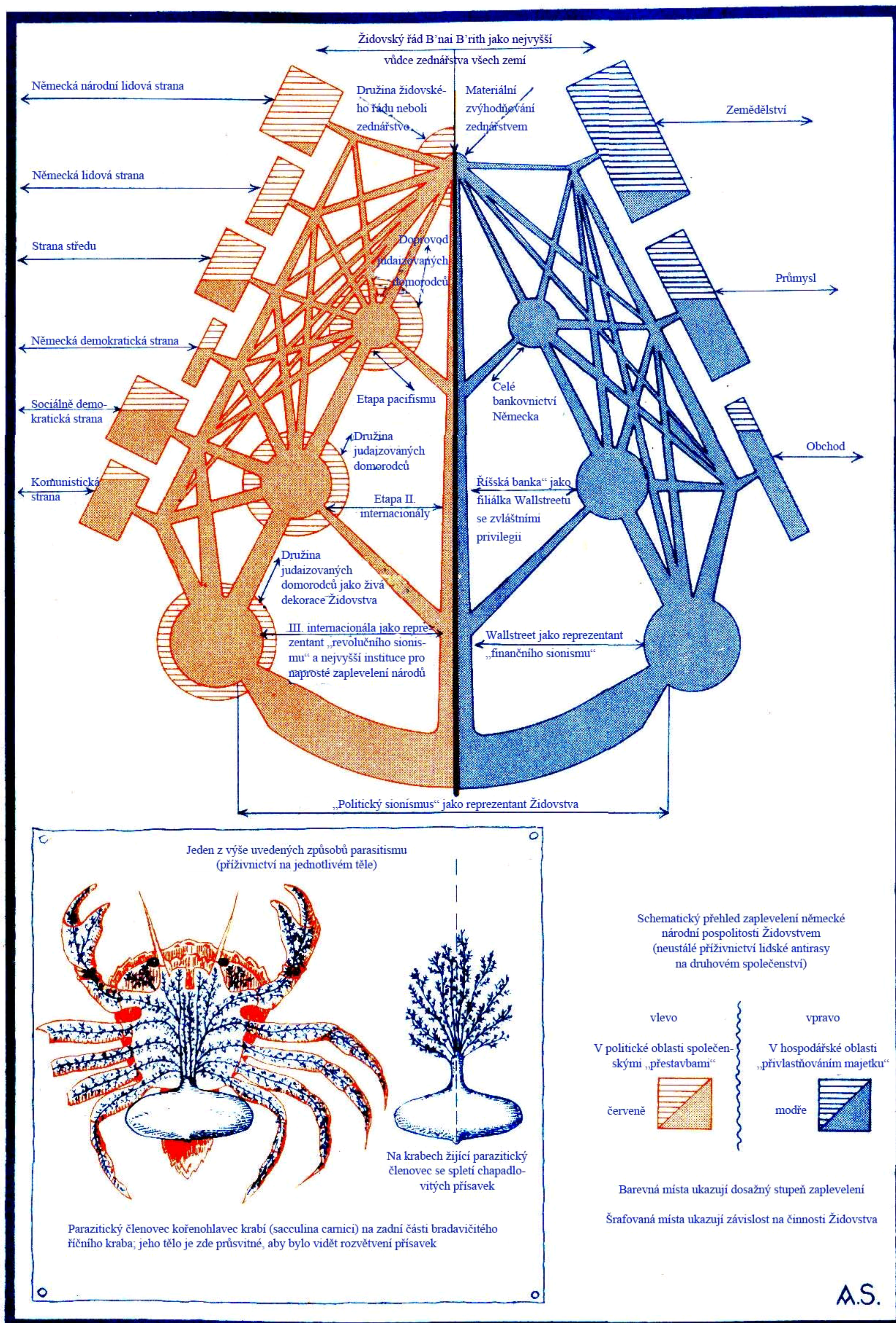
Již se nejedná o znovudobytí nějaké zfalšované dílčí části našeho života, nýbrž o celou jednotu, nejde o osvobození z deformovaných existenčních podmínek, ale o znovuzrození prastarých a neotřesitelných pravd, o obnovu celého našeho bytí, o navázání přetrhaných vláken našeho způsobu života. Nemůže očekávat žádné přispění od nikoho kromě nás samých, musíme je najít ve své vlastní vůli, abychom se stali takovými, jakými jsme vždy byli!

Před bojem, který je dnes veden, blednou všechny dějinné události. Jeho celý rozměr není ještě správně rozpoznán, protože jsme o takovou schopnost přišli. Nikdo se boji nemůže vyhnout, dokud není odstraněna jeho aktivní příčina, i kdyby v té věci sám sebe obelhával. Zde není místo na kompromisy a příměří, nýbrž pouze vzestup života nebo – zánik.

Víme, že jsme ztratili mnoho, víme, co je zapotřebí znovu vytvořit, a víme také, co nás v opačném případě čeká. Čas dozrál a volá k procitnutí. Cíl, jemuž Faust zasvětil život, „stát na svobodné půdě se svobodným národem“, se nyní může stát skutečností. Teď – nebo nikdy!

* * *

[299] H. S. Chamberlain, *Die Grundlagen des XIX. Jahrhunderts*.

Židovský řád B'nai B'rith jako nejvyšší vůdce zednářstva všech zemí
Německá národní lidová strana
Německá lidová strana
Strana středu
Německá demokratická strana
Sociálně demokratická strana
Komunistická strana
Družina židovského řádu neboli zednářstvo
Materiální zvýhodňování zednářstvem
Doprovod judaizovaných domorodců
Etapa pacifismu
Družina judaizovaných domorodců
Etapa II. internacionály
Družina judaizovaných domorodců jako živá dekorace Židovstva
III. internacionála jako reprezentant „revolučního sionismu“ a nejvyšší instituce pro naprosté zaplevelení národů
Zemědělství
Průmysl
Obchod
Celé bankovnictví Německa
„Říšská banka“ jako filiálka Wallstreetu se zvláštními privilegii
Wallstreet jako reprezentant „finančního sionismu“
„Politický sionismus“ jako reprezentant Židovstva
Jeden z výše uvedených způsobů parasitismu (příživnictví na jednotlivém těle)
Na krabech žijící parazitický členovec se spletí chapadlovitých přísavek
Parazitický členovec kořenohlavec krabí (sacculina carnici) na zadní části bradavičitého říčního kraba; jeho tělo je zde průsvitné, aby bylo vidět rozvětvení přísavek
Schematický přehled zaplevelení německé národní pospolitosti Židovstvem (neustálé příživnictví lidské antirasy na druhovém společenství)
vlevo
vpravo
V politické oblasti společenskými „přestavbami“
V hospodářské oblasti „přivlastňováním majetku“
červeně
modře
Barevná místa ukazují dosažný stupeň zaplevelení
Šrafovaná místa ukazují závislost na činnosti Židovstva
A.S.

Částečný přetisk mapy ze židovsko-zednářského časopisu „Truth“ („Pravda“), vánoční číslo, Londýn 1890! Erfurtské nakl. U. Bodung-Verlag ji s doprovodným textem vydalo jako brožuru ve čtyřech jazycích. Naprostá shodnost reprodukce s originálem je ověřena notářsky. Vlevo nahoře: Sesazení monarchové po revoltách v Evropě ve frontě před úřadem práce. Vlevo dole: Ukazuje požadovanou izolaci Německa v evropské mocenské konstelaci. Uprostřed nahoře: Pohled na plánované přechodné státní útvary k úplné bolševizaci Evropy. Uprostřed dole: Ukazuje císaře při tažení do Ruska během vyvolané války. Vpravo nahoře: Ukazuje bezstarostně hodující monarchy spolu se svými národy. Vpravo dole: Záměrně zaváděný marxismus má připravit konec Evropy společenským zpustošením resp. Bolševizací, která se připisuje Rathenauovi. Vpravo nahoře: Russian Desert – ruská poušť.

Jmenný rejstřík